CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

SPIRITUL CĂLĂTOR

MICHELLE PAVER

MICHELLE PAVER

SPIRITUL CĂLĂTOR

Volumul II din seria

CRONICI DIN ȚINUTURI ÎNTUNECATE

1

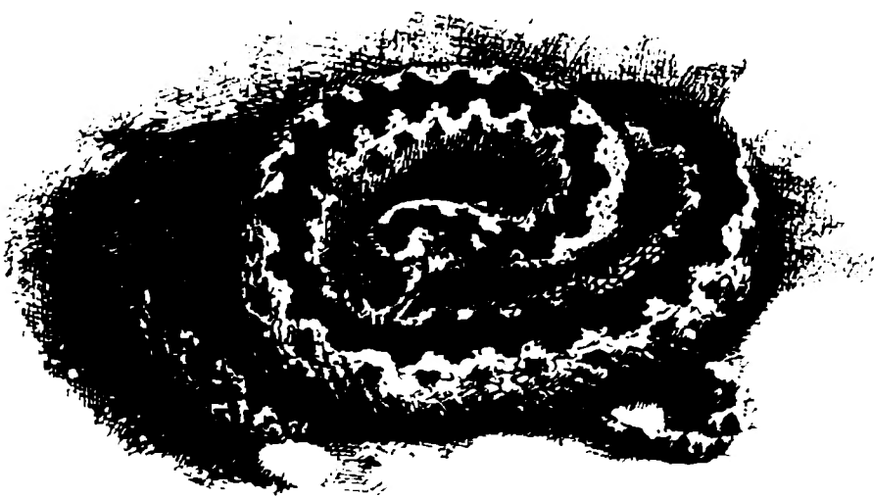

Bizonul apăru deodată dintre copacii de pe partea cealaltă a râului.

Cu o clipă înainte, Torak privea sălciile smălţate de razele soarelui – şi în clipa următoare, iată-l! Era acolo, mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni, cu uriaşele lui coarne răsucite, capabile să străpungă un urs. Dacă l-ar fi atacat, băiatul ar fi fost în mare pericol.

Spre ghinionul lui, vântul bătea în direcţia bizonului. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce îl privea cum îşi mişca botul negru şi teşit, în încercarea de a-i prinde mirosul. Animalul pufni zgomotos. Apoi scormoni pământul cu copita lui masivă.

Atunci Torak văzu viţelul ieşind din tufiş şi stomacul i se strânse. Bizonii sunt creaturi blânde – cu excepţia cazului în care au viţei.

Fără zgomot, Torak se retrase în umbră. Dacă nu-l va speria, poate că animalul nu-l va ataca.

Bizonul pufni din nou şi răscoli ferigile cu coarnele. În sfârşit, păru convins că băiatul n-avea intenţia să-l vâneze şi se tăvăli în noroi, pentru a se îmbăia.

Torak respiră profund uşurat.

Viţelul se îndreptă cu paşi nesiguri spre bizonul cel mare, alunecă, scoase un muget şi căzu. Bizonul îşi înalţă capul şi îl împinse cu botul, ridicându-l, apoi se întinse la loc în noroi, mulţumit.

Ghemuit după un tufiş de ienupăr, Torak se întreba ce să facă. Fin-Kedinn, căpetenia clanului, îl trimisese să recupereze un snop din scoarţă de salcie, ce fusese pus la macerat în râu; nu voia să se întoarcă în tabără fără el. Dar nici nu voia să fie ucis de bizon.

Hotărî să aştepte, să plece întâi animalul.

Era o zi toridă de la începutul Lunii-fără-Întuneric şi codrul era inundat de soare. Copacii răsunau de cântecele păsărilor şi o briză fierbinte din sud-est aducea parfumul dulce al florilor de tei. După o vreme, bătăile inimii lui Torak se potoliră. Auzea râcâitul tinerilor florinţi ce căutau hrană în hăţişul de aluni. Se uită la o viperă tolănită pe o piatră. Încercă să-şi concentreze gândurile asupra acesteia, dar, cum se întâmpla de obicei, acestea se îndreptară spre lup.

Acum probabil că acesta era aproape matur, însă când l-a cunoscut Torak era doar un pui: poticnindu-se

pe labe şi plictisindu-l cu insistenţele lui de a-i da merişoare...

„*Nu* te mai gândi la lup, îşi spuse Torak îndârjit. A plecat. Nu se va mai întoarce niciodată. Niciodată! Gândeşte-te la bizon, sau la viperă, sau..."

Acesta a fost momentul în care l-a văzut pe vânător.

Se afla pe aceeaşi parte a râului cu el, cam la douăzeci de paşi în aval, dar sub vânt faţă de bizon. Umbra copacilor era prea deasă pentru a-i desluşi figura, însă Torak putu să observe că, asemenea lui, era îmbrăcat cu un pieptar din piele de capră, fără mâneci, pantaloni din piele până la genunchi şi încălţăminte uşoară din piele netăbăcită. Dar, spre deosebire de Torak, avea în jurul gâtului o cureluşă de care atârna un colţ de mistreţ. Clanul Mistreţului.

În mod normal, Torak nu s-ar fi alarmat. Mistreţii erau destul de prietenoşi cu clanul Corbului, la care locuia el de şase luni încoace. Dar cu acest vânător ceva nu era în regulă. Se mişca cu un pas şovăitor, împleticindu-se, iar capul i se clătina încoace şi-ncolo. *Şi se apropia de bizon, pândind-ul.* Avea agăţate la brâu două securi de ardezie – şi în timp ce Torak îl privea neîncrezător, scoase una cântărind-o în mână.

Era nebun? Nimeni nu vânează un bizon de unul singur. Bizonul este cea mai mare şi mai puternică pradă din codru. Să ataci unul când eşti singur este ca şi cum ţi-ai dori moartea.

Bizonul, din fericire neatent, mormăia tăvălindu-se în nămol, încântat că în felul acesta putea să scape de muştele care îl supărau atât de mult. Viţelul adulmeca un pâlc de răscoage, aşteptându-l să-şi termine baia.

Torak se ridică şi îl avertiză pe vânător, tăind aerul cu palma: „*Pericol! Retrage-te!*“

Vânătorul nu-l văzu. Îndoindu-şi braţul musculos, ochi – şi azvârli securea.

Şuierând prin aer, aceasta se înfipse în pământ la doar o palmă de viţel, care o luă la goană. Bizonul scoase un muget teribil şi se ridică greoi, căutând atacatorul. Dar vânătorul se afla tot sub vânt; animalul nu putea să-i depisteze mirosul.

Incredibil, acesta pusese mâna pe cea de a doua secure.

– *Nu!* şopti răguşit Torak. Nu faci decât să îl răneşti, şi astfel riscăm să fim ucişi amândoi!

Vânătorul smulse securea de la brâu.

Torak trebuia să gândească repede şi să acţioneze. Dacă securea îl va atinge, bizonul nu va mai putea fi oprit. Dar, dacă va fi doar speriat, în loc să fie rănit, poate că numai se va preface că atacă şi până la urmă va pleca împreună cu viţelul. Băiatul trebuia să îi scoată din bătaia securii, şi asta repede.

Trăgând adânc aer în piept, începu să ţopăie în sus şi-n jos, agitându-şi braţele şi strigând:

– Aici! Aici!

Şi intervenţia avu efect – într-un fel. Bizonul scoase un muget furios şi-şi îndreptă atacul spre Torak – astfel că securea izbi noroiul, exact unde stătuse animalul cu doar o fracţiune de secundă înainte. În timp ce bizonul alerga spre Torak, acesta se ascunse repede în spatele unui stejar.

Nu era timp să se urce în el – bizonul era aproape în spatele lui. Îi auzise mormăitul când s-a căţărat greoi pe mal – iar acum îi simţea căldura, de partea cealaltă a trunchiului copacului...

Însă, în ultimul moment, animalul se întoarse şi, fluturându-şi coada, o porni la goană prin codru, cu viţelul galopând după el.

Când dispărură, liniştea deveni asurzitoare.

Pe faţa lui Torak, care stătea lipit de stejar, şiroia sudoarea.

Vânătorul rămăsese cu capul plecat, mişcându-l dintr-o parte în alta.

– Ce-ai făcut? gâfâi Torak. Puteam fi ucişi!

Vânătorul nu răspunse. Trecu râul clătinându-se, îşi recuperă securile, le atârnă la brâu, apoi se întoarse târându-şi picioarele. Torak nu reuşise să-i vadă faţa, dar îi zărise membrele musculoase şi cuţitul zimţat din ardezie. Dacă se va ajunge la o confruntare, va pierde. El nu era decât un copil, nici nu împlinise treisprezece primăveri.

Brusc, vânătorul se sprijini de un fag şi începu să vomite.

Torak îşi uită spaima şi se grăbi să-l ajute.

Vânătorul stătea în genunchi sprijinindu-se pe mâini vomitând nişte materie galbenă. Spatele arcuit îi era cuprins de spasme. Scuipă ceva alunecos şi negru, de mărimea unui pumn de copil. Arăta... arăta ca un ghemotoc de *păr*.

O rafală de vânt agită crengile şi, în strălucirea unei raze de soare, Torak îl văzu clar pentru prima oară.

Bolnavul avea mâinile pline de păr smuls din cap şi din barbă, pe locul căruia rămăseseră petice de carne sângerândă şi murdară de noroi. Faţa îi era acoperită cu o crustă groasă din plăgi de culoarea mierii, ca răşina mesteacănului. Hârâi şi scuipă ultimul ghemotoc de păr – apoi se lăsă pe călcâie şi începu să-şi scarpine o erupţie de pustule de pe braţ.

Torak se retrase, ducând mâna la pielea creaturii clanului său: fâşia de blană de lup cusută pe pieptar. Ce *era* asta?

Renn ar fi ştiut.

„Cam pe la mijlocul verii apare frecvent febra, i-a spus ea odată, deoarece atunci e vremea când viermii bolilor au cel mai mult timp la dispoziţie pentru a se târî afară din smârcuri, în timpul nopţilor albe, când soarele nu doarme niciodată."

Dar dacă asta era febra, e ceva ce nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Torak vreodată.

Se întrebă ce ar putea să facă. N-avea la el decât nişte podbeal, în punga cu medicamente.

– Lasă-mă să te ajut, zise el cu voce tremurândă. Am puţin... A, nu, opreşte-te! În felul acesta nu faci decât să te răneşti!

Bărbatul continua să se scarpine strângând din dinţi, aşa cum fac oamenii când mâncărimea e atât de insuportabilă, încât preferă să o transforme în durere. Şi, deodată, îşi înfipse unghiile şi sfâşie băşicile, lăsând în urmă dâre de carne sângerândă.

– Nu mai face asta! ţipă Torak.

Mârâind, omul sări la el şi-l ţintui la pământ.

Ridicând privirea, Torak văzu o mulţime de inflamaţii acoperite de cruste şi doi ochi sumbri, înceţoşaţi de puroi.

– Nu mă lovi! gâfâi el. Numele meu e Torak! Sunt din clanul Lupului, eu...

Omul se aplecă mai aproape de el.

– *V-v-vine,* şuieră el, cu o răsuflare putredă.

Torak încercă să înghită.

– Cine vine?!?

Îşi întoarse terorizat chipul cangrenos.

– Tu nu vezi? şopti el împroşcându-l pe Torak cu salivă galbenă. *Vine!* Ne va lua pe toţi!

Se ridică în picioare clătinându-se şi privind spre soare. Apoi o luă la fugă izbindu-se de copaci, parcă toţi diavolii Lumii-de-Dincolo erau pe urmele lui.

Torak se ridică într-un cot, respirând cu greutate.

Păsările amuţiseră.

Codrul aştepta îngrozit.

Încet, Torak se ridică în picioare. Simţi cum vântul din jur îşi schimbă direcţia spre răsărit, devenind aproape îngheţat. Un tremur înfioră copacii. Începură să-şi şoptească unul altuia. Torak ar fi vrut să ştie ce-şi spun. Totuşi, îşi dădea seama ce simt, deoarece şi el simţea la fel: ceva se abătuse asupra codrului.

„Vine!“

Boala.

Torak se repezi să-şi ia tolba şi arcul. Nu mai avea timp să recupereze snopul de scoarţă de salcie. Trebuia să se întoarcă în tabără şi să-i avertizeze pe Corbi.

2

– Unde e Fin-Kedinn? strigă Torak când ajunse în tabăra Corbilor.

– În valea cealaltă, răspunse un om ce curăţa nişte somon. Adună lemn câinesc pentru mânere de săgeţi.

– Dar Saeunn? Magul unde e?

– Citeşte în oase, răspunse o fată care înşira capete de peşti pe un tendon. E pe stâncă, ar fi mai bine să aştepţi până coboară de acolo.

Torak scrâşni din dinţi de frustrare. Magul Corbilor era cocoţat pe Stânca Paznicului: un chip mic, ca de pasăre, privind încruntat oasele, în timp ce lângă bătrâna mag paznicul clanului îşi flutura aripile negre şi aspre şi scotea câte un cârâit strident.

Cui altcuiva ar putea să-i spună?

Renn era plecată la vânătoare. Oslak, cu care împărţea adăpostul, nu se vedea pe nicăieri. Prin norul de fum ce plutea în vale îi descoperi pe Sialot şi pe Poi, băieţii Corbi cei mai apropiaţi de vârsta lui – dar erau ultimii cu care ar fi stat de vorbă, pentru că aceştia nu-l plăceau, deoarece era străin. Toţi ceilalţi erau prea ocupaţi cu pescuitul somonului, pentru a asculta o poveste atât de nebunească, despre un om bolnav ce rătăcea prin codru. Şi, pe măsură ce se gândea mai bine, aproape că şi el începea să se îndoiască de faptul că ar fi reală. Aici totul părea atât de normal!

Clanul Corbului îşi ridicase tabăra în locul în care Apa Întinsă îşi tăia drumul cu zgomot printr-un defileu umbros şi trecea vuind pe lângă stâncă, apoi traversa pragurile. Urcând din aval de aceste praguri, în fiecare vară somonii luptau să-şi croiască drumul peste ele, în călătoria lor misterioasă dinspre mare spre munţi. Erau adeseori aruncaţi înapoi de furia râului, dar de fiecare dată încercau din nou, repezindu-se cu salturi contorsionate şi strălucitoare prin haosul de spumă – până mureau de epuizare sau reuşeau să ajungă în apele mai calme de dincolo de defileu. Sau erau prinşi de Corbi.

Pentru a-i pescui, clanul înfipsese nişte ţăruşi pe fundul apei şi sprijinise de ei o punte, care traversa Apa Întinsă cam până la jumătate. Puntea era suficient de rezistentă pentru a susţine câţiva pescari cu harpoanele lor. Era o lucrare plină de măiestrie, dar

oricine cădea de pe ea risca să se rănească sau poate şi mai rău, deoarece râul era foarte rapid şi pietrele ce ieşeau din praguri erau la fel de ascuţite ca nişte colţi. Însă răsplata era formidabilă.

Adăposturile Corbilor erau acum goale; toată lumea se afla la afumători, aşezând înăuntru captura zilei, înainte ca aceasta să se altereze. Bărbaţii, femeile şi copiii curăţau peştele de solzi şi de intestine, în timp ce alţii despărţeau carnea portocalie de oase, lăsând-o ataşată doar de cozi, pentru a fi mai bine atârnată în rastele. Sialot şi Poi zdrobeau boabe de ienupăr, ce apoi vor fi amestecate cu fâşiile de carne uscată, pentru a le îndulci – sau a le da gust, dacă nu au.

Nimic nu se risipea. Pielea va fi tratată şi transformată în pungi uscate şi impermeabile; din ochi şi din oase se va face clei; ficatul şi icrele vor fi o delicatesă la masa de seară sau ofrandă pentru paznic şi pentru duhurile somonilor.

Celelalte clanuri din codru îşi ridicaseră taberele lângă alte râuri şi toţi se înfruptau din acest dar al naturii. Clanul Mistreţului, al Salciei, al Vidrei, al Viperei. Şi acolo unde oamenii nu-şi ridicau tabere, apăreau alţi vânători: urşi, lincşi, vulturi, lupi. Toţi luau parte la festinul migrării somonului, hrană ce le dădea puteri noi, după ce suportaseră rigorile iernii.

Aşa se desfăşurau lucrurile acum, şi aşa fuseseră mereu, de la începuturi. „În mod sigur, gândi Torak, un om bolnav nu poate schimba toate astea.“

Apoi îşi aduse aminte de faţa ulceroasă şi de ochii înceţoşaţi de puroi.

Chiar în acel moment, Oslak ieşi din adăpostul lor şi inima lui Torak îşi acceleră bătăile. El ştia ce e de făcut.

Dar, spre surprinderea lui, Oslak de-abia îl ascultă în timp ce el îi povestea întâmplarea, părând mai mult absorbit de întărirea legăturilor harponului lui de pescuit.

– Spui că omul făcea parte din clanul Mistreţului, zise el încruntându-se şi scărpinându-şi dosul palmei. Ei bine, atunci magul clanului lui va avea grijă de el. Ia asta, spuse întinzându-i lui Torak harponul, du-te jos pe pietrele alea ce ies din apă şi arată-mi cum prinzi un somon.

Torak era uluit.

– Dar, Oslak...

– Du-te, îl repezi Oslak.

Torak se supuse. Nu era în firea lui Oslak să fie atât de tăios. De fapt, nu se purtase niciodată astfel. Era un uriaş blând, cu o barbă mare şi o faţă care te îngrozea puţin, deoarece îşi pierduse o ureche şi o bucată din obraz într-o confruntare cu o wolverină[1]. Însă nu era genul lui să dea vina pe wolverină.

– A fost vina mea, spunea el dacă întreba cineva. Eu am speriat-o.

---

[1] Mic mamifer carnivor feroce, care trăieşte doar în America de Nord. (n. tr.)

Acesta era Oslak. El şi Vedna, partenera lui de viaţă, au fost primii care i-au oferit lui Torak un loc în adăpostul lor, când a venit să locuiască la Corbi, şi întotdeauna au fost amabili cu el. Dar Oslak era şi cel mai puternic bărbat din clan, aşa că Torak nu mai protestă şi luă harponul.

În clipa aceea, văzu ceva care-l făcu să încremenească. Dosul palmei lui Oslak era acoperit de vezicule pline de puroi.

– Ce sunt alea de pe mâna ta? întrebă el.

– Ciupituri de musculiţe, răspunse Oslak scărpinându-se şi mai tare. Cele mai rele pe care le-am avut vreodată. M-au ţinut treaz toată noaptea.

– Nu arată ca nişte ciupituri de musculiţe, comentă Torak. Te dor?

Oslak continua să se scarpine.

– Ciudat. E ca şi cum sufletul-nume s-ar scurge din mine. Dar nu poate fi asta, nu-i aşa?

Se uită încordat la Torak, cu ochii îngustaţi de parcă l-ar fi supărat lumina, iar figura lui copilăroasă era crispată de frică.

Torak înghiţi în sec.

– Nu cred că ai putea să-ţi pierzi sufletul-nume printr-o zgârietură; doar prin gură, dacă visezi sau dacă eşti bolnav. Făcu o pauză. Eşti bolnav?

– Bolnav? De ce aş fi bolnav? Un fior îi cutremură tot trupul. Doar că nu pot să-mi stăpânesc sufletele.

Mâna lui Torak se încleştă pe harpon.

– Am s-o chem imediat pe Saeunn.

Oslak se încruntă.

– N-am nevoie de Saeunn! Acum du-te!

Brusc, nu mai era Oslak pe care îl cunoştea Torak. Era un uriaş conturându-se ameninţător deasupra lui Torak, cu pumnii încleştaţi.

Apoi păru că-şi revine.

– Te rog doar să mă laşi în pace, e bine? Te aşteaptă Thull.

– Bine, Oslak, zise Torak, străduindu-se să pară liniştit.

Era cam la jumătatea distanţei până la malul râului, când se întoarse şi privi înapoi.

Oslak continua să se scarpine.

– Se scurge... bolborosi el.

Apoi intră în adăpost, şi Torak văzu rana din spatele restului de ureche ce-i mai rămăsese, acolo de unde fusese smuls părul; acum era o plagă acoperită de o crustă groasă de culoarea mierii, asemănătoare răşinii mesteacănului.

Torak simţi un bulgăre de gheaţă alunecându-i pe spinare.

Alergă jos spre pietrele din apă, unde fratele mai tânăr al lui Oslak stătea ghemuit, curăţindu-şi cuţitul.

– Thull! strigă el. Cred că Oslak e bolnav!

Îşi spuse povestea dintr-o suflare, dar Thull nu fu impresionat.

– Torak, sunt ciupituri de musculiţe. Se întâmplă în fiecare vară şi asta îl înnebuneşte.

– Nu e vorba de musculiţe, zise Torak.

– Ei, dar uite ce bine se simte, comentă Thull arătând spre punte.

Într-adevăr, Oslak se afla acolo, ghemuit şi cu harponul în mână – iar în vârful acestuia se zbătea un somon.

Muşcându-şi buzele, Torak privi în jur. Totul părea atât de *normal!* Copiii se jucau, cu pumnii plini de solzi scânteietori. Nişte tineri Corbi nesăbuiţi necăjeau câinii trăgându-i de coadă. Fiul lui Thull, Dari, în vârstă de cinci primăveri, se bălăcea în vadul râului, jucându-se cu un bizon pe care i-l făcuse Oslak dintr-un con de pin.

Bântuit de presimţiri rele, Torak apucă harponul şi se puse pe treabă.

Pietrele din râu erau de fapt patru bolovani aflaţi între punte şi praguri, acolo unde începătorii învăţau să-şi menţină echilibrul. Thull arătă prima piatră, dar Torak îşi croi un drum mai riscant, spre cea de a patra, plasându-se astfel cam la jumătatea râului şi în aval de Oslak. Nu ştia la ce să se aştepte, doar că trebuia să fie atent.

– Ţine-ţi ochii aţintiţi pe somon, strigă Thull de pe mal, nu te uita la apă!

Lui Torak i se părea imposibil să reuşească. Pietrele erau alunecoase, fiind acoperite cu licheni şi în

jurul lui apa verzuie fierbea, săgetată din când în când de strălucirea somonilor. Harponul era lung, greu şi dificil de ţinut în echilibru. În vârf avea o furcă cu două coarne cu ramificaţii ascuţite pentru a captura şi a reţine peştele – *dacă* Torak ar fi prins vreunul, ceea ce nu reuşise niciodată cu ocazia tentativelor precedente. Când trăia tatăl lui, pescuise doar cu undiţă şi cârlige. Cu harponul, lucru pe care Sialot nu obosea niciodată să-l remarce, era tot atât de neîndemânatic ca un copil de şapte primăveri.

Făcu efortul să se concentreze. Aruncă harponul. Rată. Şi aproape căzu în apă.

– Lasă-i să treacă *pe lângă* tine, înainte de a ţinti! ţipă la el Thull. Prinde-i când sunt aruncaţi înapoi, când sunt obosiţi.

Torak încercă din nou. Şi din nou rată.

Dinspre afumători ajunse la el un hohot de râs. Faţa lui Torak luă foc. Sialot se distra de minune!

– A fost mai bine! strigă Thull, mai mult din amabilitate, decât din convingere. Continuă tot aşa! Mă întorc mai târziu.

Apoi plecă să pună lemne pe foc, lăsându-l pe Dari, care îi cânta încet bizonului de jucărie, în vadul râului.

O vreme Torak uită de toate, străduindu-se să prindă un peşte, fără să scape harponul şi fără să cadă în apă. În curând, stropii îl udară până la piele.

Râul era *furios*. Adesea izbea cu un val uriaş piatra pe care stătea băiatul.

Brusc, de pe punte se auzi un strigăt. Torak ridică privirea şi răsuflă uşurat.

Oslak prinsese încă un somon. Cu o lovitură îl ucise, apoi îngenunche să-l scoată din coarnele harponului.

„Nu e bolnav", îşi spuse Torak.

Dar, chiar în timp ce el îl privea, Oslak îşi scărpină dosul palmei. Apoi bâjbâi în spatele urechii şi râcâi crusta de pe plagă.

Somonul alunecă de pe punte. Oslak rânji, smulse crusta – şi o înghiţi.

Torak se trase înapoi oripilat şi aproape căzu în apă.

Apoi soarele se ascunse într-un nor. Apa deveni neagră. Somonul scăpat porni la vale şi, trecând pe lângă el, îl privi cu un ochi mort, lipsit de strălucire.

Torak îşi aruncă privirea spre vadul apei.

Dari nu se mai afla acolo.

Încă un strigăt din amonte.

Se întoarse.

Dari era pe punte, îndreptându-se şovăielnic spre unchiul lui – care în loc să-l sfătuiască să se întoarcă, îi făcea semne cu mâna.

– Vino la mine, Dari! strigă el cu faţa schimonosită de un fel de dorinţă oribilă. Vino la mine! N-am să-i las să ne ia sufletele!

3

Pe mal, nici unul dintre Corbi nu văzuse cele întâmplate. Torak trebuia să facă ceva.

Aşa cum stătea pe piatră, cu mâna încleştată pe harpon, zări două fiinţe ieşind din codru, din direcţii diferite.

Dinspre răsărit venea Renn, cu arcul ei iubit într-o mână şi o pereche de porumbei în cealaltă.

Din josul râului venea Fin-Kedinn, şchiopătând uşor şi aplecat sub povara armelor sale şi a unei legături din beţe de lemn câinesc pe care o avea pe umăr.

Într-o fracţiune de secundă amândoi pricepură ce se întâmplă şi în linişte îşi puseră jos poverile.

Pentru a-i distrage Oslak atenţia de la cei doi, Torak îi strigă:

– Oslak, ce nu e în regulă? Spune-mi. Poate aş reuşi să te ajut.

– Nimeni nu mă poate *ajuta*! strigă Oslak. Sufletele mele se scurg din mine! Sunt *mâncate*!

Oamenii se întoarseră pentru a privi. Mama lui Dari se ridică într-o clipă scoţând un strigăt ascuţit. Thull o reţinu. Partenera de viaţă a lui Oslak, Vedna, îşi muşcă pumnul, să nu ţipe. Pe stâncă, Saeunn stătea nemişcată.

Renn aproape ajunsese la punte – dar, în ciuda faptului că şchiopăta, Fin-Kedinn fu acolo înaintea ei. În tăcere, îi întinse obiectele pe care le mai avea în mână.

– Cine îţi mănâncă sufletele? îl întrebă Torak pe Oslak.

– *Peştele!* De pe buze îi ţâşnea spumă galbenă. *Dinţi!* Dinţi ascuţiţi! Arătă spre locul unde zvârcolirile somonilor îi distrugeau şi îi refăceau fără încetare sufletul-nume.

Torak simţi cum îl cuprinde frica. Asta se petrece cu sufletul-nume al oricui se apleacă deasupra apei, dar altceva rău nu i se întâmplă – *dacă nu cumva* persoana respectivă e bolnavă. Atunci, aceasta poate ameţi în aşa hal încât să cadă în apă.

– În curând va pleca, mormăi Oslak şi eu nu voi mai fi nimic altceva decât o fantomă! Vino, Dari! Râul ne vrea!

Copilul ezită, apoi se îndreptă spre el, strângând la piept bizonul din con de pin.

Torak aruncă o privire spre Fin-Kedinn.

Faţa căpeteniei Corbilor era liniştită, parcă sculptată în piatră. Ducându-şi unul dintre degete la buze, îl privi pe Toark în ochi. „Te afli între ei şi praguri. Reţine-i."

Torak dădu din cap, proptindu-se de piatra pe care stătea. Picioarele îi erau amorţite de frig. Braţele începuseră să-i tremure.

În sfârşit, Dari ajunse la Oslak, care azvârli harponul din mână şi-l înhăţă în braţe. Împletitura de răchită a punţii se lăsă periculos în jos.

– Oslak, chemă Fin-Kedinn. Rostise numele încet, dar reuşi să se facă auzit, în ciuda vuietului apei. Vino înapoi, pe mal.

– *Pleacă!* gemu Oslak.

Spre groaza lui, Torak descoperi că Oslak legase o funie din scoarţă împletită de ţăruşii de la capătul punţii: o smucitură puternică şi întreaga structură s-ar fi prăbuşit, antrenându-i cu ea atât pe el, cât şi pe Dari.

Torak nu mai putea suporta.

– Oslak, sunt eu, Torak! Nu...

Oslak se întoarse spre el.

– Cine eşti tu să-mi spui ce să fac? Nu eşti unul de-ai noştri! Eşti un cuc! Mănânci mâncarea noastră, pui stapânire pe adăpostul nostru! Te-am auzit furişându-te prin codru şi urlând după lupul tău! Toţi te-am auzit! De ce nu renunţi? Nu se va mai întoarce niciodată!

Renn se înfioră de milă, dar Torak nu se mişcă. Văzuse ceea ce Oslak nu văzuse. Pe Fin-Kedinn şchiopătând pe punte.

În acea clipă, Oslak se mişcă şi împletitura de răchită a punţii se balansă primejdios.

Dari începu să urle cât îl ţinea gura.

Fin-Kedinn rămase nemişcat.

– Oslak, strigă el.

Oslak se împletici, dându-se înapoi.

– Rămâi unde eşti!

Fin-Kedinn ridică mâinile, pentru a-l face să înţeleagă că nu se va apropia mai mult. Apoi, cum întregul clan îi privea într-o tăcere încordată, se aşeză cu picioarele încrucişate pe împletitura de răchită. Se afla la şase paşi depărtare de mal şi dacă Oslak trăgea de funie, puntea s-ar fi prăbuşit; dar el părea atât de calm, parcă şedea lângă foc.

– Oslak, începu el. Clanul m-a ales căpetenie pentru a avea grijă de voi. Tu ştii asta. Oslak se linse pe buze. Şi aşa voi face, continuă Fin-Kedinn. Voi avea grijă de tine. Dar pune-l pe Dari jos. Lasă-l să vină la mine. Lasă-mă să-l duc la mama lui. Chipul lui Oslak se îmblânzi. Pune-l jos, repetă Fin-Kedinn. E timpul să primească masa de seară...

Forţa glasului său începu sa aibă efect. Încet, Oslak desfăcu braţele copilului de după gâtul lui şi îl aşeza pe împletitura de rachita.

Dari îşi ridică privirea spre el, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea, apoi se întoarse şi se târî de-a buşilea spre Fin-Kedinn.

Acesta se ridică într-un genunchi, apoi se îndreptă spre el.

Bizonul din con de pin alunecă din pumnul lui Dari în apă. Cu un ţipăt, Dari încercă să-l prindă. Dar Fin-Kedinn îl apucă de pieptar şi-l ridică în braţe.

Pe mal, Corbii răsuflară uşuraţi.

Genunchii lui Torak se îndoiră. Privi spre căpetenia Corbilor, care se ridicase şi se îndrepta spre mal. Când aproape ajunse, Thull îl înhăţă pe Dari şi-l ţinu strâns în braţe.

Pe punte, Oslak rămăsese ca un bizon împietrit. Funia îi alunecă din mână, în timp ce privea apa învolburată. Fără un cuvânt Fin-Kedinn se întoarse la el şi-l cuprinse de după umeri, spunându-i apoi vorbe pe care nimeni altcineva nu putu să le audă.

Trupul lui Oslak se destinse şi-l lăsă pe Fin-Kedinn să-l conducă la mal – unde bărbaţii îl prinseră şi-l puseră jos. Era ameţit şi părea să nu ştie cum a ajuns acolo.

Torak se îndreptă spre vad, îşi aruncă harponul în nisip şi se cutremură.

– Te simţi bine? îl întrebă Renn.

Părul ei roşcovan era ud de la stropii râului, iar faţa era atât de palidă încât tatuajul clanului i se vedea clar: trei linii întunecate pe obraji.

El dădu din cap. Dar ştia că nu putea s-o înşele.

Mai departe, pe mal, Fin-Kedinn vorbea cu Saeunn, care coborâse de pe stâncă.

– Ce are? o întrebă, în timp ce clanul se aduna în jurul lor.

Magul Corbilor dădu din cap.

– Sufletele i se luptă în el.

– Deci e un fel de nebunie, zise Fin-Kedinn.

– S-ar putea, răspunse Saeunn. Dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Eu am văzut, zise Torak.

Apoi le povesti pe nerăsuflate despre vânătorul din clanul Mistreţului.

Pe măsură ce magul asculta, figura i se încrunta din ce în ce mai mult. Era cea mai bătrână femeie din clan, cu multe ierni în spate. Vârsta o uscase şi-i lustruise ţeasta, până când aceasta căpătase culoarea osului vechi; trăsăturile i se ascuţiseră ajungând să semene mai mult cu un corb decât cu o femeie.

– Am văzut în oase, rosti ea cu un scrâşnet. Era un mesaj: „Vine".

– Şi mai e ceva, interveni Renn. Când am fost la vânătoare, am întâlnit un grup din clanul Salciei. Unul dintre ei era bolnav. Dureri. Nebunie. Frică îngrozitoare. Când se întoarse spre Saeunn, ochii îi erau negri ca un cărbune. Magul clanului Salciei îţi trimite vorbă. Şi el a citit în oase timp de trei zile şi acestea i-au spus un singur lucru, mereu acelaşi: „Vine".

Oamenii făcură semne cu mâna pentru a alunga diavolul. Alţii îşi atinseră pielea creaturii clanului lor: fâşii cu pene negre, lucioase, cusute pe pieptare.

Etan, un tânăr şi pătimaş vânător, făcu un pas înainte, cu o figură uluită:

– Am lăsat-o pe Bera pe deal, controlând capcanele. Avea pe mâini băşici pline de puroi. Ca Oslak. Am făcut rău că am lăsat-o, nu-i aşa?

Fin-Kedinn dădu din cap. Figura lui era de nepătruns, în timp ce-şi mângâia barba roşcată, dar Torak simţi că gândurile acestuia erau departe.

Deodată căpetenia Corbilor începu să dea ordine.

– Thull, Etan. Luaţi câţiva bărbaţi şi construiţi un adăpost în crângul de tei, în afara taberei. Duceţi-l pe Oslak acolo şi păziţi-l. Vedna, n-ai voie să te apropii de el. Regret, dar nu există altă cale. Se întoarse spre Saeunn şi ochii lui albaştri străluciră. La miezul nopţii. Ritualul de vindecare. Află ce a provocat asta.

4

Ucenica magului luă un polonic făcut din corn de bizon şi scoase din foc cenuşă fierbinte. Apoi îşi vărsă în palma goală cenuşa încă fumegânde.

Lui Torak i se tăie respiraţia.

Ucenica nici măcar nu tresări.

La picioarele ei, Oslak râcâia în praf, dar legăturile ce-l ţineau erau bine strânse. Fusese legat cu curele de o targă din piele de cal netăbăcită, în aşteptarea vrăjii finale. Bera se întorsese şi se afla acum în adăpostul bolnavilor: urla de durere, mai bolnavă ca niciodată.

Magul Corb şi ucenica încercaseră totul. Magul unsese limbile bolnavilor cu sângele pământului, pentru a alunga nebunia din ei. Îşi legase cârlige de prins peşte de degete şi intrase în transă, pentru a

capta astfel sufletele lor pribege. Apoi îi afumă cu fum de ienupăr, pentru a alunga din ei viermii bolii. Nimic n-a folosit.

Acum, peste Corbi se lăsase tăcerea, în timp ce magul se pregătea pentru vraja finală. Lumina flăcărilor se oglindea pe feţele lor îngrijorate.

Era o noapte fierbinte şi senină, cu o lună plină ce veghea deasupra codrului. Vântul încetase, dar aerul era plin de zgomote. Scârţâitul rastelurilor de la afumători. Croncănitul corbilor în defileu. Vuietul apei peste praguri.

Magul se îndreptă spre targă, cu braţele scheletice ridicate spre lună. Într-o mână îşi ţinea strâns amuleta, iar în cealaltă avea o săgeată roşie, din cremene.

Torak îi aruncă o privire ucenicei magului, dar aceasta purta pe faţă o mască din mâl de râu uscat. Nu mai semăna cu Renn pe care o ştia el.

– Foc pentru curăţirea sufletul-nume, psalmodia Saeunn ocolind targa.

Renn se ghemui lângă Oslak şi-i presără cenuşă fierbinte pe picioarele goale. El gemu şi-şi muşcă buzele până la sânge.

– Foc pentru curăţirea sufletului-clan...

Renn împrăştie cenuşă pe pieptul lui, în dreptul inimii.

– Foc pentru curăţirea sufletului-univers...

Renn îi mânji fruntea cu cenuşă.

– Arzi, boală, arzi...

Oslak ţipă furios, împroşcând magul cu spumă sângerândă.

Un val de groază străbătu clanul. Vraja nu dădea roade.

Torak îşi ţinu răsuflarea. În spatele lui, codrul devenise tăcut. Chiar şi arinii îşi încetaseră foşnetul, aşteptând.

O privi pe Saeunn atingând pieptul lui Oslak cu săgeata şi trasând o spirală.

– Vino, boală, croncăni ea. Ieşi din măduvă şi intră-n os. Ieşi din os şi intră-n carne...

Deodată, stomacul lui Torak se zvârcoli dureros. În timp ce magul îşi rostea incantaţiile, parcă ceva ascuţit se răsucise în el.

Încet, bătrâna prelungi spirala peste inima lui Oslak.

– Ieşi din carne şi intră-n piele. Ieşi din piele şi intră-n săgeată...

Din nou aceeaşi durere, ca şi cum cuvintele ei îi atacau viscerele... „Aceasta să fie boala? se întrebă el. Oare aşa începe?“

O mână fermă îl apucă de umăr. Fin-Kedinn stătea lângă el, privind magul.

– Ieşi din săgeată, strigă Saeunn ridicându-se în picioare, şi intră-n foc!

Înfipse vârful săgeţii în jăratec.

Flăcări verzi se înălţară spre cer.

Oslak ţipă.

Corbii şuerară dezamăgiţi.

Braţele lui Saeunn căzură de-a lungul trupului.

Vorbele n-aveau nici un efect.

Torak îşi presă mâinile pe burtă şi luptă împotriva leşinului ce era gata să-l cuprindă.

Deodată, în lumina focului se contură o umbră întunecată. Era paznicul clanului, îndreptându-se direct spre el. Încercă să se ghemuiască, dar Fin-Kedinn îl ţinu strâns în picioare. În ultima clipă, corbul se întoarse, depărtându-se. Era furios: i-a fost atacat clanul. Iar Torak nu avea idee de ce pasărea zburase spre el.

Încercă să prindă privirea lui Renn, dar fata îngenunchiase lângă Oslak, uitându-se la semnele pe care le râcâise el în praf.

Smucindu-se din strânsoarea lui Fin-Kedinn, Torak o luă la goană printre privitori, afară din tabără, în codru.

Ajunse într-un luminiş scăldat de razele lunii şi căzu sprijinindu-se de un frasin. Ameţi din nou. Se aplecă şi începu să vomite.

O bufniţă scoase un ţipăt.

Torak ridică privirea şi se uită la stelele reci care sclipeau printre frunzele întunecate ale frasinului. Apoi se lăsă la pământ, cu capul în mâini.

Ameţeala cedase, dar el încă mai tremura. Se simţea îngrozit şi singur. Nici măcar nu putea să-i vorbească lui Renn despre asta. Era prietena lui, dar

era totodată şi ucenica magului. Nu trebuia să ştie. Nimeni nu trebuia să ştie. Dacă era bolnav, mai bine va muri singur în codru, decât să fie legat de o targă.

Apoi îl cuprinse o neliniște îngrozitoare. „Îmi mănâncă sufletele", a spus Oslak. Erau vorbele incoerente ale unui nebun, ori ascundeau un sâmbure de adevăr?

Închizând ochii, încercă să se cufunde în zgomotele nopţii. Trilul unui sturz. Strigătele hârâite ale măcăleandrilor tineri din lăstăriş.

Toată viaţa, Torak cutreierase dealurile şi văile alături de tatăl lui, ţinându-se departe de clanuri. Făpturile codrului fuseseră singurii lui prieteni. Nu simţise lipsa oamenilor. Era greu să trăieşti împreună cu Corbii. Atât de multe chipuri. Atât de puţin timp singur. Nu le aparţinea. Obiceiurile lor erau prea diferite de felul în care trăise împreună cu Pa.

Şi lupul îi lipsea atât de mult!

S-a întâmplat să găsească puiul după ce a fost ucis Pa. Timp de două luni vânaseră împreună prin codru şi înfruntaseră pericole teribile. Uneori, lupul fusese ca oricare alt pui, încurcându-se în picioarele lui şi băgându-şi botul în toate cele. Alteori era călăuza, cu o siguranţă misterioasă în ochii lui de ambră. Dar întotdeauna i-a fost frate de haită. Absenţa lui îl durea.

Adesea, Torak se gândise să plece în cautarea lui; dar în adâncul sufletului ştia că nu va mai regăsi

niciodată muntele. Aşa cum a spus Renn cu obişnuita ei asprime:

– Iarna trecută a fost altfel. Dar acum? Nu, Torak, eu nu cred.

– Ştiu asta, i-a răspuns el, însă dacă voi continua să urlu, poate că lupul mă va găsi.

În cele şase luni, lupul nu-l găsise. Torak încercase să-şi spună că de fapt ăsta era un semn *bun:* însemna că lupul era fericit cu noua lui haită. Dar, într-un fel, asta îl durea şi mai tare. Oare lupul l-a uitat?

Din depărtare şi foarte slab, vântul aduse zvon de voci.

Torak se ridică.

Era o haită de lupi. Urlând pentru a celebra succesul lor la vânătoare.

Torak uită de ameţeală – uită de tot – în timp ce urletul lupilor se revărsă peste el ca un torent.

Deosebi vocea adâncă şi puternică a lupului dominant, urletele mai uşoare ale restului haitei, care răsunau cu respect în jurul lui; urletele îndelungi şi nesigure ale puilor, care încercau să li se alăture. Dar singura voce pe care tânjea să o audă nu era printre ele.

Ştia că nu putea fi. Lupul – lupul *lui* – alerga cu haita departe, spre miazănoapte. Lupii pe care-i auzea acum erau la răsărit, pe dealurile ce mărgineau Codrul Adânc.

Totuşi, trebuia să încerce. Închizând ochii, îşi duse palmele la gură şi urlă un salut.

Brusc vocile lupilor deveniră mai puternice.

– Unde vânezi, lupule singuratic? urlă femela dominantă.

Ascuţit. Poruncitor.

– La mai multe salturi distanţă de voi, răspunse Torak. Spune-mi. Există boală în ceata voastră?

Nu era sigur dacă pronunţase corect şi i se părea că lupii nu înţeleseseră.

– Ceata noastră e o ceată grozavă! urlară ei ofensaţi. Cea mai grozavă din codru!

În realitate, Torak nici nu se aşteptase ca lupii să prindă sensul spuselor lui. Cunoştinţele lui privind graiul lupilor nu erau prea avansate, iar abilitatea lui de a se exprima era şi mai mică. „Totuşi, gândi cu durere, lupul l-ar fi înţeles."

Brusc, cântecul lupilor încetă.

Torak deschise ochii. Se afla tot în poiana luminată de lună, printre ferigile întunecate şi creţuşca fantomatică. Se simţea ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Auzi zbatere uşoară de aripi şi, întorcându-se, văzu pe un ciot un cuc care-l privea cu ochiul lui tivit cu galben.

Îşi aminti de sarcasmul lui Oslak: „Nu eşti unul de-ai noştri! Eşti cuc!"

Vorbe incoerente de nebun, dar cu un sâmbure de adevăr. Cucul scoase un ţipăt şi-şi luă zborul. Ceva îl speriase.

Fără zgomot, Torak se ridică în picioare. Mâna i se încleştă pe cuţit.

În lumina strălucitoare a lunii, poiana părea pustie.

La mică distanţă, spre răsărit, un curs de apă se vărsa în Apa Întinsă. În linişte, cercetă malul pentru a găsi urme. Nu era nici una; nici măcar un fir de blană agăţat de ramuri şi nici rămurele rupte.

Totuşi, acolo era cineva. Putea simţi asta.

Ridică privirea şi se uită fix la fagul de deasupra lui.

O creatură îl privea. Mică. Plină de răutate. Cu părul ca iarba uscată şi chipul din frunze.

O zări doar o clipă. Apoi o pală de vânt mişcă ramurile şi făptura dispăru.

Aşa l-a găsit Renn: stând ţeapăn, cu cuţitul în mână, şi privind în sus.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce ai fugit? Eşti... Ai mâncat ceva rău?

Nu voia să-şi exprime teama că poate era şi el lovit de boală.

– Nimic. Mă simt bine, răspunse el – ceea ce în mod clar nu era adevărat.

Mâna îi tremura când băgă cuţitul în teacă.

– Ţi s-au învineţit buzele, zise Renn.

– Mă simt bine, repetă el.

Aşa cum stătea sub fag, Renn aruncă o privire spre mâinile lui, dar nu putu să vadă nici o pustulă. Încerca să nu arate cât de uşurată se simţea.

– Poate o ciupercă otrăvitoare? sugeră ea.

– Poporul Ascuns, i-o reteză el. Cum arată?

– Ce?!? Ştii doar la fel de bine ca mine. Arată ca noi, dar când îţi întorc spatele, poţi vedea că sunt putrezi...

– Dar feţele, ce poţi să-mi spui despre feţele lor?

– Ţi-am spus, sunt ca ale noastre! De ce? Ce e cu asta?

El clătină din cap.

– Am crezut că am văzut ceva. Am crezut... Poate că Poporul Ascuns e cel care a adus boala.

– Nu, răspunse Renn. Nu cred.

Îi era teamă că trebuia să-i spună ceea ce aflase în timpul ritualului de vindecare. Şi nu era corect să se poarte aşa. După tot ce făcuse el cu o iarnă în urmă...

Pentru a evita să vorbească, se duse la pârâu şi-şi spălă lutul de pe faţă, apoi râcâi bucăţică după bucăţică stratul gros de pământ de pe palme, care-i permisese să ţină cenuşa fierbinte fără să se ardă. După aceea, luă o mână de muşchi umed şi i-l duse lui Torak.

– Pune-ţi asta pe frunte. Te va face să te simţi mai bine.

Şezând lângă el printre ferigi, scoase câteva alune de pădure din punga ei cu merinde şi începu sa le sparga pe o piatră. Îi oferi una lui Torak, dar el refuză. Ea simţea că nici unul nu voia să vorbească despre boală, dar amândoi se gândeau la ea.

Torak o întrebă cum l-a descoperit.

Ea pufni.

– Poate că nu vorbesc eu graiul lupilor, dar îţi recunosc urletul. Făcu o pauză. Tot nici o veste de la el?

– Nu, răspunse el scurt.

Fata mai mâncă o alună.

– Ritualul de vindecare, începu Torak. N-a ajutat la nimic, nu-i aşa?

– Dacă a făcut ceva, a făcut doar să înrăutăţească lucrurile. Oslak şi Bera par să creadă că tot clanul e împotriva lor. Se încruntă. Saeunn spune că a auzit de felul acesta de boală ce a bântuit cu mult timp în urmă, după Marele Val. Clanuri întregi au fost ucise. Clanul Căprioarei. Clanul Castorului. Ea spune că ar fi existat un leac, atunci, de mult, dar a fost uitat. Spune că e o boală care are rădăcinile în frică. *Creşte din* frică. Aşa cum în copaci cresc frunzele.

– Ca frunzele în copac, murmură Torak. Întinse mâna după un băţ şi începu să-l jupoaie de scoarţă. De unde vine?

Renn nu mai putea evita adevărul. Trebuia să-i spună.

– Îţi aminteşti, începu ea fără chef, ce a spus Oslak pe punte?

Degetele i se încordară pe băţ.

– Şi eu m-am gândit la asta: „Îmi mănâncă sufletele!“ Înghiţi în sec. Devoratorii de Suflete!?! Păsările se opriră din cântat. Copacii întunecaţi se

încordară. Asta vrei să spui? Crezi că Devoratorii de Suflete au vreo legătură cu boala?

Renn ezita.

– Poate. Tu nu crezi?

El sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo, lovind tufişurile cu nuiaua.

– Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar cine sunt ei.

– Torak...

– Tot ce *ştiu*, zise el cu o bruscă înverşunare, este că au fost nişte magi care au devenit răi. Tot ce *ştiu* este că tatăl meu a fost duşmanul lor, deşi niciodată nu mi-a spus nimic. Continuă să croiască tufişul cu băţul. Tot ce *ştiu* este că s-a întâmplat ceva care le-a distrus puterea şi lumea crede că au dispărut, dar nu-i adevărat. Iar vara trecută, ezită el, vara trecută un Devorator de Suflete şchiop a creat ursul care l-a ucis pe Pa. Lovi pământul cu sălbăticie. Apoi aruncă băţul. Dar poate că greşeşti, Renn, poate că nu ei...

– Nu, Torak. Ascultă-mă. Oslak a zgâriat în praf un semn. O furcă cu trei coarne, pentru prins suflete. Simbolul Devoratorilor de Suflete.

۶

Devoratorii de Suflete!

S-au încrucişat cu destinul lui şi totuşi avea atât de puţine cunoştinţe despre ei. Tot ce ştia era că au fost şapte: fiecare din alt clan, fiecare pervertit de foamea lui de putere.

În josul râului, o vulpe începu să scheaune. În adăpost, Vedna se sucea şi se răsucea, făcându-şi griji pentru omul ei. Torak stătea întins în sacul de dormit, gândindu-se la diavolul care a putut trimite boala ce devasta clanurile.

Pentru a fi stăpânul codrului...

Dar nimeni nu putea să facă aşa ceva! Nimeni nu putea să pună stăpânire pe copaci sau să oprească prada să urmeze străvechile ritmuri ale lunii. Nimeni nu le putea spune vânătorilor unde să vâneze.

Când, în sfârşit, adormi, visurile lui fură un adevărat chin. Stătea ghemuit în partea umbrită a dealului, încremenit de groază, în timp ce un Devorator de Suflete fără chip se târa spre el. Încercă să facă un pas înapoi. Dădu cu mâna peste ceva moale şi solzos care se încolăci în jurul lui şi-l muşcă. Încercă să fugă. Rădăcinile copacilor i se înfăşurară lipicioase în jurul gleznelor. O umbră înaripată tăbărî asupra lui. Devoratorii de Suflete dădeau năvală peste el şi răutatea lor îl ardea ca o flacără...

Se trezi.

Se iviseră zorii. Respiraţia codrului înceţoşa copacii. Băiatul ştia ce are de făcut.

– Oslak e mai bine? o întrebă el pe Vedna când părăsi adăpostul.

– La fel, răspunse ea.

Ochii îi erau roşii, dar privirea pe care i-o aruncă nu admitea compătimire.

– Trebuie să vorbesc cu Fin-Kedinn, îi spuse el. L-ai văzut?

– E în josul râului. Nu-l deranja.

El o ignoră.

Tabăra era deja în plină activitate. Bărbaţii şi femeile stăteau ghemuiţi pe punte cu harpoanele în mâini, în timp ce alţii trezeau focurile pentru a pregăti prânzul. Din depărtare se auzeau pocăniturі. Zgomotul unui ciocan izbit de o piatră. Toată lumea

încerca să nu se gândească la Oslak şi la Bera, priponiţi în adăpostul pentru bolnavi.

Torak porni pe cărarea ce ducea în josul râului: trecu de praguri şi urmă o cotitură ce îl purtă în afara razei vizuale a taberei. Aici, Apa Întinsă curgea mai puţin vijelioasă şi somonul trecea iute săgetând cu argint apa adâncă şi verde.

Fin-Kedinn stătea pe un bolovan de la marginea râului, cioplind un cuţit. Uneltele erau aşezate lângă el: ciocane de piatră, pietre pentru şlefuit, o cupă cu un lichid negru, clei de pin fiert. O grămadă mică de aşchii de piatră ascuţite ca nişte ace se găsea deja pe muşchiul de la picioarele lui.

Când se apropie, inima lui Torak începu să bată puternic. O admira pe căpetenia Corbilor, dar îi era şi frică de ea. Fin-Kedinn îl luase la el după ce Pa fusese ucis, dar nu se oferise niciodată să-i aline în vreun fel suferinţa. Avea un fel de reţinere, ca şi cum ar fi hotărât să nu-l lase pe Torak să-i devină prea apropiat.

Strângând pumnii, Torak se aşeză pe mal.

– Trebuie să-ţi vorbesc, începu el.

– Atunci vorbeşte, zise Fin-Kedinn fără să ridice privirea.

Torak înghiţi în sec.

– Devoratorii de Suflete. Ei au trimis boala. Menirea mea este să lupt împotriva lor. Aşa că asta am intenţia să fac.

Fin-Kedinn îşi continuă treaba, studiind o piatră rotundă, galben-închis, de mărimea pumnului. Era un ou-de-mare: o raritate în codru. Pentru a-şi confecţiona armele, Corbii foloseau mai mult ardezia, cornul de cerb sau osul, deoarece cremenea – sub forma ouălor-de-mare – se găsea doar pe coastă, unde clanurile mării o dădeau în schimbul cornului şi al pieilor de somon.

Frustrat, Torak încercă din nou:

– Trebuie să-i opresc. Să pun capăt acestei situaţii.

– Cum? întrebă Fin-Kedinn. Nu ştii unde sunt. Nimeni nu ştie. Lovi cu ciocanul oul-de-mare, pentru a-şi da seama din sunetul scos dacă acesta avea fisuri.

Torak se înfioră. Acest sunet îi trezea amintiri dureroase. Băiatul crescuse în zgomotul de piatră cioplită, pe care îl făcea Pa, lângă foc. Întotdeauna acest zgomot îl făcuse să se simtă în siguranţă. Cât de mult greşise!

– Renn mi-a spus, continuă el, că în trecut a mai bânuit o boală la fel de puternică ca aceasta şi, de asemenea, că a existat un leac. Atunci, poate...

– Aşa mi-am petrecut eu toată noaptea, încercând să aflu, zise Fin-Kedinn. Umblă zvonul că unul dintre magii din Codrul Adânc ar cunoaşte leacul.

– Cine? strigă Torak. Cum am putea să-l obţinem?

Fin-Kedinn dădu oului-de-mare o lovitură puternică, retezându-i cu precizie vârful. În interior,

cremenea avea culoarea mierii învechite, cu vinişoare stacojii.

– Nu te repezi, i se adresă lui Torak. Gândeşte întâi. Nerăbdarea te poate ucide.

Torak se aruncă la pământ, începând să smulgă nervos iarba din jurul lui.

Folosind o mică măciucă din corn, Fin-Kedinn continuă să cioplească miezul din care săreau aşchii în toate direcţiile, sub loviturile rapide şi oblice. „Poc! Poc!“ continua ciocanul, îndemnându-l pe Torak să aştepte.

În sfârşit, Fin-Kedinn vorbi.

– Azi-noapte, o femeie Vidră a venit într-o canoe. Doi din clanul ei s-au îmbolnăvit.

Torak îngheţă. Clanul Vidrei trăia departe, spre răsărit, pe ţărmul lacului Axehead.

– Deci a ajuns peste tot, zise el. Trebuie să mă duc în Codrul Adânc! Dacă există o singură şansă... Fin-Kedinn oftă. Pe cine altcineva ai putea să trimiţi? continuă Torak. Tu eşti necesar aici. Saeunn e prea bătrână pentru a face călătoria. Toţi ceilalţi trebuie să-i păzească pe bolnavi, să vâneze, să prindă somon.

Pentru şlefuit, Fin-Kedinn alese o bucată de corn de mărimea degetului mare şi ascuţi un ciob de cremene cu mişcări delicate.

– Oamenilor din Codrul Adânc nu prea le pasă de noi. De ce-ţi închipui că ne-ar ajuta?

– Iată încă un motiv să mă duc eu, insistă Torak. Mama a făcut parte din clanul Cerbului Roşu! Sunt rudă de sânge cu ei, trebuie să mă asculte!

Dar Torak n-o cunoscuse niciodată pe mama lui, care murise la naştere, şi deci vorbea cu mai multă siguranţă decât simţea.

Un muşchi tresări pe obrazul lui Fin-Kedinn când acesta ridică mânerul viitorului cuţit: tibia lungă a unui ren, cu un şanţ adânc pe ea, în care să încastreze cremenea. Înmuind un ciob ascuţit în sânge de pin, îl înfipse în os.

– Nu ţi-ai dat seama, zise el, că asta ar putea fi exact ceea ce vor Devoratorii de Suflete? Ridică privirea şi ochii lui albaştri ardeau cu o asemenea intensitate încât Torak îşi lăsă capul în jos. Iarna trecută, după ce ai învins ursul, am interzis tuturor să vorbească despre asta în afara clanului. Ştii destul de bine. Torak dădu din cap. Din această cauză, continuă el, singurul lucru pe care îl ştiu Devoratorii de Suflete este că cineva din codru are o astfel de putere. *Dar nu ştiu cine*. Făcu o pauză. Nu ştiu cine, Torak. Şi nici nu cunosc natura acestei puteri. Nimeni dintre noi n-o cunoaşte.

Torak îşi ţinu respiraţia. Cuvintele lui Fin-Kedinn parcă erau ecoul celor spuse de Pa când era pe moarte. „Toată viaţa te-am ţinut departe... Nu te apropia de oameni, Torak! Dacă află ce poţi tu să faci..."

Dar *ce* putea să facă? O vreme a crezut că prin asta Pa a înţeles abilitatea lui de a vorbi limba lupilor, dar din ceea ce spunea Fin-Kedinn, trebuia să fie altceva, mult mai mult.

– Boala aceasta, reluă căpetenia Corbilor, ar putea fi o capcană: felul Devoratorilor de Suflete de a te determina să-ţi dezvălui identitatea.

– Dar chiar dacă e aşa, nu pot să stau şi să nu fac nimic. Trebuie să-l ajut pe Oslak. Nu pot să-l văd în halul acesta!

Efigia de piatră se îmblânzi.

– Ştiu. Nici eu nu pot.

Se aşternu tăcerea, în timp ce Fin-Kedinn cioplea în continuare cremenea, iar Torak privea dincolo de râu. Soarele se ridicase deasupra copacilor şi apa te orbea cu strălucirea ei. Cu ochii pe jumătate închişi, deslusi departe, pe mal, un bâtlan şi un corb păşind legănat după vreo bucăţică de somon.

Lama cuţitului era aproape gata: de lungimea unei palme şi tot atât de crestată, şi ascuţită ca fălcile unei wolverine. Pentru a-l termina, Fin-Kedinn înfăşură o fâşie fină din rădăcină de pin în jurul plăselelor, pentru ca priza palmei să fie mai caldă şi mai sigură.

– Acum, zise el, arată-mi cuţitul tău.

Torak se încruntă.

– Ce?!?

– Ai auzit destul de bine. Arată-mi-l.

Nedumerit, Torak scoase din teacă cuţitul, care fusese al tatălui său, şi i-l întinse.

Avea o lamă frumoasă din ardezie albastră, în formă de frunză, cu mâner de corn înfăşurat cu tendon de elan. Pa îi spusese că lama a fost făcută de clanul Focii. Mama lui Pa fusese Focă şi i-o dăduse tatălui lui Torak, iar acesta îi adaptase plăselele. La rândul lui, când era pe moarte, Pa i l-a dat lui Torak, care era foarte mândru de asta.

Dar acum căpetenia Corbilor îl cântărea în palmă, clătinând din cap.

– Prea greu pentru un băiat. Cuţit de mag, pentru ceremonii. I-l dădu înapoi. Întotdeauna a fost neglijent cu astfel de lucruri.

Torak ar fi dorit ca Fin-Kedim să-i spună mai multe, dar acesta tăcu, aşezând noul cuţit pe degetul arătător şi studiindu-l cu ochi critic. Lama era dreaptă, perfect echilibrată.

„Ce minunat e“, gândi Torak.

Căpetenia Corbilor îl învârti uşor în palmă, apoi îl prinse de lamă şi i-l întinse.

– Ia-l. Pentru tine l-am făcut.

După o clipă de surpriză, Torak luă cuţitul.

Fin-Kedinn nu-i lăsă timp pentru mulţumiri.

– De acum încolo, rosti el ridicându-se în picioare cu ajutorul bastonului, ascunde cuţitul tatălui tău. Şi cornul de medicamente al mamei tale. Dacă cineva te întreabă ceva despre părinţii tăi, nu le spune nimic.

– Nu înţeleg, comentă Torak.

Dar Fin-Kedinn nu mai asculta. Se depărtă calm, uitându-se spre râu.

Torak îşi duse mâna streaşină la ochi, dar nu putu să vadă prea bine, din cauza strălucirii apei ce reflecta lumina. Desluşi doar bâtlanul de pe malul îndepărtat şi un buştean din mijlocul curentului, ce plutea în josul râului.

În tabără, o femeie începu să bocească: un sunet tânguitor ce se ridică peste vuietul apei îi îngheţă lui Torak sângele în vine.

Pe potecă sosiră alergând bărbaţi şi femei.

Lui Torak i se tăie respiraţia.

Ceea ce plutea pe râu nu era un buştean.

Era Oslak.

6

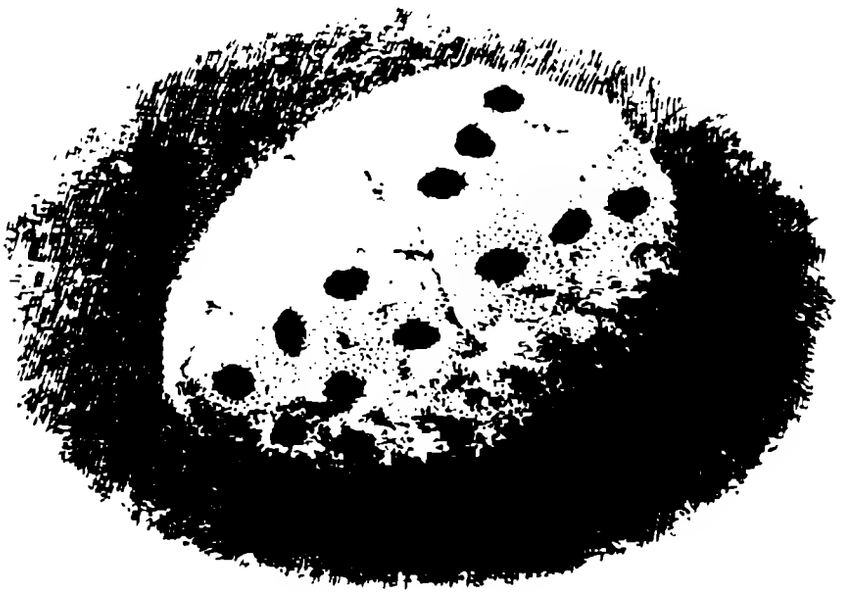

Oslak nu şi-a acordat nici o şansă. Şi-a ros legăturile, s-a strecurat afară din adăpostul bolnavilor şi s-a cățărat pe Stânca Paznicului. Apoi s-a aruncat în hău.

Probabil că a murit în cădere. Cel puțin aşa spera Torak. Nu îndrăznea să-şi imagineze că bărbatul era încă viu când a ajuns la praguri.

Când sosi în tabără, Corbii erau în stare de şoc. Vedna încetase să mai bocească şi stătea cu fața împietrită, privindu-i pe oamenii care cărau cadavrul pe o targă. Aveau mare grijă să nu-l atingă cu mâinile goale. Nimeni nu voia să rişte să înfurie sufletele mortului, care se mai aflau încă în tabără.

Când puseră targa jos, lângă adăpostul lui Oslak, Saeunn se ghemui alături şi – cu degetele protejate de învelitori din piele – unse cadavrul cu ocrul roşu

al însemnelor morţii, pentru a ajuta sufletele să rămână împreună în călătoria ce va urma. În curând, Corbii îl vor duce în codru. Era vital ca acest lucru să se facă repede, astfel încât sufletele să nu fie tentate să rămână în tabără.

Fin-Kedinn stătea puţin mai departe, cu faţa ca o mască de granit. Fără să-şi trădeze în nici un fel durerea, dădea ordine să se dubleze paza la adăpostul unde se afla Bera şi să se golească adăpostul lui Oslak de tot ce-i aparţinuse, pentru ca lucrurile lui să fie arse odată cu el. Torak însă putea spune cu siguranţă că şi Fin-Kedinn era afectat. Căpetenia Corbilor îi spusese lui Oslak că va avea grijă de el. Nu-i era deloc uşor să-şi ierte faptul că n-a reuşit.

Vinovat.

Împovărat. Şi Torak se simţea la fel.

Ei bine, era timpul să acţioneze. Când Corbii vor duce cadavrul în codru, el nu-i va însoţi pentru că nu făcea parte din clan – va avea astfel ocazia să se strecoare din tabără: să se ducă în Codrul Adânc şi să caute leacul.

Dar înainte, mai trebuia să facă ceva.

Când ritualurile începură şi femeile plecară la râu să aducă lut pentru a marca doliului, Torak se îndreptă în linişte spre poalele Stâncii Paznicului. Dacă ceea ce bănuia el era corect – dacă făptura cu chip de frunze avea vreo legătură cu moartea lui Oslak – atunci trebuie că a lăsat nişte urme.

În partea dinspre râu, Stânca Paznicului era aproape perpendiculară, dar în partea de răsărit semăna cu o pantă abrubtă, însă care putea fi urcată de cineva destul de atent. Multe persoane călcaseră în noroiul de la baza stâncii, iar unele dintre ele îl căraseră şi în sus, pe flancul răsăritean.

Mesajul din noroi nu era prea clar, dar Torak descoperi un rând abia vizibil de urme înguste, vechi de o zi: erau ale lui Saeunn, care urcase în vârf. Văzu apoi urme de labe, mici amprente cu patru degete ascuţite: erau ale unui câine alergând în sus, probabil urmărit de un corb. Iar acolo, amprentele unui bărbat. Torak distinse doar degetele şi rotundul călcâielor. Oslak fugise cu toată viteza.

Lui Torak i se puse un nod în gât. Se forţă să înghită.

„Lasă tristeţea pe mai târziu, când o să fii pe drum."

Se luă după urmele lui Oslak, urcând încet pe stâncă.

În fuga lui, Oslak dislocase prundişul şi muşchiul. Într-un loc alunecase, zdrelindu-se: rămăsese o mică pată de sânge. Apoi continuase să fugă.

„A fugit cât de repede a putut, gândi Torak. Ca şi cum toţi demonii Lumii-de-Dincolo îl urmăreau."

În vârf, Torak descoperi ceea ce se temuse că va găsi. Alte amprente: mult mai mici decât ale lui Oslak. Erau abia vizibile, dar era suficient pentru a-şi da seama că indiferent cine le făcuse nu alerga – stătea:

stătea liniştit, nu departe de margine. Privindu-l pe Oslak cum sare spre moarte.

Amprentele erau mici, precum cele ale unui copil cam de opt sau nouă primăveri.

Cu excepţia faptului că aveau gheare.

Clanul era gata de plecare, când Torak o descoperi pe Renn lângă focul principal, zdrobind sângele pământului pentru ritualurile de incinerare.

Faţa îi era dungată de lut din râu – felul Corbilor de a ţine doliu – dar lacrimile trasaseră dâre de-a lungul obrajilor. Torak n-o văzuse niciodată plângând. Când se apropie, ea clipi des.

– Renn, i se adresă el ghemuindu-se lângă ea şi vorbind încet, pentru a nu fi auzit de ceilalţi, trebuie să-ţi spun ceva. Am fost sus pe Stânca Paznicului, am...

– Ce-ai căutat acolo?

– Am găsit urme.

Din partea cealaltă a luminişului, Saeunn o strigă:

– Vino, Renn! Plecăm!

– E cineva în tabără, rosti repede Torak. Eu l-am văzut!

Magul Corb o chemă din nou pe Renn.

– Torak, trebuie să plec! rosti ea. Vărsând sângele pământului în punga cu medicamente, se ridică.

N-o să lipsim prea mult. Spune-mi totul când mă întorc. Şi arată-mi urmele.

Torak dădu din cap, dar nu o privi în ochi. Când se va întoarce, el nu va mai fi aici. Şi nici nu putea să-i spună că pleacă, pentru că ea ar încerca să-l oprească, ori ar insista să vină şi ea. Nu putea să-i permită asta. Dacă Fin-Kedinn avea dreptate, dacă exista măcar o singură posibilitate de a cădea într-o cursă întinsă de Devoratorii de Suflete, Torak nu voia să-i rişte şi ei viaţa, odată cu a lui.

– Regret că nu poţi veni şi tu, zise Renn făcându-l să se simtă şi mai prost. Apoi alergă să-şi ia locul în fruntea clanului, alături de unchiul ei, Fin-Kedinn.

Corbii porniră şi Torak îi privi plecând. Ştia că vor duce cadavrul lui Oslak la o bună distanţă de tabără, înainte de a construi platforma-morţii: o împletitură scundă din ramuri de scoruş, pe care vor întinde cadavrul cu faţa spre râu. Ca şi somonul, sufletele lui Oslak vor face călătoria finală mergând în amonte, spre Munţii Înalţi.

Ritualurile de la platforma-morţii vor fi scurte şi, după ce-şi va lua rămas-bun, clanul va părăsi cadavrul în codru. Aşa cum Oslak s-a hrănit din vietăţile lui în timpul vieţii, aşa şi ele se vor hrăni din el în moarte. Apoi, după trei luni, Vedna îi va aduna oasele şi le va duce la Ţinutul-Oaselor care aparţinea clanului. Şi, în următoarele cinci veri, nici ea, nici nimeni altcineva nu-i va rosti numele cu glas tare.

Aceasta era legea strictă a clanurilor, pentru a preveni ca sufletele mortului să-i tulbure pe cei vii.

Stând în luminiş, Torak îi privi până dispărură. Când ultimul Corb fu înghiţit de codru, tabăra deveni înfiorător de pustie. Rămăseseră doar câinii să păzească somonul.

Repede, Torak plecă să-şi adune lucrurile. Îşi îndesă în uşoara lui desagă din nuiele de răchită cele câteva obiecte: burduful pentru gătit, punga cu medicamente, punga cu iască, cârligele de prins peşte, tolba şi arcul, sacul de dormit bine rulat, cuţitul lui Pa înfăşurat în piele netăbăcită, cornul de medicamente al mamei lui. În timp ce-şi agăţă la brâu mica lui secure de bazalt, încercă să nu se gândească la ultima dată când fusese silit să împacheteze în grabă. Aceasta se întâmplase cu o toamnă în urmă, pe când Pa era în agonie.

Mâna lui Torak se încleştă pe plăselele cuţitului pe care Fin-Kedinn îl făcuse pentru el.

Era mai uşor şi mai lesne de folosit decât al tatălui său; dar nimic nu va înlocui vreodată cuţitul lui Pa.

„*Nu* te mai gândi la asta acum, îşi zise el. Pleacă doar de aici, înainte ca ei să se întoarcă. Şi de data aceasta, nu uita să-ţi iei merinde."

După cele întâmplate lui Oslak, nu mai putea să vadă în ochi somonul: nici pe cel afumat, nici turtele făcute de Corbi din carne uscată, condimentată cu boabe de ienupăr. În loc de asta, tăie câteva fâşii

de carne de elan, din cea atârnată de grinzile din adăpostul lui Thull. Acestea îi vor permite să supravieţuiască până va ajunge în Codrul Adânc.

Dar oare cât de mult va dura? Trei zile? Cinci? Nu ştia. Nu fusese niciodată nici măcar în apropiere şi întâlnise doar două persoane din Codrul Adânc: o femeie Cerb Roşu cu sângele pământului în păr şi o fată Bizon sălbatică, având ţeasta unsă ciudat cu lut galben. Nici una nu i-a dat atenţie şi, în ciuda celor ce-i spusese lui Fin-Kedinn, nu se aştepta să fie prea bine primit.

În drumul său spre ieşirea din tabără, trecu pe lângă adăpostul căpeteniei – şi atunci înţelese: îi părăsea pe Corbi pentru totdeauna.

Întâi l-ai pierdut pe Pa, apoi pe lup. Acum pe Oslak, pe Fin-Kedinn, pe Renn...

În adăpost era întuneric. Colţul ce-i aparţinea lui Fin-Kedinn era simplu şi ordonat, dar al lui Renn era un dezastru: sacul de dormit era mototolit şi acoperit de săgeţile la care încă nu reuşise să pună pene. Va fi furioasă că a plecat fără ea şi nu era nici o posibilitate de a-şi lua rămas-bun.

Apoi îi veni o idee. Afară găsi un pietroi rotund, plat şi alb. Alergând spre cel mai apropiat arin, îngână nişte mulţumiri duhului copacului, apoi tăie o fâşie de scoarţă, o băgă în gură şi o mestecă. După care, scuipă în palmă amestecul roşu de salivă şi sângele copacului şi desenă pe piatră tatuajul clanului

său: două şiruri de puncte, unul dintre ele cu o pauză la mijloc. Această întrerupere nu făcea parte din tatuaj, era doar o mică cicatrice de pe obrazul lui şi, când Renn o va vedea, va şti că desenul îi aparţine.

Terminând de făcut semnul, Torak se opri. Degetul îi era mânjit de roşu de la sucul de arin: acelaşi pe care-l folosise cu o toamnă în urmă, cu ocazia ritualului numirii lupului. Îi vopsise puiului labele şi fusese exasperat de faptul că lupul nu înceta să le lingă şi să le şteargă.

– *Nu* te gândi la Lup! ţipă el cu voce tare. Nu te mai gândi la nici unul dintre ei!

Tabăra goală râse de el în tăcere. „Acum eşti pe contul tău, Torak."

În grabă, ascunse pietroiul sub sacul de dormit al lui Renn, apoi o luă la goană, în lumina soarelui.

Codrul răsuna de cântecul păsărilor şi era dureros de frumos. Dar băiatul nu se putea bucura de asta.

Punându-şi arcul pe umăr, se întoarse spre răsărit şi porni spre Codrul Adânc.

7

Supărarea îl însoţea pretutindeni pe lup, ca un frate de haită nevăzut.

Îi lipsea Marele Făr-de-Coadă. Îi era dor de chipul lui neobişnuit, fără blană, şi de urletul lui şovăitor; de ciudatul lui chiot lipsit de suflare, care era felul lui de a râde.

De multe ori, lupul a părăsit haita, pentru a fi singur şi pentru a urla după Torak. De multe ori a alergat în cerc, întrebându-se ce să facă. Era încolţit între chemarea muntelui şi chemarea fratelui de haită.

Ceilalţi lupi – lupii din noua lui haită – erau uimiţi. „Acum ne ai pe noi! Şi încă nu eşti pe deplin matur, mai ai multe de învăţat! Nu ştii cum să vânezi prada cea mare. Cum ai putea supravieţui de unul singur? Stai aici, cu noi!“

Era o haită puternică, strâns unită şi au fost momente când lupul fusese fericit pe Muntele Tunetelor. Se distrau de minune împreună, vânând lemingi şi alergând prin apă pentru a speria raţele. Însă ceilalţi nu-l înţelegeau întotdeauna.

Se gândea la asta în timp ce alerga spre creasta lui favorită, pentru a încerca să capteze mirosurile ce emanau din codru.

Codrul se afla la mai multe salturi depărtare, dar prinse mirosul de cerb nou-născut, care-i umezi botul, şi mirosul acid al sângelui copacului, ce izvora dintr-un molid frânt de vânt. Auzi uşorul sforăit al unui mistreţ ce se tăvălea în noroi şi scâncetul unui pui de vidră care căzuse de pe un ciot. Îi era dor să fie iar în codru, alături de Marele Făr-de-Coadă.

Cum ar putea oare să se întoarcă la el?

Nu doar gândul părăsirii haitei îl împiedica să plece. Mai era şi tunetul. Tunetul nu-l va lăsa niciodată să plece.

Tunetul putea ataca oricând: chiar şi acum, când în înalt era lumină şi senin, şi nu existau semne ale respiraţiei lui furioase. Putea să năvălească asupra codrului cu furtună şi să trimită Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte peste copaci, peste pietre şi peste lupi, distrugându-i. Era atotputernic. Lupul ştia asta mai bine decât oricine, deoarece, când el era pui, tunetul îi omorâse toată haita.

Plecase să mai exploreze câte ceva în împrejurimi şi când s-a întors vizuina nu mai exista. Întreaga lui haită – mama, tata, fraţii lui – stăteau întinşi în noroi, uzi, reci şi fără-suflare. Tunetul nu avusese nevoie să vină aproape pentru a-i distruge. Trimisese doar un torent-rapid, ce coborâse din munţi urlând.

Lupul rămăsese singur, înfricoşat şi *foarte* flămând. Atunci a apărut Marele Făr-de-Coadă, care şi-a împărţit vânatul cu el şi l-a lăsat să doarmă făcut covrig pe pieptul lui. A urlat împreună cu el şi s-a jucat cu el de-a prinselea. Marele Făr-de-Coadă a devenit fratele lui de haită.

Cu siguranţă, Marele Făr-de-Coadă era lup, oricine putea mirosi asta; dar nu era un lup obişnuit. Blana de pe cap era lungă şi neagră, dar în rest nu avea blană şi în loc de asta avea pe deasupra un fel de piele – *pe care putea să şi-o scoată.* Faţa îi era turtită şi bieţii lui dinţişori erau fără speranţă de bonţi; şi, ce era mai straniu dintre toate, n-avea coadă.

Dar *suna* a lup, chiar dacă nu reuşea să scoată schelălăieli acute. Şi ochii lui erau în mod sigur ochi de lup: de un cenuşiu deschis şi foarte luminoşi. Şi, mai presus de toate, avea inima şi spiritul unui lup.

Stând acolo, sus, pe creastă, tristeţea invadă sufletul lupului, care îşi ridică botul şi urlă.

Atunci, un nou miros îi ajunse în nări.

Nu de vânător sau de vânat; nu de copac sau de pământ; nu de torent-rapid sau de piatră. Era ceva rău. Ceva rău ce bântuia prin codru.

Lupul scânci de neliniște. Fratele lui de haită era acolo, jos, pândit de primejdia aceea.

Deodată totul îi deveni clar. Tunetul putea veni după el, dar nu-l mai putea împiedica să plece. Marele Făr-de-Coadă avea nevoie de el!

Coborî în salturi de pe creastă și se îndreptă spre codru.

Lupul alergă timp de două neguri și două lumini, lăsând permanent în urmă munții și îndreptându-se spre locul unde Ochiul-Fierbinte-și-Strălucitor cobora la culcare.

Frica îl mușca de labele din spate.

Îi era frică de furia lupilor străini, ale căror ținuturi le traversa; dacă îl prindeau puteau să-l sfâșie în bucăți.

Îi era frică de urgia tunetului.

Dar mai mult decât de orice, se temea pentru fratele lui de haită.

În timp ce fugea, mirosul devenise mai puternic. Ceva pândea în codru.

Neobosit, Lupul își croi drum printre copaci, căutând ființe făr-de-coadă. Unele dintre haitele lor miroseau a mistreț, unele a vidră, dar cea pe care o

căuta mirosea a corb. Aceasta era haita căreia i se alăturase Marele Făr-de-Coadă.

În sfârşit o găsi, pe malul unui torent rapid şi furios.

După cum se aşteptase, nimeni nu şi-a dat seama că se află acolo. Ăsta era unul dintre lucrurile ciudate în legătură cu cei făr-de-coadă. Deşi în multe sensuri erau ca nişte lupi adevăraţi – inteligenţi şi curajoşi, vorbăreţi şi jucăuşi, şi cu o dragoste aprigă pentru haita lor – nu aveau *deloc miros* şi erau practic surzi. Aşa că lupul nu fu observat, în timp ce hoinărea pe creasta de lângă vizuina lor, căutându-şi fratele de haită.

Dar nu-l putu găsi.

Plouase cu o lumină în urmă şi multe mirosuri fuseseră spălate; însă dacă Marele Făr-de-Coadă ar fi fost aici, lupul l-ar fi simţit.

Apoi prinse mirosul lupului căpetenie, care şedea lângă Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte, cum le place celor făr-de-coadă să stea. Lângă el era ghemuită femela crescută doar pe jumătate, care era sora de haită a Marelui Făr-de-Coadă. Vorbea cu lupul căpetenie în vorbirea chiuită a celor făr-de-coadă şi amândoi păreau furioşi şi trişti.

Lupul simţi că femela era îngrijorată pentru Marele Făr-de-Coadă.

Alergând de colo-colo, lupul continuă să-şi caute fratele de haită. Descoperi o porţiune de teren larga şi goală ce mirosea a cenuşa proaspată şi nişte copaci

ciudaţi şi drepţi din care atârnau mulţi peşti. Se opri doar cât să înfulece câţiva, înainte de a se îndrepta din nou spre codru, în căutarea Marelui Făr-de-Coadă.

Poate că fratele lui de haită a plecat la vânătoare. Da, asta trebuie să fie. Însă n-a putut ajunge prea departe, deoarece, ca toţi ceilalţi făr-de-coadă, alerga doar pe picioarele dinapoi, ceea ce-l încetinea foarte mult.

Dar, deşi lupul caută şi iar caută, nu găsi nimic.

Apoi teribilul adevăr se prăvăli peste el ca un copac retezat.

Marele Făr-de-Coadă plecase.

8

Pentru a evita să-i întâlnească pe Corbi, Torak se ţinuse departe de cărările obişnuite ale clanului, urmând potecile tainice croite de cerbi, ce străbăteau valea Apei Întinse.

În curând, prada îşi dădu seama că băiatul n-avea intenţia să vâneze şi se linişti. Când trecu pe lângă el, un elan continuă să mănânce zgomotos răscoage. Caii pădurii îşi fluturară cozile şi porniră în galop printre copaci, apoi se întoarseră şi-l priviră până când acesta dispăru. Două scroafe şi purceluşii lor mistreţi, graşi şi pufoşi, îşi ridicară râturile pentru a-l privi trecând.

Mugurii pocniseră deja şi frunzele se răsfăţau în plin soare. Mersese cu o viteză destul de bună. Ca toţi oamenii din codru, călătorea fără bagaje, cărând

cu sine doar strictul necesar pentru a vâna, a face focul şi a dormi.

Toată viaţa lui pribegise prin codru cu Pa, improvizând tabere pentru o noapte sau două, apoi plecând mai departe. Mereu pe drum. Aceasta fusese realitatea cel mai greu de suportat în traiul din tabăra Corbilor. Îşi desfăceau tabăra doar la trei sau patru luni o dată!

Şi erau atât de mulţi! Douăzeci şi opt de bărbaţi, femei şi copii. Şi prunci. Până atunci Torak nu mai văzuse niciodată vreunul.

– De ce nu pot merge? o întrebase pe Renn. Şi ce *fac* toată ziua?

În loc de răspuns, ea a râs atât de tare, încât a căzut pe jos.

Atunci, aceasta l-a făcut să sufere. Acum, îi lipsea.

Părăsi valea Apei Întinse pe la sud de Cascada Tunătoare şi se îndreptă spre răsărit, intrând în valea următoare. Aici avu o scurtă întâlnire cu doi vânători în pirogi, care aparţineau clanului Salciei. Spre uşurarea lui erau foarte grăbiţi şi nu l-au întrebat unde se duce, oprindu-se doar pentru a-l avertiza, înainte de a se îndrepta în susul râului.

– Noaptea trecută, din tabăra noastră a scăpat un bolnav, i-a spus unul dintre ei. Dacă auzi pe cineva urlând, ia-o la goană. Nu mai ştie că e om.

Celălalt a dat din cap încruntat.

– Boala asta. De unde a venit? Parcă însăşi respiraţia verii e otrăvită.

Cam pe la mijlocul după-amiezii, Torak începu să se simtă privit.

Se opri de mai multe ori să asculte, dar nu auzi nimic şi, de câte ori se întorcea, nu vedea pe nimeni. Totuşi, urmăritorii erau acolo. Putea să-i simtă. Şi când umbrele deveniră mai lungi, şi-i imagină ca pe nişte nebuni cutreierând codrul: creaturi mici, răuvoitoare, cu gheare ascuţite şi chipuri din frunze.

Îşi aşeză tabăra lângă un râu zgomotos, unde libelulele îşi săgetau în lumină trupurile albastre, iar musculiţele aproape îl mâncară de viu, până ce reuşi să se frece bine cu zeamă de pelin.

Era pentru prima oară în ultimele şase luni când dormea singur în codru şi avu grijă să aleagă locul cel mai potrivit: un teren neted, destul de ridicat faţă de nivelul râului, pentru a evita posibilele viituri, departe de cuiburile de furnici şi, evident, de potecile prăzii, precum şi fără copaci putrezi atârnând deasupra sau copaci slăbiţi de furtună, ce ar fi putut cădea peste el în timpul nopţii.

După adăposturile din piele de ren ale Corbilor, era dornic să se întoarcă la felul în care trăise împreună cu Pa, aşa că îşi construi un adăpost din copaci vii. Găsi trei puieţi de fag pe care îi aplecă şi-i legă unul de altul cu rădăcini de pin, pentru a crea dedesubt un spaţiu de dormit confortabil. Peste ei aşternu crengi uscate şi le acoperi cu pământ amestecat cu frunze, pe care-l fixă cu alte câteva crengi. Dimineaţa

va trebui doar să dezlege puieţii, ce se vor ridica în picioare fără să fi suferit vreo vătămare.

După ce-şi făcu un pat dintr-un butuc de fag căzut cu o toamnă în urmă, îşi cără bocceluţa înăuntru. Adăpostul mirosea puternic a pământ.

– Ce parfum minunat, zise el cu glas tare, dar vocea îi răsună nesigură şi forţată.

Era o noapte caldă, cu o adiere dinspre miazăzi, aşa că făcu doar un foc mic, pe care-l îngrădi cu pietre, pentru a-l împiedica să se extindă în codru, şi pe care îl aprinse cu cremene şi un pumn de iască din scoarţă de mesteacăn.

Îşi aduse aminte de nopţile petrecute cu Pa, când stăteau amândoi lângă tăciunii aprinşi, minunându-se de această fiinţă misterioasă, dătătoare de viaţă, ce era un prieten atât de bun al clanurilor. Ce visa oare focul când dormea în interiorul copacilor? Unde se ducea când murea?

Şi, pentru prima oară, se gândi la rudele lui de sânge, pe care va trebui să le întâlnească în curând. Poate clanului Cerbului-Roşu îşi va da seama că îi aparţine. De fapt, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, ar fi putut *fi* şi el Cerb Roşu. La naştere, mama lui putea să-l numească după clanul ei, în loc de cel al lui Pa, şi atunci ar fi crescut în Codrul Adânc, iar Pa poate că n-ar fi fost ucis şi el nu l-ar fi întâlnit niciodată pe lup...

Era prea mult pentru el, să se gândească la toate acestea. Plecă să caute de mâncare.

Dezgropă nişte rădăcini dulci de orhidee şi le coapse în tăciuni, după care le amestecă cât erau fierbinţi cu frunze de spanac sălbatic aromat şi cu usturoi-sălbatic. Aveau gust bun, dar lui nu-i era foame. Hotărî să păstreze totul pentru masa de a doua zi.

Îşi atârnase burduful pentru gătit într-un copac, ca să nu fie la îndemâna celor ce căutau de mâncare, când codrul fu străbătut de un ţipăt.

Îngheţă.

Nu era un urlet prelung, de vulpe sau de linx căutându-şi tovarăşul. Era de om. Ori ceva ce fusese odată om. Departe, spre apus, după cum a putut să-şi dea seama.

Stăpânit de o senzaţie înfiorătoare de frică, Torak privi lumina dintre copaci începând să scadă. Miezul verii nu era departe, când noaptea va fi scurtă. Dar destul de lungă pentru ca duhurile să apară.

Întunericul crepuscular deveni mai adânc, totuşi codrul răsuna de sporovăiala sturzilor şi de hohotul răguşit al ciocănitoarelor. Păsările vor cânta toată noaptea. Era încântat de companie.

Se gândi la Corbi stând în jurul focului celui mare. La mirosul fumului de lemn şi al somonului afumat; la râsul bubuitor al lui Oslak...

„Însăşi respiraţia verii e otrăvită."

Repede îşi derulă sacul de dormit, se târî înăuntru şi-şi aşeză săgeţile alături. Cu o clipă în urmă era complet treaz. Acum însă era epuizat.

Adormi.

Un râs ascuţit îi străbătu visele. I se păru că aude un geamăt nedesluşit, puternic – deopotrivă familiar şi mortal...

Într-o secundă deveni perfect conştient. Era sunetul unui copac care cădea – *şi cădea chiar peste el.*

Sacul de dormit se înfăşurase în jurul picioarelor şi nu putu să se elibereze. Târându-se ca o omidă, ieşi zvârcolindu-se prin gaura de la intrare. Luptând să se ridice, sări, căzu, aproape se prăbuşi în foc, apoi se aruncă într-o parte, în ferigi, exact în clipa când copacul se prăvăli strivind adăpostul.

Din foc săriră scântei. Crengile întunecate se legănară, apoi se potoliră.

Torak stătea întins printre ferigi: inima îi bătea să-i spargă pieptul, sudoarea îi îngheţase pe trup. Doar verificase să nu existe în jur copaci slăbiţi de furtună, era sigur de asta. Şi nu se simţea nici o adiere de vânt.

Râsul acela. Răuvoitor şi îngrozitor de copilăros! Nu fusese un vis.

Neîndrăznind să se mişte, aşteptă până când fu sigur că nimic altceva nu mai cădea de sus.

Apoi începu să cerceteze rămăşiţele adăpostului.

Un frasin tânăr căzuse peste el, rupând puieţii şi prinzându-i lucrurile dedesubt, ca într-o capcană. Cu puţin noroc, ar putea să le recupereze, mai ales că – cel puţin în lumina focului – păreau să fi rămas întregi. Dacă nu s-ar fi trezit la timp însă, ar fi fost ucis.

Şi totuşi, dacă urmăritorul ar fi voit să-l omoare, de ce l-a avertizat râzând? Parcă se juca cu el. L-a pus în pericol, pentru a vedea cum reacţionează.

Focul încă mai ardea. Cu o torţă aprinsă într-o mână şi cuţitul în cealaltă, începu să cerceteze frasinul.

Descoperi urme de secure. Lovituri mici, grosolane. Dar eficiente.

Totuşi, ceva era neobişnuit. Pe pământ nici o urmă. Nici un semn că cineva s-ar fi opintit pentru a tăia copacul.

Lumină din nou terenul cu torţa. Nimic. Se îndoia să-i fi scăpat ceva. Singurul lucru la care se pricepea foarte bine era să descopere urme.

Atinse cu degetul sângele copacului ce se prelinsese din el. Se îngroşase. Asta însemna că trunchiul copacului a fost retezat cu câtva timp în urmă, apoi împins peste el în timp ce dormea.

Se încruntă. E imposibil să tai un copac fără să faci zgomot. De ce n-a auzit nimic?

Apoi se dumiri. A avut nevoie să-şi umple burduful de apă la râu şi asta acoperise orice alt sunet.

În timp ce stătea în întuneric printre copacii căzuţi, ar fi dorit ca lupul să fi fost cu el. Lui nu i-ar fi

scăpat nimic. Urechile lui erau atât de sensibile, încât putea auzi norii trecând; mirosul atât de ascuţit, încât putea să prindă răsuflarea unui peşte.

„Dar lupul nu e aici, îşi spuse Torak cu îndârjire. E departe, pe munte."

Pentru prima oară în şase luni, nu putea să urle după prietenul pierdut. Nici nu voia să se gândească cine – sau ce – ar putea să apară la chemarea lui.

Trecuse de miezul nopţii când reuşi să-şi recupereze lucrurile şi să construiască alt adăpost, iar acum era mort de oboseală. Dar totodată, tulburător de conştient că el cauzase moartea celor trei puieţi. Putea să le simtă sufletele plutind prin aerul din jurul lui: nostalgice, tulburate; incapabile să înţeleagă de ce li s-a răpit şansa de a deveni copaci.

„E vina ta, păreau că şoptesc copaci mai bătrâni. Ai adus răul cu tine..."

De data aceasta nu mai riscă să intre în sacul de dormit. În loc de asta, trezi focul şi stătu în noul lui adăpost, cu pielea de ren pe umeri şi securea pe genunchi. Nu voia să doarmă. Dorea doar să se ivească zorii...

Se trezi cu o tresărire. Se simţea din nou privit – dar de această dată altfel. În aer plutea un miros: fierbinte, puternic şi familiar, asemănător mirosului de muştar, deşi mintea lui ameţită de somn nu putea să-l identifice.

Apoi văzu licărirea ochilor de partea cealaltă a focului. Mâna i se încleştă pe secure.

– Cine eşti? întrebă el răguşit. Creatura grohăi. Cine eşti tu? repetă Torak întrebarea.

Făptura se mişcă în umbră.

Torak se încordă.

Un mistreţ. Un mascul enorm, având mai bine de doi paşi lungime de la rât la coadă, şi mai greu decât trei bărbaţi robuşti la un loc. Urechile mari, cafenii şi păroase erau ciulite şi ochii mici şi inteligenţi îi întâlniră prudenţi pe ai lui Torak.

Acesta făcu un efort pentru a rămâne liniştit. De obicei mistreţii nu atacă, în afară de cazul când sunt răniţi sau când îşi apără puii, dar un mistreţ furios se poate mişca tot atât de repede ca un cerb, fiind de neînvins.

– Nu-ţi fac nici un rău, i se adresă mistreţului, ştiind că acesta nu-l poate înţelege, dar sperând că tonul ar putea să-i transmită mesajul.

Urechile mari se mişcară. Lumina focului îi licări pe colţii curbaţi. Apoi mistreţul scoase un grohăit iritat, îşi înclină capul masiv şi începu să dea târcoale resturilor adăpostului.

Tot ce voia era să mănânce. Pentru mistreţi, vara e o perioadă săracă, boabele şi ghinda din toamna trecută fiind terminate de mult. Nu era de mirare că tot timpul râmau după rădăcini, gândaci, viermi şi orice puteau să găsească.

Mistreţul nu-i mai dădu atenţie lui Torak şi, după o vreme, băiatul se strecură în sacul de dormit şi se ghemui, ascultând sunetul reconfortant al grohăitului animalului. Noul lui tovarăş era morocănos şi nu prea prietenos, totuşi bine-venit. Mistreţii au simţuri ascuţite. Cât timp va fi aici, nici un bolnav sau urmăritor răuvoitor nu putea să se apropie.

Dar curând va pleca.

Privind inima roşie a tăciunilor, Torak se întrebă dacă nu cumva Fin-Kedinn a avut dreptate; dacă n-a căzut cumva într-o capcană când i-a părăsit pe Corbi. Poate că cel care-l urmăreşte l-a adus exact acolo unde a vrut. Singur în codru.

Indiferent cine a fost, noaptea trecută a avut mult de lucru.

Ploua când Torak s-a târât afară din adăpost. Mistreţul plecase, focul se stinsese şi cineva rostogolise pietrele din locul unde le aşezase el şi netezise cenuşa. Cineva îi luase săgeţile – se furişase în adăpost în timp ce dormea, le scosese din tolba de lângă capul lui şi le înfipsese în cenuşă, pentru a forma o figură.

Torak o recunoscu imediat. Simbolul cu trei coarne al Devoratorilor de Suflete.

Puse un genunchi în pământ şi smulse o săgeată.

– Foarte bine, zise el cu voce tare în timp ce se ridica în picioare. Ştiu ca eşti deştept, ştiu ca poţi

foarte uşor să mă urmăreşti pe furiş. Dar eşti un laş dacă nu te arăţi, ca să te lupţi faţă în faţă, chiar acum! Însă nimeni nu apăru din lăstărişul îmbibat de apă. Laşule! strigă Torak. Codrul aştepta. Vocea lui stârni ecou printre copaci. Ce vrei? Ieşi şi luptă-te cu mine! *Ce vrei?*

Ploaia lovea frunzele şi se prelingea liniştit pe chipul lui. Singurul răspuns fu ciocănitul unei ghionoaie, în depărtare.

Dimineaţa trecu, dar ploaia nu încetă. Lui Torak îi plăcea ploaia: îl răcorea şi alunga musculiţele. În timp ce mai traversă două văi, moralul lui crescu. Senzaţia că e privit slăbi. Şi nu mai auzi alte urlete de nebunie.

Poate pentru că mistreţul continua să-l însoţească. Torak nu-l vedea, dar găsea mereu urmele prezenţei lui. Mari porţiuni de pământ răscolit, unde râmase după mâncare. O urmă noroioasă pe un stejar jupuit, unde animalul se scărpinase bine după ce se bălăcise.

Torak găsi toate acestea foarte liniştitoare. Avea un nou prieten. Se întreba cât de batrân era mistreţul şi dacă era tatăl purceluşilor pe care-i văzuse cu o zi înainte.

În timp ce dupa-amiaza înainta, cărarile li se intersectara. Au baut la acelaşi râu şi s-au odihnit în acelaşi luminiş scăldat de soare. O dată, pe când

amândoi căutau ciuperci de pădure, mistreţul a scos un grohăit iritat şi l-a alungat pe Torak, apoi a strivit sub picioare ciuperca pe care băiatul era gata s-o mănânce. Când s-a uitat mai bine, Torak a văzut de ce. Nu era o ciupercă bună de mâncat, ci una asemănătoare, dar otrăvitoare; acum vedea şi el pălăria roşie sfărâmată. În felul lui cam dur, mistreţul îl avertizase ca altă dată să fie mai atent.

Dimineaţa următoare tot mai ploua şi codrul dormita sub o manta de nori. Dar în timp ce Torak mergea târându-şi picioarele spre răsărit, realiză că nu erau doar norii cei care ţineau o umbră atât de deasă. Însăşi codrul devenise mai întunecat.

Era obişnuit cu Codrul Deschis, unde copacii lăsau să pătrundă soarele şi lăstărişul era de obicei luminos; dar acum ajunsese la dealurile din preajma Codrului Adânc. Stejarii se înălţau impunători în faţa lui, cu crengile uriaşe larg desfăcute, parcă pentru a-l determina să se întoarcă. Lăstărişul era mai înalt decât el: tufe dese de tisă neagră şi cucută otrăvitoare. Cerul era ascuns de un baldachin de frunze de nepătruns.

Toată ziua n-a avut nici un semn de la mistreţ şi lui Torak îi lipsea partenerul de drum. Începu să se teamă nu numai de ceea ce îl urmărea, dar şi de ceea ce se afla înaintea lui.

Se gândea la poveştile pe care i le spusese tatăl său. „Torak, în Codrul Adânc totul e altfel. Copacii

sunt mai vigilenţi; clanurile mai suspicioase. Dacă te vei aventura vreodată pe acolo, ai mare grijă. Şi adu-ţi aminte că vara, Duhul-Pământului umblă prin văile adânci, sub forma unui om înalt, cu coarne de cerb..."

După-amiază târziu, cu ploaia care tot mai cădea, Torak se opri lângă un pârâu pentru a se odihni. Atârnându-şi bocceaua într-un copac de ilice, se duse să-şi umple din nou burduful de apă.

În noroi găsi urme proaspete. Mistreţul fusese aici înaintea lui şi nu de mult: urmele erau profunde, cu ghiarele înfipte adânc. Era bine să ştie că prietenul lui era pe aproape. Când îngenunche pentru a-şi umple burduful, prinse mirosul familiar de muştar şi zâmbi:

– Tocmai mă întrebam unde ai dispărut.

De partea cealaltă a pârâului, ferigile să dădură în lături – şi iată-l.

Dar ceva nu era în regulă. Blana aspră şi cafenie era acoperită de sudoare. Ochii mici erau lipsiţi de strălucire şi roşii.

Torak lăsă din mână burduful de apă şi se dădu înapoi.

Mistreţul scoase un grohăit furios.

Şi atacă.

9

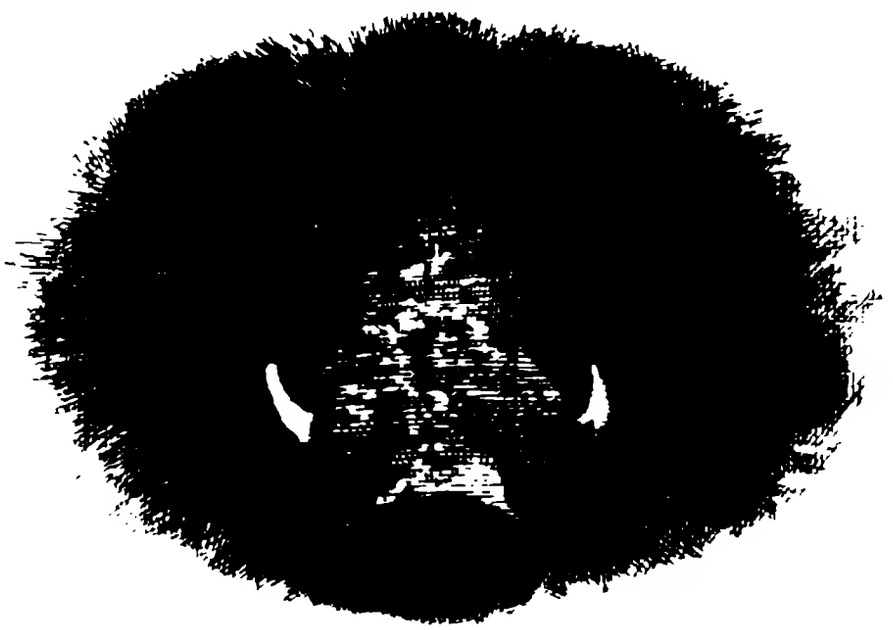

Torak se aruncă spre cel mai apropiat copac, în timp ce mistreţul se prăvălea în direcţia lui. Panica puse stăpânire pe el. Se agăţă de o creangă şi se ridică, adunându-şi picioarele pentru a nu fi ajuns, în timp ce colţii scormoneau trunchiul exact pe locul unde fusese piciorul lui.

Copacul se cutremură. Torak îşi înfipse unghiile în scoarţă.

Săltându-şi piciorul peste o creangă, rămase încălecat într-o bifurcaţie de ramuri. Se afla la nici doi paşi deasupra mistreţului, dar nu putea să se caţere mai sus, deoarece copacul era prea fusiform. Îşi pierduse încălţămintea şi picioarele îi alunecau din cauza noroiului; se apucă de ramuri pentru mai

multă stabilitate. Una se rupse cu o trosnitură. Mistreţul îşi înălţă capul şi-l privi.

Ochii cafenii, ce fuseseră înainte atât de cuminţi şi de înţelepţi, îi erau ieşiţi din orbite şi însângeraţi. S-a întâmplat ceva ce l-a transformat într-o fiară. Aceasta îi aduse aminte băiatului, cu durere de Oslak.

– Dar eu sunt *prietenul* tău, şopti el.

Mistreţul scoase un răcnet răguşit şi plecă ca o furtună spre codru.

Când văzu că nu se întoarce, Torak scoase un oftat nesigur. Îşi dădea seama că era prea devreme pentru a coborî. Mistreţii sunt vicleni, ştiu cum să te înşele. Animalul putea fi oriunde.

Picioarele îi fură cuprinse de crampe şi, când îşi schimbă poziţia, durerea îi săgetă gamba dreaptă. Privind în jos, descoperi că nu era noroi ceea ce îl făcuse să alunece, ci sânge. Colţii mistreţului reuşiseră să i se înfigă în pulpă, dar în şocul atacului nu simţise. Totuşi, acum nu era nimic de făcut în această privinţă.

Ploaia se mai potolise şi apăru soarele. În jur, copacii de ilice şi stejarii, ca şi lăstărişul din crengi şi creţuşcă spumegândă, păreau atât de încărcaţi de pace!

Însă mirosul de muştar al mistreţului plutea în aer. Putea fi la o depărtare de cinci paşi şi el să nu-şi dea seama, decât când ar fi fost prea târziu.

Sub el, o privighetoare se aşează pe un tufiş de brusture, împrăştiind picăturile de ploaie. Se gândi că aceasta n-ar fi venit dacă mistreţul ar fi fost pe aproape.

Pentru mai multă siguranţă, îşi scoase cuţitul şi, cu o scuză rapidă adresată duhului salciei, tăie o ramură şi o aruncă jos.

Privighetoarea îşi luă zborul. Tufişurile explodară.

Apucându-se strâns de copac, Torak îl văzu pe mistreţ scormonind sălbatic după ramura pe care o lăsase să cadă: luând-o în colţi, călcând-o în picioare şi transformând-o într-o masă de fibre. Dacă ar fi coborât, aceeaşi soartă ar fi avut şi el.

Mistreţul aruncă bâtul sfâşiat în tufiş, se învârti în jurul lui şi-şi lăsă capul în jos. Apoi se aruncă spre copac.

Umărul lui lovi trunchiul ca un bolovan în cădere. Frunzele salciei se scuturară ca o ploaie. Torak se agăţă cu înverşunare de ramuri.

Mistreţul lovi din nou.

Şi iar.

Şi iar.

Într-o zvâcnire de panică, Torak îşi dădu seama ce voia animalul. Încerca să doboare copacul.

Şi putea s-o facă, deoarece – observă Torak îngrozit – el se căţărase într-un copac nepotrivit. În loc de un stejar puternic sau de un copac de ilice, care ar fi putut rezista unui mistreţ turbat, alesese o

salcie subţirică, având un trunchi doar puţin mai gros decât trupul lui.

„O, a fost foarte inteligent din partea ta, Torak!“ mârâi în sinea lui.

Altă bufnitură – şi de data aceasta, un zgomot puternic de lemn crăpat. Sub el, în scoarţă se deschisese o rană. Văzu lemnul roz-maroniu şi sângele copacului scânteind.

„Fă ceva. Repede.“

Poate că ar ajunge la cel mai apropiat stejar, dacă ar putea înainta pe această creangă...

Se trase înapoi. „Nici măcar să nu încerci“. Creanga părea solidă, dar nu-i va putea suporta greutatea. Copacul era o salcie scorburoasă şi lemnul ei era cunoscut ca fragil. Deci nu numai că s-a căţărat în *cel mai mic* copac la îndemână, dar şi cel mai fragil.

Deodată, în mod surprinzător, mistreţul se opri. Torak găsi liniştea mai îngrozitoare decât furia lui.

Ştia că va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte şi că, probabil, va pierde. Securea, arcul şi săgeţile atârnau la vedere în copacul de ilice, cu doi paşi mai departe de locul unde ar fi putut el să ajungă.

Speranţele i se spulberară, aşa cum se scurge apa în nisip. Nu exista nici o posibilitate de scăpare. Va muri.

Fără să ştie ce face, îşi duse mâinile la gură şi urlă.

– Lupule! Unde eşti? Ajută-mă!

Vântul nu-i aduse nici un răspuns. Lupul era departe, pe munte.

Iar partea aceasta din codru părea lipsită de oameni. Nimeni nu i-ar auzi strigătele şi nu i-ar veni în ajutor.

Urletul îl făcu să se simtă şi mai vulnerabil, dar, în mod ciudat, îi dădu totuşi forţă. „Eşti membru al clanului Lupului, îşi spuse el. N-o să mori ca o veveriţă săgetată într-un copac."

Repede, înainte de a fi cuprins de îndoieli, tăie o creangă de salcie puţin mai lungă decât braţul lui şi o curăţă de ramuri. Apoi îi reteză vârful şi o crăpă în lungime, pentru a face din ea o furcă solidă cu două coarne. Distanţa până la arme era de aproximativ doi paşi. Poate – *poate* – ar reuşi să agăţe cu băţul bifurcat cureaua securii şi să o ia din copacul de ilice.

Sub el, din blana înnegrită şi plină de sudoare a mistreţului se ridicau aburi, în timp ce animalul îi urmărea fiecare mişcare.

Din fericire, creanga de salcie pe care se putea apropia de copacul de ilice era şi cea mai robustă. Torak se târî de-a lungul ei cât de mult îndrăzni, ţinând băţul cu vârful bifurcat cât putea de întins înainte.

Dar nu fu suficient.

Se retrase din nou pe locul în care stătuse. Scoţându-şi cingătoarea din piele netăbăcită, o înfăşură în jurul trunchiului salciei, o legă bine şi o

apucă de capătul liber. Aceasta îi permise să se întindă mai mult.

De data aceasta – da! Introduse băţul bifurcat în cureaua de piele a mânerului securii şi încet o ridică de pe creanga copacului de ilice.

Securea era grea. Băţul cu vârful bifurcat se îndoi, şi Torak privi disperat cum securea alunecă de pe băţ şi cade cu o bufnitură în noroi.

Mistreţul scoase un guiţat ascuţit, îşi înfipse colţii în mânerul securii şi o azvârli în tufiş.

Torak nu-şi putea permite să renunţe. Întinse cât de mult putu băţul despicat, de data aceasta spre arc. Încet, *încet*, îl strecură pe sub coarda acestuia. Arcul era mult mai uşor decât securea – de fapt era o bucată de lemn de tisă întărit cu tendoane – aşa că îl ridică cu uşurinţă de pe ramură.

Imediat ce avu arcul atârnat de umăr, speranţa îi reveni cu toată intensitatea.

– Vezi? îi strigă el mistreţului. N-ai crezut că voi reuşi, nu-i aşa?

Acum, săgeţile. Ţinându-se în continuare de capătul cingătorii, Torak se încordă pentru a ajunge cu băţul bifurcat la tolbă. O agăţă. Era uşoară. O trase înăuntru din plasă de iarbă. Dar când o trase spre el, aceasta se înclină şi săgeţile alunecară în noroi. Smuci tolba spre el – tocmai la timp pentru a le salva pe ultimele trei.

Pentru o clipă se simţi ridicol de încântat.

– Trei săgeţi! ţipă el.

Trei săgeţi pentru a omorî un mistreţ matur! Era ca şi cum ai încerca să dobori un elan cu un buchet de flori.

Mistreţul fonrăi şi-şi reluă atacul asupra trunchiului. Salcia nu va mai rezista mult.

Ghemuindu-se în copacul care se zgâlţâia, Torak se strădui să ochească. Ramurile îi stinghereau braţul cu care trebuia să tragă – nu putea ţinti bine...

Pierdu o săgeată. I se înfipsese mistreţului în umăr. Acesta urlă, dar continuă să scurme cu colţii la rădăcina salciei. Săgeata provocase tot atât rău cât o înţepătură de ţânţar.

Încleştându-şi dinţii, Torak dădu drumul altei săgeţi. Aceasta şterse craniul masiv, fără a-l răni.

„Foloseşte-ţi inteligenţa, Torak. Loveşte un mistreţ în cap sau în osul umărului şi nu-l vei răni prea tare. Loveşte *în spatele* umărului şi ai putea avea şansa să îi atingi inima."

Un alt zgomot de lemn crăpat şi salcia se aplecă periculos. Acum Torak era la un pas de a fi ajuns.

Mistreţul se învârti în jurul copacului, pentru a ataca din nou. Chiar înainte de a se lansa, Torak zări blana mai deschisă la culoare dintre labele din faţă, ţinti şi dădu drumul săgeţii.

Aceasta se înfipse adânc. Mistreţul guiţă şi căzu pe o parte.

Linişte.

Torak nu mai auzea decât propriul lui gâfâit şi apa de ploaie picurând de pe tufişuri.

Mistreţul zăcea liniştit.

Torak aşteptă cât putu. Când nu mai fu nici o mişcare, coborî din salcie.

Stând pe pământul răscolit, cu salcia agonizând în spatele lui, se simţi vulnerabil. Nu avea săgeţi, nu avea secure; doar cuţitul.

Probabil că era mort. Coastele lui acoperite de spumă nu se mişcau.

Dar nu putea să rişte. Carcasa era la trei paşi depărtare. Nu se va apropia până ce nu va fi mai bine înarmat.

Tiptil, îşi croi drumul pe după salcie, căutând securea prin tufiş.

În spatele lui, mistreţul se ridică în picioare.

Disperat, Torak căută în continuare cu febrilitate. „Trebuie să fie pe undeva..."

Mistreţul se năpusti asupra lui.

Torak văzu securea, se întinse după ea, se răsuci şi o implântă în ceafa masivă.

Mistreţul căzu mort.

Torak se ridică, proptindu-se pe picioare, cu pieptul greu; ţinea securea cu ambele mâini.

Ploaia reîncepuse şi-i aluneca de-a lungul obrajilor ca nişte lacrimi, căzând trista pe frunze. Se simţea

bolnav. Niciodată în viaţa lui nu ucisese un vânat, fără să aibă nevoie de hrană. Niciodată nu ucisese un prieten.

Dând drumul securii, îngenunche şi puse o mână tremurândă pe blana fierbinte şi aspră.

– Iartă-mă, prietene, i se adresă mistreţului. Dar a trebuit s-o fac. Fie ca sufletele tale să plece în pace! Ochiul sticlos îi întâlni pe ai lui fără să-i vadă. Sufletele mistreţului îl părăsiseră deja. Torak putea să le simtă. În apropiere. Furioase. Te voi trata cu respect, continuă el mângâind coastele ude de sudoare. Promit!

În blana încâlcită mâna atinse ceva dur.

Despărţi firele de păr şi i se tăie răsuflarea. Era un vârf de suliţă deosebit, îngropat adânc între coastele mistreţului.

Cu ajutorul cuţitului îl scoase afară şi-l spălă la râu. Nu văzuse niciodată ceva asemănător. Avea formă de frunză, dar era îngrozitor de tăios şi făcut din lemn întărit în foc.

În spatele lui, printre copaci, auzi un hohot de râs. Se răsuci. Hohotul se pierdu în codru.

Începu să înţeleagă ce se întâmplase. De aceea atacase mistreţul. Nu era turbat. Fusese rănit. Îngrozitor de rănit de cineva atât de crud, atât de rău, încât nu l-a urmărit pentru a-i da lovitura de graţie, aşa cum obligau toate legile vânătorii, ci-l lăsase

înnebunit de durere, pentru a ucide pe oricine îi ieşea în cale.

Şi pentru că Torak părea să fie singur în această parte a codrului, cel care-l lovise pe mistreţ probabil că intenţionase ca prima victimă a acestuia să fie el.

10

Torak înfăşură bucata de ficat de mistreţ în frunze de brusture şi o aşează în bifurcaţia a două ramuri de stejar.

– Mulţumiri paznicului clanului pentru această carne, mormăi el aşa cum făcuse de nenumărate ori până acum. Dar, pentru prima oară în viaţă, nu se simţea mulţumit. Nu se putea gândi decât la bătrânul şi înţeleptul mistreţ râmând pământul amestecat cu frunze şi ţinându-i companie în timpul nopţii. Şi la purceluşii graşi şi pufoşi care îşi pierduseră tatăl.

Se îndreptă şchiopătând spre carcasă. Era enormă. Cu un efort uriaş, reuşi să o răstoarne pe o parte şi să-i despice burta pentru a-i scoate măruntaiele, dar asta nu era tot.

Până atunci, cea mai mare pradă pe care o ucisese fusese un căprior şi îi trebuiseră două zile epuizante pentru a se ocupa de el. Mistreţul era de câteva ori mai mare. I-ar fi luat o jumătate de lună.

Şi nu avea la dispoziţie o jumătate de lună. Trebuia să ajungă în Codrul Adânc şi să găsească leacul.

Dar fu silit să aleagă. Cea mai veche lege dintre toate stabilea că, atunci când ucizi un vânat, trebuie să-l tratezi cu respect şi să foloseşti tot ce îţi oferă. Acesta a fost pactul încheiat cu mult timp în urmă între clanuri şi Duhul Pământului. Torak trebuia să-l onoreze, sau risca să-şi atragă un ghinion de neînchipuit.

De asemenea, trebuia să aibă grijă de rana de la picior. Îl ardea. Nici chiar ploaia nu reuşea s-o răcorească.

Lângă râu găsi un pâlc de săpunăriţe. Zdrobi câteva frunze ude pentru a face o spumă emolientă şi îşi unse piciorul. Durerea fu atât de violentă, încât îi dădură lacrimile.

Acum, trebuia ca rana să fie cusută. Găsi câteva ace de os în desagă – care atârna încă în copacul de ilice – şi, alegându-l pe cel mai subţire, băgă în el un fir lung de tendon de căprioară. Firul pe care îl făcuse el din căprior era zgrunţuros şi prea gros şi când Vedna l-a văzut a strâns din buze şi i-a dat câteva dintr-ale ei. Era subţire ca firul de păianjen, aşa că îi fu recunoscător Vednei.

Prima înţepătură a fost agonizantă. Când trase firul prin piele gemu de durere şi începu să ţopăie învârtindu-se în jurul lui cu acul atârnând de gambă, înainte de a prinde din nou curaj să mai înţepe o dată. Când termină, lacrimile îi scăldau faţa.

Acum, pansamentul. Mestecă scoarţă de salcie verde – cel puţin aşa ceva se găsea din plin pe acolo – dar când se unse cu ea, usturimea fu îngrozitoare. Apoi aplică un tampon moale, făcut din carnea unei ciuperci, după care înfăşură totul în fâşii de lemn de mesteacăn, pentru ca bandajul să fie cât mai bine fixat.

Când termină, tremura. Rana încă mai vibra, dar durerea cedase puţin.

Îşi găsi încălţămintea – plină de noroi, dar în bună stare – şi şi-o trase în picioare. Era încântat că era încălţăminte de vară, cu talpă din piele netăbăcită şi carâmbul din piele moale de ţap, ce nu-i va jena pulpa. În sfârşit, băgă resturile de ciupercă-potcoavă în desagă, pentru că-i vor fi necesare când va schimba pansamentul, peste câteva zile.

Câteva zile...

Probabil că se va afla tot aici, lucrând la carcasă. Dacă urmăritorul nu-l găsea el întâi.

Ploaia se oprise. Apa aluneca de-a lungul salciei doborâte şi strălucea pe carcasa mistreţului. Doi corbi se apropiară, privind-o plini de speranţă. Torak îi alungă.

Pete negre îi jucau în faţa ochilor şi-şi dădu seama că e leşinat de foame. Tranşarea carcasei însemna aşteptare. Trebuia să mănânce ceva.

Terminase proviziile luate de la Corbi, dar cu această carcasă nu ducea lipsă de carne. Însă nu se simţise niciodată atât de lipsit de poftă de mâncare.

Privit de corbi, se forţă să înghită restul ficatului. Să bea sângele era şi mai greu. Cea mai mare parte din el se scursese în noroi – o greşeală pe care nu mai putea să o îndrepte şi care, nefiind în concordanţă cu pactul, îi va aduce ghinion. Pentru a mai îmbunătăţi puţin situaţia, luă din traistă o cupă din lemn de mesteacăn şi scoase sângele rămas în cavitatea mistreţului. Încercă să nu se gândească la Oslak, care cioplise cupa pentru el, o lungă noapte întreagă de iarnă, sau la faptul că bea sângele unui prieten.

Pentru a-i înlătura gustul, ronţăi câteva tulpini de brusture. Apoi, în sfârşit, se apucă de treabă la carcasă.

Jupuirea pielii îi solicita spatele şi Torak simţea că braţele îi sunt smulse din încheieturi. Era aproape amurg când termină. Era plin de sânge din cap până-n picioare şi tremura de oboseală, iar pielea era o movilă noroioasă şi rău mirositoare. Încă nu o spălase şi nici nu începuse să răzuie de pe ea carnea şi grăsimea. Şi, după asta, va mai avea nevoie de alte zile întregi pentru a o trata cu cenuşă de lemn, pentru a zdrobi creierul şi pentru a pune carnea la uscat;

apoi va trebui să sfărâme oasele, pentru a confecţiona cârlige de prins peşte şi capete de săgeţi.

Fără să uite, desigur, că trebuia să ridice şi un adăpost şi să facă focul înainte de a se întuneca...

– A dori nu înseamnă şi a realiza, zise o voce în spatele lui.

Torak tresări.

Nu putea vedea nimic. Tufişurile erau înalte cât un om şi întunecate.

– Cine eşti tu? întrebă el.

Făcu un pas înainte, apoi realiză că îşi lăsase armele lângă carcasă.

Atunci a fost momentul când l-a văzut. Un chip care-l privea din tufiş.

Un chip din frunze.

11

Creatura cu chipul din frunze nu era singură.

Alături, apăru alta. Apoi alta, şi alta. Torak era înconjurat.

În timp ce ieşeau dintre copaci, băiatul văzu că, deşi chipurile lor semănau cu al urmăritorului, erau nişte adulţi, bărbaţi şi femei, şi nu aveau gheare.

Purtau părul şaten lung, susţinut de o bentiţă făcută din păr de la cozile cailor pădurii. Bărbile bărbaţilor erau vopsite în verde, ca muşchiul ce atârna din molizi. Buzele, atât ale bărbaţilor cât şi ale femeilor, erau vopsite verde închis; dar cele mai surprinzătoare dintre toate erau frunzele de pe feţele lor. Torak descoperi că era un tatuaj compact verde-brun; frunze de stejar la femei, frunze de ilice la bărbaţi. Tatuajele dădeau impresia neliniştitoare

că ochii te privesc dintre copaci – chiar şi când se aflau la loc deschis, ca acum.

Umblau cu picioarele goale, aveau pantaloni din piele lungi până la genunchi şi pieptare fără mâneci dintr-o ţesatură din scoarţă, împletitura cea mai fină şi mai suplă pe care o văzuse Torak vreodată. Fiecare purta un arc magnific, bine uns, şi fiecare arc avea fixată în coardă o săgeată de ardezie verde, împodobită cu pene de ciocănitoare. Şi toate săgeţile erau îndreptate spre el.

Imediat îşi duse ambii pumni la piept, în semn de prietenie.

Săgeţile nu se mişcară.

– Sunteţi din Codrul Adânc? întrebă el răguşit.

Era o presupunere. Păreau diferiţi de urmăritor. Sesizase violenţă şi pericol, dar nu răutate.

– Tu, i se adresă o femeie pentru prima oară, ai ajuns la lizieră şi trebuie să te întorci.

– Codrul Adânc am crezut că se află mai departe spre răsărit...

– Ai greşit, zise femeia cu o voce tot atât de rece ca lacurile din adâncul codrului. Avea o faţă îngustă, ce stârnea neîncredere, şi ochi căprui foarte apropiaţi. Părea mai bătrână decât ceilalţi. Torak se întrebă dacă nu era căpetenia. Ai ajuns în Codrul Adevărat, continuă ea. Nu poţi merge mai departe.

– Codrul Adevărat? Fără să vrea, Torak era enervat. Ce se întâmpla oare cu codrul unde a crescut?

Am venit în calitate de prieten, zise el, încercând să pară degajat, dar fără să reuşească. Numele meu e Torak. Am rude de sânge în Codrul Adânc. Clanul Stejarului şi clanul Cerbului-Roşu, după mamă. Din ce clan sunteţi voi?

Femeia îşi îndreptă spatele.

– Clanul Cailor-Pădurii, zise ea cu mândrie. Ceea ce ar trebui să ştii, dacă mi-ai spus adevărul.

– Am spus adevărul, zise Torak.

– Dovedeşte-o.

Cu faţa în flăcări, Torak se îndreptă spre traistă şi scoase afară cornul de medicamente al mamei lui. Era făcut din vârful scobit al unui corn de cerb roşu, cu o bază şi un dop din stejar negru. Fin-Kedinn îi spusese să-l ţină ascuns; dar nu se putea gândi la o dovadă mai puternică.

– Iată, zise el întinzându-i-l.

Căpetenia se dădu înapoi ca muşcată de şarpe.

– Pune-l jos! ţipă ea. Nu atingem niciodată ceva străin! Ai putea fi o fantomă sau un demon!

– Regret! se scuză Torak repede. Îl pun aici...

Îl aşează pe pământ şi căpetenia se aplecă pentru a-l cerceta. Torak reflectă că aceşti oameni păreau să aibă multe în comun cu caii, mai ales cu cozile lor.

– Într-adevăr, e făcut din Cerb Roşu, declară căpetenia.

Un murmur de surpriză se răspândi printre oamenii ei.

Făcând un pas spre Torak, căpetenia îi studie faţa.

– Ai ceva în tine din Codrul Adevărat, în ciuda răului pe care l-ai făcut aici; dar tatuajul clanului tău nu ne este cunoscut. Nu poţi trece.

– Ce?!? zise Torak. Dar trebuie!

– Nu poate să intre în Codrul Adevărat! interveni cineva din clan. Iată cum s-a purtat cu mistreţul!

– Şi cu salcia! completă altul. Priviţi cum zace în noroi! A murit fără nimic care să-i aline suferinţa!

– Cum poţi alina suferinţa unui copac? întrebă Torak indignat.

Şapte perechi de ochi căprui îl priviră dintre tatuajele de frunze.

– Te-ai purtat foarte urât cu fratele şi cu sora noastră, zise căpetenia. Nu poţi nega.

Torak îşi aruncă privirea spre copacul sfărâmat şi spre carcasa noroioasă.

– Luaţi-le, zise el.

– Ce??? se miră căpetenia îngustându-şi ochii.

– Luaţi şi mistreţul şi salcia, zise Torak. Eu sunt singur, voi sunteţi şapte. Puteţi să vă ocupaţi de ele mult mai bine decât mine. Şi în felul acesta evităm ghinionul.

Căpetenia ezita, suspectându-l de înşelăciune. Apoi se întoarse spre oamenii ei. Şi, spre surpriza lui Torak, nu vorbi ci făcu doar cu mâna o serie de gesturi uşoare, de-abia vizibile.

Imediat, patru dintre ei păşiră înainte, îşi scoaseră cuţitele subţiri din ardezie verde şi se îndreptară spre carcasă. Cu o viteză şi o măiestrie uimitoare o tranşară şi apoi împachetară pielea şi măruntaiele în plase din scoarţă, pe care le scoseseră din traistele lor, după care şi le aruncară pe umăr.

– Ne vom întoarce după sora noastră, zise unul, făcând un semn spre salcie şi aruncându-i lui Torak o privire ameninţătoare. O vom duce să se odihnească.

Apoi plecă, pierzându-se în codru împreună cu cei trei însoţitori ai săi.

Orice urmă de mistreţ dispăruse, în afară de colţi, pe care cineva dintre Caii-Pădurii îi puse în faţa lui Torak.

– Pe ăştia trebuie să-i opreşti tu, rosti cu severitate, pentru a marca greşeala uriaşă pe care ai făcut-o faţă de pradă. Dacă ai fi făcut parte din Codrul Adevărat, ai fi fost obligat să-i porţi pentru totdeauna, drept pedeapsă.

Torak se adresă căpeteniei.

– Ştiu că am greşit, dar fără să vreau.

– Asta nu contează.

Inspiră profund şi încercă din nou.

– Am venit aici pentru că avem nevoie de ajutorul vostru. În codru bântuie boala...

– Ştim asta, i-o reteză căpetenia.

– Adevărat? A ajuns şi aici?

Căpetenia ridică bărbia.

– Nu există boală în Codrul Adevărat. Ne păzim bine hotarele. Dar copacii ne-au spus o mulţime de lucruri. Ne-au informat despre răul ce bântuie printre surorile lor de la apus. Ne-au şoptit de unde vine.

Torak se gândi la asta.

– Se spune că unul din magii voştri are leacul.

– N-avem nici un leac, afirmă căpetenia.

Torak se posomorî.

– Ştiu că v-am supărat, rosti el cu regret în glas. Dar dacă voi n-aveţi leacul, poate alt clan...

– Nu avem nici un leac! insistă căpetenia. Nu există leac în Codrul Adânc! Oamenii din clanul Vidrei au împrăştiat vestea asta fără să se gândească! Ei sunt întotdeauna foarte grăbiţi, ca şi creatura clanului lor!

– Nu puteţi să ne ajutaţi deloc? întrebă dezamăgit Torak. Nici voi, nici nimeni altcineva din Codrul Adânc? Mor oameni!

– Îi plâng, zise căpetenia fără să aibă vreo urmă de compătimire în glas, dar nu pot schimba adevărul. Ceea ce cauţi tu se află la mare.

Torak o privi fix.

– *La mare?*

– Trebuie sa te îndrepţi spre apus. Acesta e mesajul copacilor. Sa mergi spre apus, pâna nu mai poţi înainta. Acolo vei gasi ceea ce cauţi.

– De ce te-aş crede? întrebă Torak. Probabil vrei doar să te descotoroseşti de mine.

Faţa verde a căpeteniei se întunecă.

– Copacii nu mint niciodată. Dacă ai avea în sufletele tale măcar o aşchie din Codrul Adevărat, ai şti asta. Dar nu ai, şi apoi, nici n-ai fi făcut răul pe care l-ai făcut aici!

– N-am vrut să ucid mistreţul, zise Torak, dar a trebuit. M-a atacat. Cineva l-a rănit şi l-a părăsit înnebunit de durere.

Caii-Pădurii ţipară îngroziţi.

– Acesta e un rău teribil! zise căpetenia. Cu ce dovedeşti? Cum am putea să nu ne mirăm, când nici o rămurică nu poate trosni în codrul nostru fără să o auzim?

Torak scoase vârful de lance pe care-l scosese dintre coastele mistreţului. Apoi îşi aminti repulsia Cailor-Pădurii de a atinge ceva străin; şi-l puse înapoi pe pământ.

Nu fusese pregătit pentru reacţia lor. Căpetenia mârâi, arătându-şi dinţii şocant de albi dintre buzele verde închis.

– *Îndrăzneşti* să ne acuzi pe noi?

– Categoric nu! raspunse Torak.

Apoi văzu ceea ce-i scapase până atunci: un mănunchi de vârfuri de lance din lemn negru – exact ca cea cu care fusese rănit mistreţul – atârnând de cingatoarea ei.

– Atunci pe cine *acuzi*? Un alt clan din Codrul Adânc? Vorbeşte repede sau vei muri!

– Nu ştiu! ţipă Torak. Vreau să spun... L-am văzut, dar nu ştiu ce e! Ştiu doar că am găsit această lance între coastele mistreţului! Spre uşurarea sa, Caii-Pădurii îşi lăsară arcurile în jos. Eu îi spun „urmăritorul", continuă el. Are un chip ca al vostru... Nu, nu, vreau să spun... Un chip tatuat cu frunze, dar mai mic, ca a unui copil, şi gheare la mâini şi la picioare.

Căpetenia făcu un pas înapoi. Buzele ei verzi se subţiară şi, sub tatuajul de frunze, chipul îi pălise.

– Trebuie să pleci imediat, rosti ea respirând greu. Dacă faci un singur pas în Codrul Adevărat, jur pe toţi copacii care mi-au dat viaţă că nu vei mai trăi pentru a-l face pe al doilea!

Torak îi întâlni privirea şi văzu frica din ochii ei.

– Tu ştii ce e, nu-i aşa? întrebă el. Urmăritorul. Tu ştii ce este.

Căpetenia nu răspunse. Făcu încă un semn oamenilor ei, care se întoarseră şi se pierdură printre copaci.

– Nu! strigă Torak, alergând după ei. Spuneţi-mi ce e! Cel puţin atâta spuneţi-mi! O săgeată îi zbură pe lângă cap. Spuneţi-mi ce este! ţipă el.

Şi chiar înainte de a dispărea, căpetenia se întoarse.

– Un *Tokorot*... şopti ea.

– Ce înseamnă asta? întrebă Torak.

– *Tokorot...*

Chipul verde dispăru printre frunze.

Mult timp după ce a plecat, numele încă mai plutea în aer, ca un gând necurat.

„*Tokorot...*“

12

– Un *Tokorot?* întrebă Renn în timp ce-şi îngrijea mâna bandajată. Ce e asta?

– Nu aici, o repezi Saeunn.

Fără să mai rostească un cuvânt, porni prin tabără. Deşi mergea aplecată, ca un copac îndoit de furtună, se mişca cu o viteză surprinzătoare, curăţând drumul cu toiagul, trecând pe lângă oamenii care munceau la rastelele afumătorilor, pe lângă Stânca Paznicului şi intrând în umbra defileului. Nu privea în jur. Era pur şi simplu convinsă că Renn o urma.

Stăpânindu-şi iritarea, Renn chiar asta făcea. Şi, la trecerea lor, oamenii îi aruncau aceleaşi priviri pline de respect, pe care de obicei le rezervau magului. Din ce în ce mai mult, o considerau ucenica lui Saeunn. Şi lui Renn nu-i plăcea asta deloc.

Erau trei zile de când izbucnise boala şi, în acest timp, încă patru Corbi fuseseră atinşi de ea. Pentru a-i împiedica să provoace şi mai mult rău lor sau celorlalţi, Fin-Kedinn luase măsuri drastice, închizându-i într-o peşteră din partea cealaltă a râului şi instituind pază permanentă.

Renn putea simţi frica plutind în aer. O putea vedea în ochii oamenilor. „Oare eu voi fi următorul? Oare tu?“

Îi era îngrozitor de teamă că muşcătura de la mâna ei însemna că ar fi putut să fie chiar ea următoarea. Avea nevoie să vorbească cu cineva; să fie convinsă că greşea. Dar Saeunn îi interzisese să vorbească despre asta.

În trecut, asta n-ar fi oprit-o pe Renn; o înfruntase pe Saeunn toată viaţa şi nu vedea nici un motiv să se oprească tocmai acum. Şi apoi, toţi cei cărora le împărtăşea de obicei secretele ei nu mai erau aici. Oslak era mort. Vedna se întorsese la clanul în care se născuse, clanul Salciei. Torak dispăruse.

Torak. Trecuseră două zile de când era plecat şi doar gândul la el o înfuria. Nu era prietenul ei. Prietenii nu fug fără o vorbă, lăsând doar o piatră, o piatră pictată.

Pentru a-şi potoli resentimentele, se dusese la vânătoare în fiecare zi şi, pentru că era un vânător bun, Fin-Kedinn o lăsase să meargă. În timp ce vâna,

fusese muşcată de mână. Deci, într-un fel, era şi vina lui Torak.

Se întâmplase chiar în dimineaţa aceea.

Se trezi în zori şi plecă în codrul învăluit în ceaţă, spre alunişul din partea de sud-est a văii unde pusese nişte capcane.

Când ajunse în crâng, crezu că e singură. Apoi, dintre tufişuri se auzi un foşnet de frunze.

Atunci uită una dintre primele reguli de care îi vorbise Fin-Kedinn şi-şi băgă mâna în tufiş, fără să se uite.

Durerea fu teribilă. Ţipătul ei zgudui codrul, stârnind porumbeii din copaci.

Urlând, Renn îşi trase mâna, dar ceea ce o muşcase stătea strâns agăţat de ea. Nu putea să-l vadă, frunzele erau prea dese, şi nici nu putea să-l scuture de pe mână. Trăgându-şi cuţitul din teacă, încercă să lovească, apoi sări înapoi îngrozită. Nu era o viperă sau o nevăstuică, era un *copil*. Într-o străfulgerare, zări sclipirea unor ochi dintr-o încâlceală de păr slinos; dinţi cafenii şi ascuţiţi erau adânc înfipţi în palma ei.

Ridică cuţitul pentru a-l înlătura, dar făptura, după ce îi aruncă o privire plină de ură pură, dădu drumul mâinii şi şuieră la ea – *şuieră* ca o wolverină furioasă – apoi dispăru.

Exact atunci au apărut alergând Thull şi Fin-Kedinn, cu securile pregătite.

Dintr-un motiv pe care nici ea nu l-a înţeles, Renn nu le-a spus ce s-a întâmplat, ţinându-şi mâna la spate şi ascunzând cât de zguduită era din pricina apariţiei aceleia.

– Proastă am fost că nu m-am uitat mai întâi! Spre norocul meu a fost doar o nevăstuică!

Thull respiră uşurat că n-a fost altceva mai rău şi se întoarse înapoi în tabără. Fin-Kedinn o măsură cu privirea de sus până jos, privire pe care ea i-o susţinu în tăcere.

– Ce *a fost?* întrebă ea când magul Corbilor se opri în defileu, cam după douăzeci de paşi.

Neliniştită, Renn privi în jur. Nu-i plăcea defileul, deşi adesea se aventurase aici fără să fi fost obligată.

Cu toate că era amiază, întunericul era adânc. Defileul se afla întotdeauna în umbră, pereţii săi ameninţatori împiedicând orice urmă de lumină, în afară de un petic de cer, sus. Apa Întinsă nu-l plăcea nici ea mai mult decât Renn. Furioasă, vuia trecând peste o îngrămădire haotică de bolovani.

Renn se înfioră. Aici, un Tokorot se putea furişa în urma ta, fără să-l poţi auzi...

– Un Tokorot, bombăni Saeunn făcând-o să sară în sus.

– Dar, ce înseamnă?

Saeunn nu răspunse. Ghemuindu-se pe o porţiune de pământ tare şi roşu de lângă malul râului, îşi

adună tunica în jurul genunchilor osoşi. Avea picioarele goale, cu unghii cafenii încovoiate.

Odată, Torak i-a spus lui Renn că Saeunn îi aminteşte de un corb.

– Unul bătrân, în care n-a mai rămas nici o urmă de sentiment, adăugase el.

Renn se gândea că bătrâna semăna mai mult cu pământul pârjolit: uscat şi foarte, foarte tare. Dar, în legătură cu sentimentele, Torak avea dreptate. Renn îl cunoştea pe magul Corbilor de o viaţă şi nu-l văzuse niciodată zâmbind.

– De ce ar trebui să-ţi vorbesc eu ţie despre Tokoroţi? întrebă Saeun cu croncănitul ei aspru. Vrei să afli asta, dar refuzi să înveţi ştiinţa magiei.

– Pentru că nu-mi place magia, replică Renn.

– Dar eşti pricepută la aşa ceva. Ştii totul, înainte de a se petrece.

– Mă pricep şi la vânătoare, dar tu...

– Te refugiezi în vânătoare, i-o retează Saeunn, pentru a scăpa de destinul tău. Pentru a nu deveni mag.

Renn inspiră adânc, stăpânindu-şi furia. Să te cerţi cu Saeunn era ca şi cum ai încerca să ciopleşti cremenea cu o pană. Şi nu-i era de ajutor nici faptul că ar fi putut exista puţin adevăr în ceea ce spunea.

Se resemnă deci să aibă răbdare, până ce va primi ceea ce dorea.

– Vorbeşte-mi despre Tokoroţi, zise ea.

– Un Tokorot, începu Saeun, e un copil orfan, crescut în beznă de un demon. În timp ce vorbea, întunericul deveni şi mai adânc şi începu să cadă o ploaie uşoară, lovind pământul roşu. Un Tokorot, continuă ea, nu ştie ce înseamnă binele sau răul. Nici ce e drept şi ce nu e. Este cu desăvârşire lipsit de milă, pentru că a fost învăţat să urască lumea. Nu se supune nimănui, decât creatorului său. Privi fix apa neagră şi vijelioasă. E una dintre fiinţele cele mai înfricoşătoare din codru. N-am crezut că voi auzi vorbindu-se de vreunul, câte zile voi avea.

Renn îşi privi mâna rănită. Pe sub cataplasma de podbeal şi pânză de păianjen pe care i-o aplicase Saeunn, rana pulsa dureros.

– Ai spus „creatorul său". Ce înţelegi prin asta?

Mâna ca o gheară a lui Saeunn apucă toiagul.

– Cel care l-a răpit pe copil. Cel care a capturat demonul şi l-a încarcerat în trupul lui.

Renn dădu din cap.

– De ce n-am auzit niciodată înainte despre aşa ceva?

– Foarte puţini mai ştiu acum ceva despre Tokoroţi, răspunse Saeunn. Şi mai puţini vorbesc despre ei. În plus, adăugă ea cu voce tăioasă, tu nu vrei să înveţi ştiinţa magiei. Sau poate ai uitat?

Renn roşi.

– Cum au fost creaţi?

Spre surpriza ei, Saeunn îşi lăsă colţurile gurii în jos într-o grimasă de aprobare.

– Ai ajuns la esenţa faptelor, şi asta e bine. Iată ce face un mag.

Renn nu zise nimic.

Saeunn desenă o figură pe pământ, pe care Renn nu o putea vedea.

– Arta obscură de creare a Tokoroţilor, continuă ea, a fost de mult uitată. Sau aşa am crezut. Se pare că cineva a aflat-o de curând.

Îşi dădu mâna la o parte, descoperind furca cu trei coarne a Devoratorilor de Suflete.

Deşi Renn aproape că se aşteptase la aşa ceva, fu totuşi şocată că bănuielile i se confirmau.

– Dar... *cum* fac? întrebă ea cu vocea abia auzită, din cauza mugetului Apei Întinse.

Saeunn îşi aşează bărbia pe genunchi şi privi apa, iar Renn îi urmări privirea – adânc, adânc în profunzimea de nepătruns a râului.

– În primul rând, explică magul, un copil e răpit. Poate să dispară în timp ce rudele lui se întorc doar o clipă cu spatele. După care clanul începe să-l caute, crezând că acesta hoinăreşte prin codru. Însă părinţii nu-l mai găsesc niciodată. Apoi îl bocesc, considerându-l mort, ucis de un linx sau de un urs.

Renn dădu din cap. Cunoştea oameni care-şi pierduseră copiii în felul acesta, multora li s-a întâmplat aşa ceva şi întotdeauna a simţit o milă teribilă

pentru ei. Şi ea pierduse pe cineva. Tatăl ei fusese dat dispărut timp de cinci luni, înainte de a-i fi găsit trupul. Ea avea pe atunci şapte primăveri. Îşi amintea agonia prin care trecuse, din cauză că nimeni nu ştia ce i se întâmplase.

– Ar fi mai bine pentru copil, continuă Saeunn vehementă, dacă *ar* cădea pradă unui urs. Mai bine, decât să fie răpit pentru a fi făcut Tokorot.

Renn se încruntă.

– De ce? Cel puţin rămâne în viaţă.

– În viaţă? Pumnul ei osos se încleştă. Ţinut în întuneric lună de lună? Fără căldură, decât atât cât să supravieţuiască? Fără hrană, în afară de carne putredă de liliac amestecată cu propria murdărie? Şi, cel mai rău dintre toate, fără oameni. Până uită atingerea mâinii mamei lui; până îşi uită propriul nume.

Renn simţi gheaţa răului alunecându-i prin oase.

– Apoi, continuă Saeunn, când nu mai rămâne nimic din el decât o găoace goală, creatorul prinde demonul şi-l ferecă în trupul gazdă.

– Vrei să spui – în trupul copilului, murmură Renn. Rămâne totuşi un copil.

– E o gazdă, pronunţă Saeunn lipsită de expresie. Sufletele lui devin sclavele demonului pentru totdeauna.

– Dar...

– De ce te îndoieşti? întrebă Saeunn.

– Pentru că e totuşi încă un copil, ar putea fi salvat...

– Aiurea! Să nu laşi niciodată bunătatea să-ţi influenţeze drumul pe care ai apucat-o. Acum, spune-mi. Ce e un demon? Repede! Spune!

Era rândul lui Renn să fie vehementă.

– Oricine ştie asta. De ce îmi ceri mie să-ţi spun?

– Nu mai discuta, fato, fă ce-ţi spun!

Renn explodă.

– Un demon, zise ea, intră într-o fiinţă atunci când aceasta moare şi sufletele sale sunt împrăştiate, astfel încât îşi pierde sufletul-clan. Doar cu sufletul-nume şi cu sufletul-univers ce i-au rămas, nu are nici un sentiment de ataşament faţă de clan, aşa că nu poate să cunoască ce e drept şi ce e greşit. Urăşte tot ce e viu. Se opri, aducându-şi aminte de momentul din toamna ce trecuse, când privise în ochii unui demon şi nu văzuse nimic altceva decât ură fierbinte, răvăşitoare. Trăieşte pentru a distruge tot ce e viu, ezită ea. Numai pentru a distruge.

Magul izbi cu toiagul în pământ şi scoase un croncănit, aproape un hohot de râs.

– Bine! Bine! Se aplecă înainte şi Renn văzu vâna groasă ce i se zbătea la tâmplă. Tocmai ai descris un Tokorot. Poate că *arată* ca un copil, dar nu te amăgi! Numai trupul îi e de copil. Demonul a învins. Sufletele copilului sunt îngropate prea adânc pentru a mai putea scăpa vreodată.

Renn îşi strânse braţele la piept.

– Cum poate cineva să facă asta unui copil?

Saeunn ridică din umeri, ca şi cum existenţa răului era prea clară pentru a mai avea nevoie de comentariu.

– Şi *pentru* ce e creat un Tokorot? mai întrebă ea. Vreau să spun, de ce ai dori să faci unul?

– Pentru ca acesta să-ţi execute ordinele. Să se strecoare în adăposturi. Să fure. Să schilodească. Să îngrozească. Tu de ce crezi că pune Fin-Kedinn oameni de pază, în fiecare noapte?

Renn oftă.

– Vrei să spui că... ştiaţi că mişună pe aici?

– De când a apărut boala. Doar că n-am ştiut de ce.

Renn se gândi la asta.

– Deci... tu crezi că un Tokorot a provocat boala?

– Tokorotul îndeplineşte porunca creatorului său.

– Devoratorul de Suflete.

Saeunn dădu afirmativ din cap.

– Tokorotul provoacă boala la ordinul stăpânului său, într-un fel pe care nu-l înţelegem.

Renn rămase din nou tăcută. Apoi declară:

– Cred că Torak l-a văzut. Înainte de a pleca, a încercat să mă avertizeze. Dar... nu ştia ce e. Un gând îi trecu prin minte. Există mai mulţi?

– O, cred că putem fi siguri de asta.

Renn făcea eforturi să priceapă.

– Deci ar putea fi unul aici şi altul să-l urmărească pe Torak? Saeunn ridică din umeri fără să comenteze. Deodata, codrul în care crescuse i se păru

lui Renn plin de primejdii nevăzute. Dar de ce provoacă boala? Ce *vor?*

– Nu ştiu, răspunse Saeunn.

Asta o înspăimântă pe Renn mai mult decât orice. Saeunn era mag. Ar fi trebuit să ştie.

Cu un fior, Renn privi apa vuind. Se gândea la Torak, care se îndrepta spre răsărit, atras probabil de ceva mult mai rău decât îşi dădea el seama...

– Nu te poţi duce să-l avertizezi, zise Saeunn cu severitate. E prea târziu. Nu-l vei găsi niciodată.

– Ştiu, răspunse Renn fără a întoarce capul. Însă tot voi încerca, adăugă în sinea ei.

13

Lupul nu reuşea să-l găsească pe Marele Făr-de-Coadă, dar ştia că trebuie să continue să încerce.

O dată depistase mirosul lui, într-o încâlceală de puieţi de fag, unde fratele lui de haită îşi făcuse o vizuină, dar îl pierduse din nou. Mirosul era amestecat cu cel al unui mistreţ şi cu duhoarea Răului ce bântuia codrul, dar şi cu un miros nou şi îngrijorător – mirosul de demon. Lupul învăţase acest miros când era pui. Amintirea aceasta era cât se poate de dureroasă.

Mai cercetă o dată împrejurimile, dar în zadar. Şi, în permanenţă, frica îl muşca de labele din spate.

Tunetul era furios pe el, pentru că părăsise muntele. Lupul îl simţea în blană şi în vibraţia perniţelor labelor. Venea după el. În curând va ataca.

În înalt se întunecase foarte mult şi respiraţia tunetului agita copacii. Sunetele deveniră mai puternice, mirosurile mai pătrunzătoare, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când acesta începea să mormăie.

În sfârşit, lupul captă mirosul fratelui de haită. Îi venea să urle de bucurie. Cu acest scop reînviat în minte, continuă să alerge şi, odată cu el, şi prada, în disperarea ei de a scăpa, până ce-şi dădea seama că de fapt lupul nu pornise la vânătoare. Un castor alunecă în apă de pe malul râului şi înotă spre vizuina lui. O căprioară roşie şi căpriorul ei se luară la întrecere, căutându-şi ascunzătoarea în tufişuri.

Deodată, tunetul îşi dezlănţui furia. Asupra codrului se abătură torentele, turtind tufişurile şi îndoind copacii ca pe firele de iarbă. O trosnitură asurzitoare – şi din înalt veni Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte, ratându-l pe lup la milimetru şi lovind în schimb un pin. Copacul ţipă. Bestia strălucitoare îl înghiţi în întregime. Lupul se depărtă, dar unul dintre puii bestiei-strălucitoare căzu chiar în faţa lui şi-l muşcă de labe. Cu un scâncet făcu un salt, apoi goni mai departe, cu mirosul copacului muribund în nări.

Se simţea la fel de îngrozit ca un pui. O voia pe mama lui. Îl voia pe Marele Făr-de-Coadă. Era îngrozitor de singur şi foarte, foarte speriat.

Şi Renn se afla singură în codru şi începuse să-i fie frică.

Se furişase din tabără cu două zile în urmă şi încă nu-l găsise pe Torak. De două ori auzi strigătul strident al nebunului stârnind ecouri printre copaci şi o dată prinse un foşnet deasupra capului. I se părea că fiecare tufiş, fiecare copac ascundea un Tokorot.

Iar acum se stârnise furtuna. Duhul Pământului era supărat.

Printre crengi văzu o îngrămădire grea de nori cenuşii ca blana de lup şi auzi huruitul tunetului. Era deja în bătaia lui. Trebuia să se adăpostească.

Valea prin care trecea avea la răsărit nişte piscuri de granit, unde văzu câteva pete întunecate promiţătoare, care puteau fi peşteri. Alergă, apucând în treacăt câteva beţe pentru foc.

Furtuna se dezlănţuise cu o putere înspăimântătoare. Duhul Pământului se izbea de nori despicându-i, pentru a lăsa ploaia să cadă, şi aruncând săgeţi de lumină orbitoare peste codru. În depărtare, Renn zări flăcările unui copac ce luase foc. Dacă nu va fi atentă, ea va fi următoarea.

În sfârşit, găsi o peşteră, dar, aşa udă cum era, se trase totuşi înapoi. O peşteră putea fi atât un adăpost cât şi o capcană mortală, aşa că încercă să găsească urme de urs sau de mistreţ şi să vadă dacă tavanul era suficient de înalt: altfel fulgerul putea să-şi croiască

drumul în jos prin crăpătura de la intrare, până la ea. Când fu convinsă că se afla în siguranţă, intră.

Tremura de frig şi era disperată după puţin foc, dar întâi trebuia să aibă grijă de arc. Scoţându-l din învelitoarea lui din piele de somon, îl atârnă de rădăcina unui copac ce ieşea din peretele peşterii. După aceea, rezemă tot acolo şi săgeţile, pentru ca acestea să se usuce fără să se deformeze. Apoi făcu focul.

Afară, în codru, furtuna continua cu forţă. Renn se întreba unde putea fi Torak şi dacă şi-a găsit un adăpost.

Să-l urmărească de la tabăra Corbilor nu fusese uşor, şi la început a trebuit mai mult să ghicească direcţia. Raţionamentul ei era că, în drumul lui, va evita principalele poteci ale clanului, ceea ce lăsa un număr redus de posibilităţi. Urşii şi ceilalţi vânători tindeau să stea pe lângă râuri, unde prada venea să se adape, ceea ce însemna că potecile elanului şi ale cerbului se aflau mai sus de coline. După cele întâmplate cu o toamnă în urmă, Renn ghici că Torak va dori să-i evite pe urşi, ceea ce însemna că, probabil, urma potecile prăzii.

Se dovedi că avusese dreptate când îi descoperi adăpostul, dar avu un şoc văzând că peste el se prăvălise un frasin şi-l sfărâmase. Apoi se simţi nespus de uşurată când nu găsi înăuntru nici un cadavru; localiză repede rămăşiţele altui adăpost, alături de primul. Ştia că era al lui Torak, pentru că el făcea focul

într-un cadru în formă de stea, ceea ce nu era obiceiul Corbilor.

În dimineaţa următoare îi pierdu din nou urma. Un mistreţ o ştersese.

Trosnetul focului o făcu să revină în prezent.

Mâna rănită pulsa. Când se cuibări mai aproape de flăcări, îşi aduse aminte de dinţii ascuţiţi şi cafenii ai Tokorotului şi auzi din nou şuieratul acela răuvoitor...

– Să mănânc ceva, rosti ea pentru a-şi alunga gândurile.

Traista ei conţinea carne uscată de elan, somon afumat din rasteluri şi turte de somon – deşi, spre necazul ei, nu luase şi dintre cele făcute de curând; dăduse doar o raită prin camara personală a lui Saeunn şi descoperise un maldăr frumos de turte mai vechi, legat cu intestine uscate de bizon.

Luă una, rupse o bucăţică destinată paznicului clanului, apoi mâncă restul. Era din captura făcută cu o vară în urmă, dar încă bună. Îi amintea de cei din clanul ei.

Alături se afla tolba din nuiele împletite, pe care Oslak o învăţase s-o facă. Pe cele două degete ale mâinii stângi erau apărătoarele pentru degete, din piele, pe care le cususe Vedna. Braţul ei drept purta o apărătoare de încheietură din ardezie verde lustruită, pe care Fin-Kedinn o făcuse pentru ea când o învăţase să tragă cu arcul. Rareori o scotea şi fratele ei o

ironiza adesea în legătură cu asta. Fratele ei... Murise cu o iarnă în urmă. O durea să se gândească la el.

Pentru a mai prinde curaj, scoase micul fluier din os de cocoş de munte, pe care i-l dăduse Torak în toamna ce trecuse. Nu scotea nici un sunet ce putea fi auzit, dar Renn îl purta întotdeauna cu ea. Lupul se pare că îl auzea totuşi destul de bine, şi odată, când l-a folosit pentru a-l chema pe pui, asta i-a salvat viaţa.

Se gândi să facă o nouă încercare şi suflă.

Nu se întâmplă nimic.

Desigur, nici nu se aşteptase la aşa ceva. Lupul era departe, pe munte.

Simţindu-se singură, îşi întinse sacul de dormit şi se ghemui în el, lângă foc.

Se trezi cu certitudinea că nu e singură.

Furtuna trecuse, dar ploaia încă mai cădea în torente, gâlgâind prin canalele ascunse din pereţii peşterii. Focul se transformase în tăciuni incandescenţi dar înăbuşiţi. Dincolo de el – în întunericul de la gura peşterii – cineva o privea.

Făcu efortul de a se ridica şi bâjbâi după secure.

Fiinţa de la gura peşterii era mare: prea mare pentru un Tokorot. Un linx? Un *urs?*

Dar, dacă ar fi fost urs, l-ar fi auzit respirând. Şi acesta n-ar fi stat afară.

Gândul acesta n-o făcu însă să se simtă mai bine.

– Cine e acolo? întrebă ea.

Simţi, mai curând decât auzi, creatura înaintând. Indiferent ce era, se mişca la fel de lin ca o adiere.

Apoi văzu strălucirea ochilor.

Îi scăpă un strigăt.

Fiinţa se retrase. Apoi se apropie din nou de lumină.

Lui Renn i se tăie respiraţia.

Era un lup. Unul mare, cu o blană grea, cenuşie, îmbibată de apă. Cu capul aplecat, adulmeca şi nu părea nici ameninţător, nici speriat; doar prudent.

Renn descoperi mantaua groasă de blană neagră de pe umeri. Şi ochii mari de ambră.

Ochii aceia...

Nu se poate.

Încet, puse securea jos.

– *Lupule?!?*

14

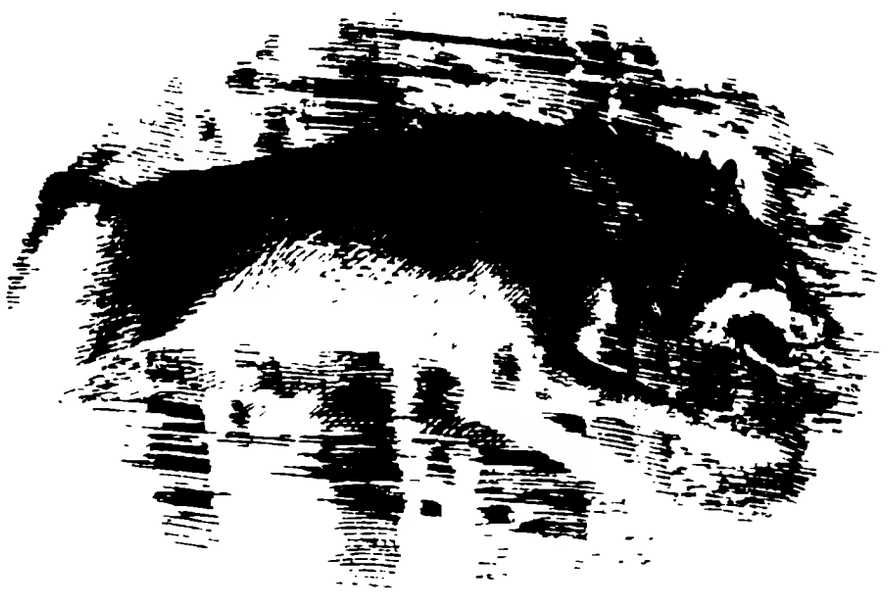

– Tu eşti, lupule? strigă ea din nou.

Coada lupului era lăsată şi se mişca uşor, iar urechile îi erau îndreptate înainte. Animalul o privea intens, dar nu în ochi, şi tremura, ori din cauza frigului, ori de frică sau de nerăbdare, Renn nu putea să-şi dea seama.

Sări în picioare.

– *Lupule!* Sunt eu, Renn! O, lupule, tu eşti, nu-i aşa?

La izbucnirea ei, lupul se retrase, scoţând un scurt şi uşor scheunat şi părând mâhnit.

Renn nu-şi putea aminti cum spunea Torak „buna“ în graiul lupilor, aşa că se lăsă pe mâini şi pe genunchi, zâmbind şi încercând să prindă privirea animalului.

Nu era o idee prea bună. Lupul îşi întoarse capul şi se retrase şi mai mult.

Dar oare chiar era el? Când îl cunoscuse, era doar un pui şi acum crescuse aşa de mult! De la bot până la coadă era aproape tot atât de lung cât ea; şi dacă ar fi stat alături, capul lui i-ar fi ajuns până la brâu.

Când era pui, blana îi era pufoasă şi de culoare gri deschis, cu o urmă de negru pe umeri. Acum era bogată şi groasă, iar cenuşiul era amestecat uşor cu alb, negru, argintiu şi roşu vulpesc. Dar pe umeri avea mantaua neagră şi nişte ochi extraordinari, de ambră.

Tunetul se prăvăli chiar deasupra capului.

Renn se feri.

Lupul scânci şi sări până în fundul peşterii. Urechile îi erau lăsate pe spate şi tremura din tot corpul.

„Indiferent cine e, gândi Renn, nu e încă matur, chiar dacă aşa pare. În sufletul lui încă mai e pui." Apoi i se adresă cu glas blând:

– E în regulă. Aici eşti în siguranţă. Lupul ciuli urechile, pentru a o asculta. Lupule, tu eşti, nu-i aşa?

El îşi înclină capul pe o parte.

Apoi fetei îi veni o idee. Din punga cu merinde scoase o mână de merişoare uscate şi le ţinu în palmă. Când era pui, lupul adora merişoarele.

Acesta se apropie de mâna ei întinsă şi botul lui negru adulmeca fructele. Apoi, cu delicateţe, înfulecă toate merişoarele.

– O, *lupule,* strigă Renn, eşti chiar tu!

El se dădu înapoi în umbră. Se speriase.

Renn luă şi alte merişoare în palmă; iar el, după câteva ezitări, le înghiţi şi pe acestea. Apoi încercă să-i crănţăne apărătoarele pentru degete. Pentru a-i distrage atenţia, fata puse o turtă de somon pe pământ. Lupul îi dădu o labă – un gest de care ea îşi amintea foarte bine – apoi o înghiţi fără să o mestece. O mai urmară încă patru bucăţi, şi acum Renn era sigură. Lupului, cel pe care-l cunoştea ea, îi plăceau foarte mult turtele de somon.

Pe mâini şi pe genunchi, se târî spre el.

– Eu sunt, rosti ea întinzând mâna şi mângâindu-i blana palidă de pe gât.

Lupul sări şi se îndreptă în fugă spre gura peşterii, unde începu să alerge în cerc, scheunând. Renn făcuse încă o greşeală. Din nou.

Dezamăgită, se retrase lângă foc şi se aşeză alături.

– Lupule, de ce ai venit aici? întrebă, deşi ştia că el n-o poate înţelege. Încerci şi tu să-l găseşti pe Torak?

Lupul îşi linse firimiturile de somon de pe bot, apoi se îndreptă spre fundul peşterii şi se întinse pe pământ, cu botul pe labe.

Afară, tunetul îşi slăbise intensitatea, îndreptându-se spre miazănoapte, ca şi cum Duhul-Pamântului îl mâna înapoi, la munte. În peştera rasună

răpăitul ploii şi se simţea mirosul pătrunzător al blănii de lup ude.

Lui Renn i-ar fi plăcut să-i spună lupului ce fericită e că-l vede şi să-l întrebe dacă l-a găsit pe Torak, dar nu ştia cum. Nu-i dăduse niciodată prea mare atenţie lui Torak când acesta vorbea în graiul lupilor, din cauză că întotdeauna considerase acest lucru ca pe ceva destul de neliniştitor; ceva ce o făcea să-l simtă pe Torak ca pe un străin. Căută în memorie.

– Lupii, i-a spus odată Torak, nu-şi folosesc prea mult vocea, aşa cum facem noi, ci mai mult labele şi coada, urechile şi blana, şi... păi... întregul trup.

– Dar tu n-ai coadă, îi spusese Renn. Nici blană. Şi nici nu-ţi poţi mişca urechile. Cum reuşeşti atunci să te faci înţeles?

– Şi nu folosim nici muşcăturile. Nu e uşor, dar reuşim, i-a răspuns Torak.

Dacă era greu şi pentru Torak, ea cum va putea să se descurce? Cum o va ajuta lupul să-l găsească pe Torak, dacă nici măcar nu reuşeau să comunice între ei?

Lupul n-o înţelegea *defel* pe femela făr-de-coadă.

Chiuiturile ei îl făcură să priceapă că e prietenoasă, dar restul comportamentului ei era prea haotic: uneori era ameninţatoare, uneori se scuza şi alteori era doar nesigură.

La început, a părut fericită că-l vede, deşi lupul simţise şi multă neîncredere. Apoi l-a privit drept în ochi şi a făcut şi mai rău, ridicându-se pe picioarele din spate. Pe urmă a încercat să se scuze. După care i-a dat merişor şi turte din peştele acela fără ochi şi care mirosea a ienupăr. Apoi s-a scuzat *din nou* şi l-a scărpinat pe gât. Lupul era atât de confuz, încât se apucă să alerge în cerc.

Acum, negura trecuse şi lupul era foarte plictisit că ea nu se trezea odată, aşa că îi dădu o labă şi-i ceru să iasă la joacă.

Ea îl împinse deoparte, spunând ceva în vorbirea celor făr-de-coadă semăna cu „Pleacă! Pleacă!". Lupul şi-l aminti pe Marele Făr-de-Coadă făcând acelaşi lucru. Părea un fel de mormăit al celor ca el.

Lăsând-o pe femelă să se scoale şi să umble legănându-se spre lumină, lupul ieşi în salturi afară, pentru a explora vizuina, şi, la scurt timp după aceea, se apucă să sape o groapă, bucurându-se de puterea labelor lui şi de senzaţia pământului sub picioare.

Auzi un şoricel umblând pe dedesubt. Scormoni pământul şi-l prinse în fălci, apoi îl aruncă în aer, după care îl reteză în două şi-l mâncă. Înghiţi şi nişte gândaci şi un vierme, apoi începu să cerceteze în jur, pentru a găsi femela.

Din înalt, Ochiul-Strălucitor-şi-Fierbinte lumina puternic, şi-şi dădu seama după miros că tunetul

plecase. Mult mai uşurat, alergă printre ferigi, simţindu-le umezeala pe blană. Auzi o coţofană zburând pentru a-şi inspecta cuibul, iar în valea alăturată un cal al pădurii îşi scărpina burta de un molid doborât. O adulmecă pe femelă jos lângă, Torentul Rapid, şi o găsi stând cu gheara-lungă-care-zboară în labele din faţă şi ochind raţele.

Să sperie raţele era unul dintre jocurile lui preferate. Aşa învăţase să înoate, pentru că se întâmplase să păşească în ceea ce *credea el* că e un mic torent acoperit cu frunze, dar în loc de asta era ceva mult mai adânc şi căzuse în apă. Acum i-ar fi plăcut să se bălăcească şi să facă raţele să se ridice în zbor, spre înalt. Nu să le vâneze, doar aşa, din distracţie.

Se gândi că ar fi bine să fie şi femela de acord.

Aşteptă politicos, întrebând-o cu o mişcare din urechi dacă vâna raţe.

Ea însă nu-i dădu atenţie.

Lupul mai aşteptă puţin, ştiind că cei făr-de-coadă aud şi miros atât de prost, încât ai putea să te afli chiar în faţa lor şi ei să nu ştie că eşti acolo.

Până la urmă hotărî că totul e în regulă şi se avântă printre ferigi, spre locul unde raţele înotau neştiutoare.

Se repezi la ele şi acestea o zbughiră spre înalt, într-o învălmăşeală care-l mulţumi şi cu măcăieli indignate.

Spre uimirea lupului, femela zbieră la el îndelung şi cu furie.

– Lupule! Lupule! urlă ea agitând gheara-lungă spre el.

Ofensat, lupul plecă de lângă ea. Ar fi trebuit să-i *spună* că vâna. Doar o întrebase.

Dar indignarea lui nu dură mult. Şi, în timp ce alerga pentru a face şi alte descoperiri, reflectă că, în mod ciudat, avea nevoie de femelă pentru a-l ajuta să-l găsească pe Marele Făr-de-Coadă.

Lupul nu ştia cum a ajuns la concluzia asta; era doar certitudineaa aceea pe care o simţea uneori. Şi acum, aceasta îi spunea că avea nevoie să stea lângă femelă.

Ochiul-Strălucitor-şi-Fierbinte se ridicase în înalt şi, în sfârşit, ea porni pe o potecă făcută de cerbi pentru a-l căuta pe Marele Făr-de-Coadă. Fiind conducător, mergea în frunte, iar lupul păşea în urma ei – ceea ce îi cerea un adevărat efort, pentru că femela era la fel de înceată ca un pui nou născut.

După o vreme, se opriră la un mic torent şi femela împărţi cu el nişte peşte cu ienupăr. Dar când lupul o linse pe bot şi-i mai ceru, ea râse şi-l împinse deoparte.

Lupul încă se mai întreba de ce râsese femela, când vântul îşi schimbă direcţia şi mirosul îi izbi din plin botul.

Se opri. Înălţă capul şi adulmecă îndelung şi cu putere. *„Da!“* Cel mai minunat miros din codru! Mirosul Marelui Făr-de-Coadă!

Lupul se întoarse şi, urmând mirosul, începu să alerge, până ajunse la un pin pe care cu câteva lumini în urmă Marele Făr-de-Coadă îşi odihnise labele din faţă. Apoi ridică botul pentru a depista în ce direcţie se îndreptase acesta.

Înapoi! *Deci ei mergeau pe un drum greşit!* Marele Făr-de-Coadă *nu* se îndreptase spre Codrul Adânc – se *întorsese* spre locul unde Ochiul-Fierbinte-şi-Strălucitor cobora pentru a merge la culcare!

Femela era prea departe pentru a-l vedea, dar el o auzea înaintând pe drumul greşit, prin tufişuri.

Scoase un urlet: „Drum greşit! Înapoi, înapoi, înapoi!“

Era nerăbdător să-l urmărească pe fratele lui de haită, pentru că simţea cu tot corpul că Marele Făr-de-Coadă era la o depărtare de mai multe salturi. Dar femela se încăpăţâna să nu-l asculte.

Arătându-şi colţii de frustrare, lupul plecă după ea, să o aducă.

Ea îl privi.

Lupul sări la ea doborând-o la pământ şi i se aşează pe piept, scoţând un urlet.

Femela se îngrozi. Şi părea că nu reuşeşte nici să respire prea bine.

Atunci, lupul decise s-o lase în pace.

Se răsuci pe una din labele din faţă şi plecă să-l găsească pe Marele Făr-de-Coadă.

Renn se ridică şi se scutură de ţărână.

După plecarea lupului, codrul devenise pustiu, dar ea era prea mândră pentru a folosi fluierul din osul cocoşului de munte ca să-l cheme înapoi. O părăsise. Ăsta era adevărul.

Cu moralul la pământ, ajunse la o răscruce şi se opri. Căută un semn de la Torak, care să-i confirme că trecuse şi el pe aici. Nimic. Doar ilicele de nepătruns şi tufişurile ude.

Lupul fusese atât de emoţionat! Şi se îndreptase spre *apus*... Apus? Dar asta însemna că se îndreaptă spre mare. De ce s-a întors Torak din drumul spre Codrul Adânc şi s-a îndreptat spre mare?

Deodată în faţa ei, pe potecă, apăru lupul.

Bucuria se revărsă asupra ei – dar îşi reprimă strigătul de bun venit. Înainte, făcuse o greşeală. N-avea intenţia s-o repete.

Ghemuidu-se, îi spuse cu voce blândă ce încântată e să-l vadă; îşi ţinu privirea îndreptată înainte şi numai după aceea o îndreptă spre el.

Lupul se duse la ea, dând din coadă. Îi adulmecă bărbia, apoi o muşcă uşor, în joacă, şi o linse.

Blând, ea îl scărpină după urechi şi el o linse pe mână, de data aceasta abţinându-se să mai încerce să-i crănţăne apărătoarele pentru degete.

După care se întoarse şi se îndreptă spre apus.

– Spre apus? întrebă ea. Eşti sigur?

Lupul îi aruncă o privire şi ea văzu siguranţă în ochii lui de ambră.

– Apus, repetă ea.

Lupul îşi reluă mersul pe potecă şi Renn îl urmă în fugă.

۱۶

Torak simţi mirosul sărat din aer şi se opri. Mirosul acesta îi stârnea amintiri. Fusese o dată pe litoral, cu cinci veri în urmă. Şi o dată a fost de ajuns.

Deasupra lui pinii suspinau în adierea brizei. Mai spre miazănoapte, printre copaci, Apa Întinsă sălta peste bolovani, nerăbdătoare să ajungă la mare. Torak nu era la fel de nerăbdător. Dar căpetenia Cailor-Pădurii îi spusese că ceea ce căuta el se afla la mare. Se întreba dacă nu fusese nebun să o creadă. Era amarnic de conştient că se afla la fel de departe de găsirea leacului ca atunci când îi părăsise pe Corbi. Mai întâi s-a îndreptat spre rasărit, apoi spre apus. Era ca şi cum cineva se juca cu el, împingându-l dintr-o parte în alta, ca pe o jucărie.

Trecuseră două zile de când părăsise liziera Codrului Adânc. Două zile şi două nopţi în alertă din cauza urmăritorului. Dar, deşi părea că încă se mai afla în spatele lui, acesta nu mai apăruse, sau poate punea la cale unul dintre trucurile lui mortale.

Apoi, cu o noapte în urmă lucrurile se schimbaseră brusc în rău – dar din motive ce nu aveau nici o legătură cu urmăritorul.

Torak stătea lângă foc, făcând eforturi să rămână treaz, în timp ce asculta furtuna ce se depărta spre dealurile de la răsărit. De două ori vântul i-a adus zvonul unui hohot crud de râs. De două ori a ieşit în fugă din adăpost – ca să nu găsească de fapt nimic, doar crengi clătinându-se şi stelele sclipind.

Apoi – foarte departe – îl auzi pe lup.

Cu inima bătând să-i sară din piept, se strădui să prindă înţelesul urletelor. Dar erau prea departe şi pinii prea zgomotoşi. Nu putea să le desluşească...

Disperat, căzu la pământ şi-şi apăsă ambele palme pe sol, încercând să prindă vibraţia slabă, pe care uneori urletele lupului o transmiteau prin pământ.

Nimic.

Oare îl auzise cu adevărat? Sau auzise doar ceea ce voia să audă?

Rămase treaz cea mai mare parte a nopţii, dar nu mai auzise nimic. Era ca şi cum ar fi visat. Totuşi, ştia că n-a fost vis.

Ţipătul unui pescăruş îl smulse din reverie, readucându-l în prezent.

În dreapta, copacii se răreau, aşa că se duse să descopere ce era acolo – şi aproape căzu de pe faleză. Nu era prea înaltă, dar foarte abrubtă. Văzu pământul sfărâmicios şi rădăcinile copacilor; auzi larma pescăruşilor. Se pare că îşi făcuseră cuiburi acolo.

Cu prudenţă, continuă să meargă spre apus, lăsând faleza în dreapta. Acele de pin îi îngreunau paşii. Respira greu. Terenul cobora şi, brusc, copacii dispărură, iar razele soarelui îl orbiră. Ajunsese la marginea codrului.

În faţa lui, Apa Întinsă se vărsa în ceea ce semăna cu un lac foarte lung şi vast –numai că era un lac fără sfârşit. Spre apus, văzu un pâlc de insule acoperite de pini. Poate că acestea erau Insulele Focii, unde se născuse mama tatălui său. În spatele lor se întindea aburul sclipitor din largul mării.

Imediat ce văzu marea, amintirile îl năpădiră din nou.

Avea şapte primăveri şi era foarte emoţionat. Până în acea zi, Pa îl ţinuse departe de oameni, dar atunci plecau la marea adunare a clanurilor.

Pa nu i-a spus *de ce* se duceau sau de ce trebuiau să se deghizeze, pictându-şi feţele cu suc din strugurii ursului. Făceau asta din joacă, i-a spus el, pentru că era mai bine ca nimeni să nu le ştie numele.

Torak a considerat atunci că era ceva foarte nostim. În ignoranţa lui, se gândea că lumea de la adunarea clanurilor va judeca la fel.

Când au ajuns acolo, ţărmul estuarului Apei Repezi era împestriţat de un număr uluitor de adăposturi. Torak nu văzuse niciodată modele atât de multe şi de diferite: din lemn şi scoarţă, din iarbă şi piele. Şi atât de mulţi oameni...

Emoţia lui n-a durat prea mult. Ceilalţi copii descoperiră că a apărut un intrus şi se apropiară de el pentru a-l ataca.

Prima piatră a fost aruncată de o fată: o Viperă cu obrajii bucălaţi ca ai unei veveriţe.

– Tatăl tău e *nebun!* rânji ea batjocoritor. De aceea a plecat din clanul lui, pentru că a înghiţit respiraţia unei fantome! Copiii din clanul Salciei şi al Somonului i se alăturară. Nebun! Nebun! îl zeflemiseau ei. Chipuri pictate! Suflete zăpăcite!

Dacă ar fi fost mai mare, şi-ar fi dat seama că nu poate învinge aşa de mulţi copii şi ar fi bătut în retragere. În schimb, privirea îi fu întunecată de un văl roşu. Nimeni nu-l insultă pe tatăl lui!

Apucă un pumn de pietricele şi era pe punctul de a-l arunca, când Pa apăru alături şi-l trase după el. Spre uimirea lui Torak, lui Pa nu părea să-i pese de insulte. Râdea în timp ce-l ridică pe Torak în braţe şi se îndreptă înapoi spre codru.

Râsese şi în noaptea în care a murit. A râs la gluma făcută de Torak, în timp ce-şi instalau tabăra. Atunci a apărut ursul.

Trecuseră nouă luni de când Pa fusese ucis, dar încă mai erau momente în care lui Torak nu-i venea să creadă ce se întâmplase. În unele dimineţi, când se trezea, rămânea întins în sacul lui de dormit şi se gândea, avea atât de multe să-i spună lui Pa. Despre lup şi despre Renn, şi despre Fin-Kedinn...

Apoi, ca întotdeauna, îşi dădea seama din nou de realitate. Niciodată nu va mai reuşi să-i spună ceva lui Pa.

„*Nu* te mai gândi la asta", îşi spuse el.

Dar nu reuşise niciodată înainte, şi nici acum.

Ieşind dintre copaci, se trezi pe o plajă îngustă şi arcuită, cu nisip cenuşiu. La picioarele lui, un morman purpuriu de ierburi marine emana un miros sărat. În stânga, lespezi mari de piatră zăceau într-o învălmăşeală de nedescris, ca şi cum ar fi fost sfărâmate de un ciocan uriaş. În dreapta, Apa Întinsă se revărsa în marea sclipitoare.

Inima lui Torak fu cuprinsă de frică. Nu cunoştea această lume. Pescăruşii ţipau deasupra capului, un sunet fără nici o asemănare cu cântecele melodioase ale păsărilor codrului. Băiatul văzu nişte urme necunoscute pe nisip: o brazdă lată, mărginită de urme cu cinci gheare, ca nişte semiluni. Îşi dadu seama ca au fost facute de o fiinta mare şi

grea, ce se târâse spre apă. Dar nu ştia nici măcar dacă era vânător sau pradă.

Se căţără pe pietre, unde mici scoici albe i se sfărâmau sub încălţări. Arătau ca un fel de melci, dar nu le ştia numele şi nici pe cel al plantelor cărnoase ce creşteau pe alocuri, cu florile lor galbene tremurând în adierea vântului.

Câţiva paşi mai departe, o pasăre negru cu alb, ce semăna cu o coţofană dar cu un cioc lung şi roşu, ciocănea o scoică lipită de piatră. Deodată, pasărea îi dădu o lovitură puternică, sfărâmă scoica şi-i mâncă conţinutul. Apoi îşi luă zborul, cu un strigăt puternic şi ascuţit.

Torak o privi plecând. După care îngenunche la marginea apei şi se uită atent la acea lume ciudată şi unduitoare dinăuntru. Văzu nişte frunze ca de palmier de culoare galbenă-brună şi rădăcini verzi ca nişte fire. Când îşi cufundă mâna în apă, simţi frunzele alunecoase ca pielea de ţap udă, iar rădăcinile i se prinseră de degete, ca firele de păr. O fiinţă cu o cochilie portocalie plină de negi îi observă umbra şi alunecă sub o piatră.

Mirosul sărat făcea să i se învârtă capul, iar strălucirea îi rănea ochii. Simţi o dorinţă supraomenească de a alerga înapoi în codru: să se ascundă şi să nu mai iasă niciodată de acolo.

Apoi se gândi la clanurile ce se luptau cu boala. Daca n-ar gasi leacul...

Îşi impuse să nu se întoarcă în codru, apoi plecă să caute ceva de mâncare.

Nu ştia ce ar fi bun de mâncat pe ţărm, dar spre uşurarea lui, la marginea codrului găsi o tufă de spanac sălbatic şi culese câţiva pumni buni de frunze suculente. Apoi făcu un foc din lemne aduse de apă şi încălzi câţiva bolovani rotunzi în jăratic. După care umplu pe jumătate burduful pentru gătit cu apă de mare, îl agăţă de un trepied făcut tot din lemn plutitor şi cu un băţ ca o furcă adăugă bolovanii fierbinţi – urmaţi de spanac şi de carnea unui iepure, pe care îl prinsese într-o capcană pusă de el cu o noapte în urmă. În curând tocana era gata, gustoasă, deşi foarte sărată.

Se simţea obosit, gata să adoarmă. Dar în loc să se culce îşi scoase hainele şi făcu o baie. Apa de mare îl învioră, dar îi lăsă pe piele mirosul ei. Îşi trase pe el pantalonii de piele şi îşi aşeză încălţările şi pieptarul pe bolovani, să se aerisească.

Pe fundul traistei găsi colţii mistreţului.

Căpetenia Cailor-Pădurii se poate să fi avut dreptate. Poate că ar trebui să-şi facă o amuletă din colţi, în memoria prietenului pe care-l ucisese.

Ducându-i la o mică baltă ce se adunase între pietre, îi spălă, răcâind rămăşiţele de carne din interior cu un băţ. Apoi îi puse pe pietre pentru a se usca.

În continuare, aşeza un rând de cârlige de pescuit făcute din spini de maceş de-a curmezişul unui

golfuleţ, unde îşi închipuia că peştele ar putea veni să se hrănească printre ierburi. Drept momeală folosi carnea scoasă din colţi: dar pentru a ţine cârligele cufundate sub apă, avea nevoie să le fixeze cu nişte pietre.

Acestea se aflau din belşug pe plajă, dar el nu mai avea în traistă corzi din piele netăbăcită pentru a le lega de cârlige. Nu-i plăcea ideea de a-şi face unele din ierburile marine cafenii, parcă pline de noroi. Era posibil ca în apă să trăiască Poporul Ascuns; poate că aceste ierburi îi aparţineau.

Câteva fâşii din rădăcină de pin ar fi fost suficiente. Ceea ce presupunea că trebuia să se întoarcă în codru.

Se simţea mai în siguranţă printre copaci şi ar fi vrut să găsească un motiv să rămână acolo. Poate că era bine să taie mai multe rădăcini de pin; întotdeauna e bine să ai câteva în plus, de schimb. Asta însemna să intre şi mai adânc în codru, deoarece niciodată nu trebuie să tai mai mult de două rădăcini de la acelaşi copac.

Soarele coborâse mult când reveni la mare. Lucrurile lui se aflau pe pietre, unde le lăsase.

Sau aproape acolo.

Indiferent cine umblase la ele, le schimbase locul, iar Torak îşi dădu imediat seama că au fost mutate. Câteva flori galbene de lângă traista lui erau uşor culcate la pământ: acela fusese locul unde-şi

pusese el traista. Colţii mistreţului fuseseră şi ei mişcaţi: descoperi uşoarele urme umede, semicirculare, de pe locul unde stătuseră iniţial.

Fără zgomot se strecură înapoi în codru. Se ghemui. Ar fi dorit ca lăstărişul să fie mai înalt.

Pe plajă se auziră voci, cam la treizeci de paşi depărtare. Apărură doi băieţi căţărându-se din spatele pietrelor. Înaintau încet, căutând urme.

Ambii erau mai înalţi decât Torak şi păreau cu aproximativ o primăvară mai în vârstă decât el. Aveau feţele bronzate de soare şi părul blond şi lung împodobit cu scoici. O fâşie de piele cenuşie cu o crestătură la mijloc era legată peste ochi, ceea ce-i făcea să pară că poartă măşti.

Torak nu avu nevoie să le vadă ochii, pentru a-şi da seama că aceştia îi vor provoca neplăceri. Armele lor spuneau asta: harpoane zdravene cu capete ţepoase din os şi cuţite din cremene albastră. Cel mai mic purta agăţată la brâu o praştie.

Amândoi erau desculţi, dar purtau pantaloni scurţi până la genunchi dintr-un fel de piele cenuşie suplă şi pieptare fără mâneci ce lăsau braţele goale, acoperite în întregime de tatuajul clanului lor, format din dungi albastre şerpuite. Pe pieptare aveau o fâşie din pielea creaturii clanului lor: blană cenuşie lucioasă, cu pete mici şi rotunde mai închise la culoare. Balenă? Focă? Torak nu ştia.

Dar ce era mai ciudat la ei era că Torak putea vedea tatuajul şi pielea creaturii clanului lor, cu toate că peste pieptare fiecare băiat purta un hanorac cu mâneci lungi, dintr-o piele gălbuie, foarte fină: atât de fină încât Torak putea să vadă prin ea. Se întrebă ce fel de fiinţă avea o astfel de piele, transparentă.

– N-a putut ajunge prea departe, vorbi cel mai scund dintre băieţi, vocea răzbătându-i prin aerul serii.

– Trebuie că s-a furişat înapoi printre copaci, comentă celălalt. Ca un... cum i-ai spus tu? Un cal?

Însoţitorul lui chicoti:

– Detlan, eu nu-i cred pe cai în stare să se furişeze.

– De unde ştii tu, Asrif? întrebă Detlan. N-ai văzut niciodată vreunul.

– Dar am auzit de ei, răspunse Asrif. Haide, să mergem. N-o să se mai întoarcă.

– Şi bine ar face, comentă Detlan. Să mânjească marea cu lucrurile lui murdare din codru...

Ţinându-şi răsuflarea, Torak îi văzu croindu-şi drumul dincolo de pietre.

Dintr-o ascunzătoare traseră afară două caiace din piele, lungi şi înguste. Caiacele erau foarte diferite de bărcile cu care era obişnuit Torak: nu erau deloc adânci şi erau acoperite în întregime, de la proră la pupă, cu piele cenuşie, bine întinsă. Şi trebuie că erau extraordinar de uşoare, pentru că fiecare băiat îşi ridică deasupra capului fără nici un fel de dificultate propria ambarcaţiune şi o duse până la apa.

Torak îi privi aşezându-şi caiacele pe apă şi sărind apoi în ele. Cu nişte lopeţi înguste, ascuţite la ambele capete, băieţii începură să vâslească şi în curând dispărură, alunecând silenţios dincolo de raza lui de vedere, în spatele pietrelor.

Însă ştia că e prea devreme să răsufle uşurat. Totul semăna cu o capcană. Va trebui să mai aştepte. Şi, ca orice vânător, ştia cum s-o facă.

Adierea brizei nu se mai simţea şi apa devenise tot atât de netedă ca o ardezie lustruită. Singurele sunete erau clipocitul valurilor ce mângâiau plaja şi cel făcut de o raţă care ciugulea ierburi marine într-un loc cu apa mai puţin adâncă.

Soarele coborî şi mai mult. Raţa îşi deschise aripile şi-şi luă zborul. Venise amurgul – deşi era mijlocul Lunii-fără-Întuneric, în care noaptea nu era decât un scurt crepuscul, de un albastru-închis.

Torak aşteptă în continuare.

Era aproape în zori când consideră că se află în siguranţă, pentru a ieşi din ascunzătoare. Înţepenit de şederea prea îndelungată ghemuit, se îndreptă spre pietre.

Roua îi umezise traista, dar, când i-a cercetat conţinutul, găsi spre uşurarea lui că nu-i fusese luat nimic.

Flămând, se duse să controleze cârligele de prins peşte. Aplecându-se să tragă de şirul de cârlige,

înlătură un morman de ierburi marine pe care vântul le aruncase peste ele.

Doar că... nu bătuse vântul. Aşa că nu înţelegea cum au ajuns ierburile acolo.

Făcu un salt înapoi, exact în clipa în care funia i se încolăci strâns în jurul gleznei, smucindu-l şi trântindu-l la pământ.

16

În cădere, Torak se izbi cu capul de o piatră. O siluetă înaltă îi întunecă soarele.

Şi, aureolată de lumina orbitoare, Torak descoperi o faţă întunecată şi o cascadă de păr blond; cu un cuţit într-o mână şi o funie în cealaltă, băiatul strângea cu forţă laţul din jurul gleznelor lui.

– L-am prins, zise cel ce-l capturase, adresându-se cuiva pe care Torak nu putea să-l vadă. Apoi spre el: Stai liniştit, ori te spintec.

Vorbea fără răutate, dar în mod clar intenţiona să facă tot ceea ce spunea.

Totuşi, Torak nu avea de gând să stea liniştit. Nu cunoştea prea multe trucuri de luptă, dar ştia câte ceva despre prefăcătorie. În timp ce răpitorul său se aplecă să-i lege mâinile, îşi smulse cuţitul de la brâu.

Capul răpitorului se smuci urmărind lama şi atunci, cu piciorul liber, Torak izbi tibia băiatului cât putu de tare. Cu un urlet de durere acesta căzu pe pietre.

Torak îşi tăie funia de la glezne şi o luă spre codru, alergând aplecat şi în zigzag printre răscoage, pentru ca cei doi să nu aibă posibilitatea să-l ochească.

– Băiat al codrului, nu poţi scăpa de noi! ţipă o voce undeva în spatele lui şi Torak îl recunoscu pe băiatul cu praştia, cel care se numea Asrif.

După vreo şaizeci de paşi, Torak se azvârli sub un pin căzut, muşcându-şi buzele ca să-şi reţină res-piraţia, pentru a nu trăda locul unde se află. Codrul aştepta într-o linişte de moarte. Nu se auzea nimic care să acopere zgomotul mişcărilor lui.

– Te-am înconjurat, ţipă alt băiat undeva în dreapta.

Torak îl recunoscu pe cel mai mare, Detlan.

– Mai bine ieşi afară, sublinie cel de-al treilea, cel înalt, de la pietre.

„Obligă-mă", îşi spuse Torak.

O piatră izbi trunchiul copacului deasupra ca-pului său.

– O, eşti în mare încurcătură, băiat al codrului! îl zeflemisi Asrif.

După glas, Torak înţelese că acesta nu făcea nici o tentativă de a se ascunde.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? ţipă Detlan.

– *De ce* ai făcut asta? zbieră şi băiatul cel înalt.

„De ce am făcut, ce?“ se întrebă Torak. Apoi îşi dădu seama ce urmăreau: vorbeau pentru a-i distrage atenţia, în timp ce se apropiau.

Repede, privi în jur. În faţa lui, terenul cobora într-o lungă şi adâncă depresiune. Observă arini şi sălcii; muşchi de culoare verde-deschis şi iarbă-albă, pufoasă. Pentru cine cunoştea codrul, ceea ce se vedea însemna un singur lucru: o mlaştină. Dar din ceea ce spuseseră în legătură cu caii, se pare că ei nu cunoşteau deloc codrul.

Stând pitit cât mai lipit de pământ, Torak se târî de-a buşilea spre marginea mlaştinei. Era mare – aproximativ douăzeci de paşi lungime şi cincisprezece lăţime – şi după miros, adâncă. Nu era chip să o înconjoare. Trebuia să o traverseze şi asta fără zgomot. Numai când ar fi fost de partea cealaltă ar fi putut să-i ademenească să intre în ea.

Ideea lui putea da rezultat. Dacă nu va cădea el însuşi înăuntru.

Se urcă repede într-o salcie aplecată deasupra mlaştinei – după ce se asigurase că nu era putredă. Apoi se târî de-a lungul unei crengi. De cealaltă parte se afla un arin, dacă ar putea să-l ajungă...

Sări, aterizând în arin doar pe jumătate, cu picioarele atârnând în nămolul rece şi urât mirositor. O creangă se rupse când încercă să se ridice şi el şopti o scuză copacului.

Strigăte în spatele lui:

– Acolo, jos!

Năvăliră spre el, mai zgomotoşi decât o cireadă de bizoni, în timp ce el alergă în sus pe colină, cu ienuperii zgâriindu-i pulpele picioarelor.

În spatele lui, urmăritorii izbucniră în zbierete furioase.

„Foarte bine. Înseamnă că au căzut în mlaştină."

– Şmecheriile mârşave din codru! ţipă unul.

– N-o să ajungi prea departe în felul acesta! urlă altul.

Se părea că numai doi dintre ei se aflau acolo. Unde era al treilea, băiatul cel înalt, de la pietre?

N-avea timp să se gândească la asta. Ajunsese în vârful colinei – şi ar fi căzut de pe faleză dacă nu s-ar fi prins la timp de un copăcel.

Scoase un ţipăt de frustrare. N-a ajuns atât de departe cât şi-a închipuit.

Mlaştina nu i-a încetinit prea multă vreme pe urmăritori; şi chiar dacă ar fi putut să sară jos de pe faleză, râul era prea lat pentru a înota şi, cu caiacele acelea, băieţii l-ar fi prins cu uşurinţă. Trebuia să urmeze Apa Întinsă în amonte, în speranţa că se va putea pierde în codru. Ceea ce însemna să-şi lase lucrurile acolo, pe pietre; dacă cel puţin ar fi avut cuţitul...

„Cuţitul..."

Ceea ce ţinea în mână era cuţitul pe care Fin-Kedinn îl făcuse pentru el, dar cuţitul lui Pa – bunul lui cel mai de pereţ – rămăsese în traistă.

Deasupra lui se auzi un zgomot de lemn spart şi, ridicându-şi privirea, văzu o ramură mare căzând spre el. Făcu o săritură laterală, dar nu destul de repede. Creanga îl izbi dureros peste cot şi scoase un ţipăt.

– Aici! lătrară urmăritorii lui.

Apoi auzi un hohot de râs şi, privind din nou în sus, văzu un chip din frunze dispărând în copaci.

O piatră îl izbi în obraz şi căzu din copăcel.

– L-am prins, zise o voce din apropiere.

Ameţit de durere, Torak îl zări pe băiatul cel înalt înaintând calm spre el, printre pini.

– Asrif, i se adresă el însoţitorului său, ţi-am spus şi mai înainte: nu la cap. Ai fi putut să-l ucizi.

Asrif îşi băgă praştia la cingătoare şi rânji:

– Şi nu mi-ar fi părut rău deloc.

Se întoarseră înapoi pe pietre: Torak avea mâinile legate la spate, în timp ce răpitorii lui îşi făceau de lucru în jur. Nu mai purtau pe ochi bentiţele din piele, dar atitudinea lor era neschimbată. Putea să le vadă cruzimea din priviri şi degetele încleştându-se pe mânerele cuţitelor. Cuţite ciudate, cu plăsele făcute din ceva ce nu era nici lemn, nici corn, nici os.

Băiatul cel înalt, care îl capturase la pietre, se apropie de el. Avea o figură inteligentă, în permanentă alertă şi nişte ochi tot atât de reci ca o cremene albastră.

– N-ar fi trebuit să fugi, zise el liniştit. Numai laşii fac asta.

– Nu sunt laş, zise Torak întâlnindu-i privirea.

Obrazul îi pulsa, zgârieturile de pe picioare îl ardeau.

Asrif scoase un hohot vesel:

– Ehe, ai dat de necaz, băiat al codrului! Avea o figură de nevăstuică şi continua să-şi dezgolească dinţii într-un rânjet nervos: Nu-i aşa, Bale? i se adresă băiatului celui înalt.

Băiatul cu numele Bale nu răspunse.

– Nu înţeleg, interveni şi Detlan dând din cap. Să murdărească marea cu codrul lui! De ce o fi făcut asta?

Sprâncenele lui groase trasaseră o cută adâncă deasupra nasului şi Torak ghici că nu era prea inteligent, dar foarte bun la executarea ordinelor.

Torak se întoarse spre Bale, care părea să fie şeful:

– Nu ştiu ce vă închipuiţi voi că am făcut, dar niciodată...

– Piele de cerb, îl repezi Bale agitându-se în jurul lui. Piele de ren. Lemn din codru. N-ai nici un pic de respect?

– Faţă *de ce?* întrebă Torak.

Faţa lui Detlan se lungi.

Asrif îşi lovi fruntea cu degetul.

– E nebun. În mod categoric, e nebun.

Bale îşi îngustă privirea.

– Nu. A ştiut ce face. Apoi către Torak: Să aduci pieile tale murdare din codru, aici, pe plajă! Să-ţi pui capcanele tale mişeleşti ca să agăţi bărcile noastre din piele şi să le trimiţi pe fundul mării!

– Voiam să pescuiesc, răspunse Torak.

– Ai încălcat legea! răcni Bale. *Cu codrul tău ai murdărit marea!*

Torak inspiră adânc.

– Numele meu e Torak, zise el. Sunt din clanul Lupului. Voi din ce clan sunteţi?

– Clanul Focii, desigur, îşi atinse Bale fâşia de blană cenuşie de pe piept. Nu recunoşti pielea de focă atunci când o vezi?

Torak dădu din cap:

– Nu, n-am văzut niciodată vreuna.

– *N-ai văzut niciodată o focă?* rosti Detlan uluit.

Asrif începu să ţipe:

– V-am spus eu că e nebun!

Faţa lui Torak luă foc.

– Sunt din Clanul Lupului, repetă el. Dar sunt şi...

– După asta se vede? râse Asrif batjocoritor. Cu un băţ din lemn adus de ape împunse bucata de piele de lup de pe pieptarul lui Torak.

Buzele lui Bale se strânseră dispreţuitoare.

– Deci asta e blană de lup. După mine, parcă ar fi aparţinut unei creaturi prăpădite.

– N-ai spune asta dacă ai fi văzut vreodată un lup, comentă Torak amabil. Apoi, adresându-se lui Asrif:

Las-o! Pa a pregătit-o pentru el primăvara trecută, după ce a luat-o de pe carcasa unui lup singuratic pe care l-a găsit într-o peşteră. A cusut-o pe hanoracul lui de iarnă, iar apoi pe acest pieptar de vară. Îi era teamă să nu vină vremea când va fi făcută bucăţi.

Bale îi aruncă o privire lui Asrif şi băiatul cel mic ridică din umeri şi aruncă băţul din mână.

– Eu fac parte din clanul Lupului, i se adresă Torak lui Bale, dar mama tatălui meu a fost Focă. Aşa că, indiferent dacă îţi place sau nu, suntem rude de sânge.

– Asta e o minciună! îl repezi Bale. Dacă erai rudă cu noi, ai fi cunoscut legea mării.

– Bale, interveni Detlan, trebuie să ne întoarcem. Începe să fie agitată.

Bale se uită spre mare. Valurile deveniseră mai zbuciumate.

– Asta e opera ta, îi spuse lui Torak. Ai înfuriat-o pe marea-mamă, murdărindu-i apele cu codrul tău!

Asrif chicoti:

– Oho, băiat al codrului, stânca te aşteaptă!

– Stânca?! rosti Torak cu o privire nedumerită.

Rânjetul lui Asrif se lăţi.

– O piatră pleşuvă de lângă insula noastră. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa?

– E vorba despre o stâncă din mijlocul mării, precizâ Detlan, care părea că face eforturi pentru a completa lacunele din cunoştinţele lui Torak.

– Îţi dau o piele să te apere de apă, reluă Asrif, dar nu şi mâncare, apoi te părăsesc pe stâncă timp de o lună. Uneori, marea-mamă îţi lasă viaţa; alteori te mătură de pe stâncă. Râjnetul lui deveni mai şovăitor, iar în ochii albaştri Torak citi teamă. Te mătură de pe stâncă, repetă el, aruncându-te în fălcile vânătorilor.

– Destul, Asrif, i se adresă Bale. Va trebui să-l luăm cu noi şi să o lăsăm pe căpetenia noastră să-i hotărască soarta.

– *Nu!* protestă Torak.

Dar Bale nu-l asculta.

– Asrif, încarcă toate mărfurile. Detlan, avem nevoie de foc pentru a ne purifica, şi în special pe el. Mă duc să-mi repar barca.

Spunând asta, sări de pe pietre şi se îndreptă spre plajă.

Detlan părea fericit că poate să acţioneze, aşa că se apucă să adune braţe întregi de ierburi marine uscate şi de lemn adus de ape. În curând, un foc mare strălucea pe plajă, aruncând în aer fulgi de fum gros, cenuşiu.

– Ce vreţi să-mi faceţi? întrebă Torak.

– Să-ţi dăm să guşti puţină mare, răspunse Asrif cu râjnetul lui de nevăstuică.

– Nu poţi să te apropii de bărcile noastre din piele mirosind a codru, rosti Detlan, cu aerul că asta era ceva prea evident pentru a mai avea nevoie de explicaţii.

Înainte ca Torak să poată protesta, Detlan îi scoase hainele, lăsându-l gol, şi-l împinse în foc.

Reuşi să sară peste flăcări, dar Asrif îl aştepta de partea cealaltă şi cu ajutorul unui harpon, îl sili să se întoarcă în fumul înţepător şi sufocant.

Apoi îl mai împinseră o dată, până ce din ochi începură să-i curgă lacrimi şi gâtul să-l usture. După aceea, îl aruncară în mare.

Diferenţa de temperatură îl izbi pe Torak ca un pumn în piept şi înghiţi apă sărată. Bătând din răsputeri din picioare, se luptă să iasă la suprafaţă, dar nu-şi putu desface legăturile din jurul încheieturilor.

Apoi nişte mâini aspre îl apucară şi-l traseră afară, lăsându-l pe pietre tuşind. Îi tăiară legăturile de la mâini şi-i traseră pe el un pieptar din piele cenuşie şi nişte pantaloni pe care Asrif îi luase din barca lui. Torak se simţea gol fără cuţit şi fără pielea craturii clanului său, se simţea gol cu adevărat şi nu-i plăcea nici faptul că a trebuit să îmbrace hainele altuia.

– Daţi-mi înapoi îmbrăcămintea! îngăimă el.

– Norocul tău că cei din clanul Somonului n-au vrut să facă schimbul, gâfâi Asrif, altfel n-ai fi avut nimic de îmbrăcat!

– E aşa de slab! comentă Detlan smucindu-l pe Torak pentru a-l ridica în picioare. Oare n-au suficientă pradă în codru?

Pe jumătate împins, pe jumătate tras, Torak ajunse pe mal. Repede, Asrif încărcă barca lui de la proră

până la pupă, cu baloturi mari, diforme, înfăşurate în piele. Puţin mai departe, Bale, ghemuit lângă caiacul lui, ungea o porţiune de pe una din laturi cu ceva ce părea grăsime luată dintr-o mică pungă de piele. Mâinile lui se mişcau cu abilitate şi, când îl văzu pe Torak, îl privi feroce.

– Ia-l cu tine, Detlan, mormăi el. Nu vreau să se apropie de barca mea.

– Urcă, zise Detlan împingându-l pe Torak spre ambarcaţiunea lui. Ca şi cea a lui Asrif, era încărcată cu baloturi – inclusiv lucrurile lui Torak. Dar numai la proră.

Torak ezită.

– Prietenul tău, Bale. De ce e atât de supărat pe mine?

Asrif fu cel care-i răspunse.

– Unul dintre cârligele tale de pescuit i-a sfâşiat pielea caiacului. Spre norocul tău, poate s-o repare.

Torak era uluit.

– Dar nu e decât o barcă.

Asrif şi Detlan rămaseră cu gurile căscate.

– Un caiac din piele nu este doar o *barcă*! obiectă Detlan. E un tovarăş de vânătoare! Să nu-i repeţi niciodată lui Bale ce-ai spus!

Torak înghiţi în sec.

– N-am vrut să spun că...

– Urcă, murmură Detlan. Aşează-te la pupa, ţine-ţi picioarele pe bara transversală şi *nu mişca*. Dacă-ţi pui vreun picior pe piele, ne răsturnăm amândoi.

Caiacul din piele era atât de puţin adânc, încât se clătina la fiecare mişcare a lui Torak şi el trebui să se apuce de margini pentru a nu cădea. Detlan, deşi mult mai greu, sări în el fără ezitare. Torak observă că îşi proptise coapsele de laturile ambarcaţiunii, pentru a o ţine în echilibru.

Bale deschise drumul, atingând uşor valurile şi prinzând o viteză uimitoare. Cu vântul în spate zburară pe apă ca nişte pescăruşi şi, când Torak se întoarse, fu înspăimântat să constate cât de repede dispărea codrul în depărtare.

În curând ajunseră la insulele pe care le văzuse de pe ţărm, dar, spre spaima lui, nu se opriră.

– Am crezut că mergem la insulele voastre!

– Păi, chiar asta facem! rânji Asrif.

– Atunci de ce am trecut de ele?

Detlan îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Nu astea sunt insulele noastre! Mult mai departe! O zi întreagă de vâslit!

– *Ce!?!* ţipă Torak.

Se depărtară de ultima insulă şi deodată nici în dreapta nici în stânga nu se mai văzu pământul. Nu exista nimic altceva decât mare.

Torak se apucă de margini şi privi în jos, în apa întunecată.

– Nu pot să văd fundul apei, zise el.

– Sigur că nu poţi! îl lămuri Detlan. Aceasta este marea!

Torak se întoarse şi văzu cum codrul fu înghiţit de valuri – şi cu el, toate speranţele lui de a găsi cândva leacul.

Deodată, vântul îi aduse la urechi urletul unui lup. Şi nu al oricărui lup. Era *lupului!*

„Unde eşti? Eu sunt aici! Tu unde eşti?“

Disperat Torak se ridică în picioare, clătinându-se.

„Lupule!“

– Stai jos! zbieră Detlan.

– Prea târziu pentru a te mai întoarce! îl ironiză Asrif. Şi nici să nu-ţi treacă prin cap să sari, pentru că atunci va trebui să tragem în tine cu praştia!

Prea târziu....

Torak îl auzea prea târziu pe lup urlând după el: când codrul dispărea în mare.

„Lupule!“ urlă el din nou.

Lupul îi auzi chemarea – invocase urgia Duhului Pământului pentru a-i căuta fratele de haită – dar Torak plecase, iar el nu-l mai putea ajunge.

17

Cele trei ambarcaţiuni din piele zburau pe valuri, în timp ce soarele cobora spre mare, iar în inima lui Torak speranţa murea.

Şi-l imagina pe lup alergând de-a lungul plajei: urlând, incapabil să înţeleagă de ce fratele lui de haită îl abandonase.

Torak nu mai putea să suporte. Dacă măcar ar fi putut să urle un răspuns la întrebarea lui. Dar fusese atât de uluit! Şi, când şi-a revenit, erau prea departe şi urletele lupului nu mai erau decât o amintire.

Se mustra amarnic ca a încălcat legea mării. Dacă Renn ar fi fost cu el, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată; Focile nu ar fi avut motiv să se înfurie şi el ar fi fost acum acolo, pe ţărm, împreună cu lupul.

O pală de vânt îl udă din cap până-n picioare înţepându-i ochii cu apa sărată şi făcând ca rana de la gambă să-l doară şi mai tare. Se clătină şi aproape căzu peste bord.

– Stai liniştit! i se adresă Detlan peste umăr. Dacă ai să cazi, eu nu te scot din apă.

– Să-ţi intre bine în cap, băiat al codrului! ţipă şi Asrif din caiacul lui.

– Economiseşte-ţi energia, Asrif, strigă Bale. Mai avem încă mult de mers.

Cu degetele amorţite, Torak se ţinu strâns de barcă. Indiferent în ce direcţie îşi întorcea capul, nu vedea nimic altceva decât valuri. Marea înghiţise totul. Codru, munte, Corbi, lup. Se simţi tot atât de neînsemnat ca un fir de praf, pe pielea udă a acestei făpturi uriaşe, fără sfârşit.

Privind peste bord, ochii lui dădură de întunericul de nepătruns al adâncurilor. Dacă ar fi căzut în apă, oare când ar fi atins fundul? Sau ar fi continuat să se scufunde din ce în ce mai jos, la nesfârşit?

O pasăre zbură pe lângă ei. La început, Torak şi-a închipuit că e o gâscă, dar apoi văzu că era complet neagră şi zbura atât de jos că vârful aripilor ei atingeau marea.

Puţin mai târziu, trecură pe lângă un cârd de păsări marine mici şi dolofane, care pluteau pe valuri, vorbind între ele cu gemete misterioase, parcă n-ar fi fost păsări. Aveau spatele negru şi pântecele alb,

iar ciocurile erau triunghiulare de culoare roşu cu galben, foarte strălucitoare.

Detlan îl observă pe Torak privindu-le.

– Botgroşi marini, îl informă el îmbufnat. Ăştia sunt botgroşi. Voi nu aveţi botgroşi în codru?

Torak dădu din cap.

– Ce sunt, vânători sau pradă?

– Ambele, răspunse Detlan. Noi însă nu-i vânăm niciodată. Botgroşii marini sunt sacri pentru magi. Făcu o pauză, neavând chef de vorbă, dar, neputând tolera ignoranţa lui Torak, continuă: Nu seamănă cu alte păsări. Sunt singurele fiinţe care pot zbura în văzduh, se pot scufunda în mare *şi se pot* ascunde sub pământ. De aceea sunt sacre. Pentru că pot vizita toate duhurile.

Asrif îşi apropie ambarcaţiunea de a lor.

– Fac pariu că nu există nimic asemănător în codrul vostru, îşi bătu el joc.

Într-adevăr, nu exista, dar Torak nu voia să admită asta. Îi aruncă lui Asrif o privire ostilă.

Seara era pe sfârşite şi soarele atârna foarte jos pe cer. În curând va fi miezul verii, timpul nopţilor albe, când soarele nu se va culca deloc.

Torak însă ar fi dat orice să poată merge la culcare. Simţea crampe în gambe şi aţipea întruna, apoi tresărea din somn.

Într-un târziu, de dincolo de valuri, auzi un cântec.

Ca la o comandă, toate cele trei Foci se opriră din vâslit.

Bale îşi scoase de pe ochi apărătoarea de soare şi scrută valurile. Astif îşi descoperi dinţii într-o grimasă. Detlan mormăi în barbă şi-şi atinse amuleta de pe piept.

Torak se aplecă peste marginea bărcii ascultând.

Era un cântec atât de îndepărtat şi de solitar! Strigăte prelungi, unduitoare, care-i răsunau în minte. Gemete ce stârneau ecoul, tot atât de fără sfârşit ca abisul. Era ca şi cum însăşi marea jelea.

– Vânătorii, gâfâi Detlan.

– Acolo, arătă Asrif calm spre nord-vest.

Bale se întoarse şi dădu din cap.

– Vânează capelini. Trebuie să avem grijă să nu-i deranjăm.

Torak privi cu ochii îngustaţi în direcţia soarelui, dar nu văzu nimic. Apoi – cam la zece paşi depărtare – descoperi o porţiune vastă de apă calmă. Îi amintea de oglinda netedă ce se vede când un râu trece peste o piatră aflată chiar sub suprafaţa apei.

– Asta ce e? întrebă el în şoaptă.

– Un banc de capelini, murmură Detlan peste umăr. Se ascund în adânc, dar vânătorii îi alungă spre suprafaţă. De aceea au venit şi pescăruşii.

Parcă de nicăieri, apăruseră o mulţime de păsări marine, rotindu-se agitate. Însa, după spusele lui Detlan, vânătorii îşi vor încolţi prada sub apa. Torak

îşi imaginã teroarea ce-i cuprinsese pe peşti, înghesuindu-se unii într-alţii, cãutând puţinã siguranţã, dar incapabili sã fugã de vânãtorii ce înaintau spre ei din beznã...

Dar cine *erau* vânãtorii?

– Priveşte apa, şopti Detlan.

Torak îşi fãcu umbrã ochilor cu palma.

Marea începuse sã clocoteascã. Mii de bulbuci se spãrgeau la suprafaţã. Apa devenise verde-deschis.

– Aceştia sunt capelinii care se ridicã, şuierã Detlan. Vânãtorii se aflã dedesubt şi de jur împrejur. Nu mai au unde sã se ducã, decât în sus...

Apãrurã şi alţi pescãruşi, pânã când cerul deveni un tumult de ţipete. Şi deodatã Torak vãzu o masã densã de peşti ridicându-se la suprafaţã: trupuri subţiri ce se rãsuceau înghesuite atât de strâns unul într-altul încât transformarã marea în argint, fãcând apa sã clocoteascã. În panica lor, unii sãreau afarã din valuri, disperaţi sã scape. Dar pescãruşii erau acolo.

Un peşte ţâşni din apã exact lângã Torak: o sãgeatã argintie nu mai mare decât palma lui. O pasãre uriaşã, cu anvergura aripilor mai mare decât barca, mãturã suprafaţa apei strãpungând peştişorul cu o ghearã ascuţitã şi ridicându-l spre înãlţimi. Întinzând gâtul, Torak recunoscu penele mari ale aripilor de vultur.

Un pescãruş zbura dupã el, cu intenţia de a-i fura prada. Vulturul de mare facu o mişcare brusca

şi dispreţuitoare cu coada lui de culoarea cenuşii şi-şi continuă zborul.

Jos, printre pescăruşi, lupta pentru peşte era sălbatică. Torak văzu un pescăruş străduindu-se să zboare cu un capelin înghiţit doar pe jumătate şi cu cealaltă jumătate ieşindu-i din cioc, în timp ce alţi doi îl urmăreau trăgând de coada peştelui.

Apoi văzu ceva ce-l făcu să uite de păsările marine.

O înotătoare de peşte neagră brăzda suprafaţa apei.

I se tăie răsuflarea.

Înotătoarea era înaltă cât un om şi se mişca mai repede decât un caiac.

– Ooo, gâfâi Detlan. Iată şi vânătorii!

Torak îşi aruncă ochii spre cei trei. Toţi priveau cu respect amestecat cu teamă – iar, în cazul lui Bale şi cu admiraţie.

O altă înotătoare uriaşă brăzdă suprafaţa apei. Apoi alta – aceasta având mai jos de vârf o crestătură. Se mişca repede, cu intenţii ucigaşe, în timp ce dădea ocol capelinilor.

„Deci ăştia sunt vânătorii", gândi Torak. Tatăl lui îi desenase în praf imaginea unei balene, dar nu-şi putuse închipui cât sunt de mari. Înfiorat, realiză cât de vulnerabil era el, plutind în derivă într-o ambarcaţiune din piele, tot atât de fragilă ca o coajă de ou...

Brusc, se auzi un plescăit, şi când se întoarse văzu o coloană de stropi ţâşnind cu putere. Apoi o uriaşă coadă neagră ridicându-se clar din apă şi

scufundându-se din nou. Şi în aer săriră şi mai mulţi stropi. Apa se transformase într-un haos de spumă clocotitoare, ce umbrea lumina soarelui. Şi, când vânătorul cu înotătoarea crestată se întoarse pentru a-i ocoli pe capelini, alături de el văzu înotând unul mai tânăr, înotătoarea lui mai mică de-abia putând să se ţină după cea mare.

Vânătorii dădură iar şi iar ocol bancului de peşti, se scufundară, apoi ieşiră din nou la suprafaţă, înfulecând prada. Apoi, brusc, dispărură.

Ţinându-şi respiraţia, Torak scrută marea. Puteau fi oriunde. Puteau fi chiar sub ambarcaţiunea din piele...

Un fâşâit gutural în spatele lui şi un jet de spumă scăldă barca de la proră până la pupă. Iată-l pe cel cu înotătoarea crestată! Era atât de aproape, încât Torak ar fi putut să întindă mâna şi să-i atingă capul enorm, cu nasul turtit şi cu vârful negru, dar dedesubt alb şi cu o pată ovală tot albă în spatele ochiului. Pentru o clipă, uriaşele fălci se căscară şi Torak văzu dinţii albi şi ascuţiţi, mai lungi decât degetul lui mijlociu. Pentru o clipă, un ochi negru şi strălucitor îi întâlni privirea. Apoi vânătorul îşi arcui spinarea lucioasă şi se scufundă.

Torak aşteptă încordat, dar acesta nu reapăru. Tot ce mai rămăsese din partida de vânătoare erau pescăruşii ciorovăindu-se pe resturile de peşte şi o sclipire de solzi argintii depărtându-se prin apa verde.

Bale făcu o plecăciune mării spre locul unde fuseseră vânătorii, apoi îşi apucă padela şi porni mai departe. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

Numai după ce se aflară mult mai departe de locul vânătorii, Detlan se întoarse spre Torak.

– Deci, acum i-ai văzut, zise el.

Torak rămase tăcut pentru o clipă.

– Vânează în haită, comentă el. Ca lupii.

Detlan se încruntă.

– Vânătorii nu seamănă cu nici o fiinţă din codru pe care ai văzut-o tu vreodată. Ei sunt cele mai iuţi creaturi ale mării. Şi cele mai inteligente. Şi periculoase. Înghiţi în sec. Un singur vânător poate crea un vârtej în stare să scufunde cea mai mare ambarcaţiune. O singură lovitură a cozii lui poate să frângă şira spinării unui om, ca pe un capelin.

Torak îşi aruncă privirea peste umăr.

– Vânează şi oameni?

– Nu, dacă nu-i vânăm noi pe ei.

– Şi voi faceţi aşa ceva?

Detlan îi aruncă o privire cruntă.

– Categoric nu! Vânătorii sunt sacri pentru marea-mamă! Şi apoi, adăugă el, întotdeauna se răzbună dacă le faci vreun rău. Faţa lui dură deveni gânditoare. Se spune că odată, înainte de Marele Val, un băiat din clanul Cormoranului a provocat moartea unui tânăr vânător. N-a făcut-o intenţionat, a fost un accident; vânătorul se încurcase în plasa de

pescuit foci a băiatului şi el l-a omorât cu harponul înainte de a apuca să vadă ce este. Clătină din cap. Băiatul a fost atât de înspăimântat, încât nu s-a mai urcat niciodată într-o barcă. Toată viaţa lui – toată viaţa! – a stat pe ţărm, împreună cu femeile. Dar, cu multe ierni în urmă, când era bătrân, bătrân de tot, a fost cuprins de un asemenea dor să mai plutească o dată pe mare, încât l-a rugat pe fiul lui să-l ia în barca sa. Detlan îşi umezi buzele. Dar vânătorii îi aşteptau. Cei doi n-au mai fost văzuţi niciodată.

Torak reflectă la cele auzite.

– Dar... n-a intenţionat să-l ucidă pe vânătorul cel tânăr. N-a existat nici o posibilitate de a le explica?

Detlan dădu iar din cap şi după aceea, multă vreme nu mai scoaseră nici o vorbă.

Nu mai bătea vântul, şi pătrunseră într-o zonă de ceaţă. Bale şi Asrif dispăruseră. Vâsla lui Detlan tăia apa fără zgomot.

Lăsară în dreapta o stâncă aridă, cu un pescăruş cocoţat în vârf.

– Iată, zise Detlan arătând-o cu un gest. Aceasta este stânca.

De undeva din ceaţă, Asrif chicoti:

– În curând, aici vei sta, băiat al codrului!

Torak scrâşni din dinţi, hotărât să nu le ofere satisfacţia de a-l vedea îngrozit; dar în sinea lui tremura de frică. Stânca nu era mai mare decât un caiac şi chiar în cel mai înalt punct al ei nu-l depăşea pe el

în înălţime. Un val mare l-ar fi măturat de pe ea, în apă. Nu-şi putea imagina cum ar putea supravieţui pe ea nici măcar o zi, darămite o lună întreagă.

Continuară să avanseze prin ceaţă. Torak simţea cum i se lipeşte de piele noua şi ciudata lui îmbrăcăminte îmbibată de umezeală.

Mult mai departe, ceva se legăna pe apă.

Clipi.

Obiectul dispăru.

Nu, apăru din nou, înotând chiar lângă el. Un cap ca de câine: un câine cenuşiu, cu un bot mustăcios şi teşit şi doi ochi mari şi întrebători.

Detlan îl văzu şi zâmbi.

– Bale! Asrif! chemă el. A venit paznicul să ne arate drumul spre casă!

Foca se răsturnă pe spate, arătându-şi pântecele de culoare deschisă, cu pete întunecate. Apoi se rostogoli din nou, scărpinându-şi botul cu o labă ca o înotătoare de peşte, după care îşi strânse nările şi se cufundă sub apă, unde continuă să înoate alături de ambarcaţiunile lor.

„Deci aşa arată o focă", gândi Torak. Reflectă la această combinaţie ciudată de frumuseţe lustruită şi lipsă de graţie.

Paznicul îi conduse bine şi deodată ceaţa se ridică, tot atât de brusc cum se lăsase. Se aflau din nou, în lumina soarelui.

– Suntem acasă, zise Detlan. Râzând, ridică padela în sus, împrăştiind picături de apă.

Lui Torak i se tăie răsuflarea. În faţa lui se afla o insulă ce nu semăna cu nimic ce văzuse el vreodată.

Trei piscuri ascuţite se ridicau direct din mare. Nu exista pădure. Doar munţii şi marea. Munţii erau aproape verticali, iar versanţii lor fioroşi erau pistruiaţi de păsări marine şi brăzdaţi de cascade, ce izvorau din peticele de gheaţă ce le împodobeau umerii. Numai la picioarele lor putu Torak să vadă o fâşie verde – şi, sub ea, un golf arcuit şi larg, cu o felie de nisip pătat cu roz, de la soarele ce apunea.

Dintr-un grup de adăposturi rotunde şi cenuşii de pe nisip se ridica fumul. Lângă fiecare adăpost se afla câte un rastel, pe care erau fixate numeroase caiace de piele. Mai jos, pe plajă, Torak văzu doi puieţi plantaţi acolo, ale căror vârfuri erau legate împreună pentru a forma un arc. Puieţii erau de un purpuriu strălucitor. Tulburat, Torak se întrebă la ce foloseau.

Peste apă ajungea la ei murmurul vocilor şi larma păsărilor. Şocat văzu că piscurile erau parcă vii din cauza păsărilor marine: se aflau acolo cu miile – rotindu-se sau înghesuindu-se pe versanţi. Adăposturile Focilor păreau nesigure şi tot aşa de înghesuite. Nu-şi putea imagina cum trăiesc unii oameni astfel: pe o fâşie îngustă de pământ, prizonieri între munte şi mare.

– Insulele Focii, rosti Bale apropiindu-şi caiacul de al lui Detlan.

Fără nici o îndoială, din vocea lui răzbătea mândria.

– Câte insule sunt? întrebă Torak. Nu vedea decât una.

Bale îl privi suspicios.

– Aceasta şi încă două mai mici, spre miază-noapte. Acolo trăiesc clanul Cormoranului şi clanul Varecului, dar aceasta... aceasta e căminul Focilor. E cea mai mare, de aceea întregul grup a luat numele ei. Cea mai mare şi cea mai grozavă.

„Desigur, gândi Torak morocănos. Tot ce au Focile trebuie să fie grozav."

Dar, pe măsură ce se apropiau, uită de toate. Părea că ceva nu era în regulă cu golful. Apele lui erau de un roşu-aprins: o culoare prea roşie pentru a proveni doar de la razele soarelui ce apunea.

Apoi simţi un miros familiar, dulce-sărat şi foarte puternic în aerul lipsit de adierea vântului. Putea fi...

Şi într-adevăr aşa era.

Golful Focilor era plin de sânge.

18

Larma pescărușilor îl asurzea pe Torak, iar mirosul sângelui îi pătrunse în gât.

Văzu copii vâslind în apa de la mal de un roșu înspumat și femei spălând pielea tot în apa stacojie. Lângă un foc vesel, bărbații se mișcau ca niște umbre îngrămădind bucăți uriașe de carne lângă arcul format din cei doi puieți. Brațe, mâini, fețe: toate erau acoperite de roșu, ca ale unor oameni-fantome.

– Cineva a făcut o captură mare, zise Asrif.

– Prima din vara aceasta, comentă Bale, și noi am lipsit. Suna ca și cum ar fi fost vina lui Torak.

Deodată acesta realiză că toată carnea provenea doar de la un singur vânat. Văzu o înotătoare mai lungă decât un caiac. Ceea ce i se păruse că sunt doi puieți, erau de fapt oasele fălcilor unei balene.

„Cel puţin, ghici el, a fost o balenă, nu un vânător. În loc de dinţi, fălcile purtau un fel de franjuri lungi, parcă din păr negru şi aspru, pe care un om Focă îi tăia cu cuţitul. Tăie apoi şi din propriul păr, pe care îl puse la picioare, în aceeaşi grămadă cu fanoanele balenei.

Şi în timp ce Torak înainta împleticindu-se pe pietrişul alunecos şi roşu, îşi dădu seama ce fericiţi păreau toţi aceşti oameni. Întregul clan se pregătea să sărbătorească. Un vânat de această mărime înseamnă mâncare pentru o mulţime de zile.

Bale sări din caiac şi-i spuse lui Torak să rămână pe loc.

– După petrecere, Islinn va hotărât ce va face cu tine.

Rămas singur pe pietrişul plajei, Torak îşi dădu seama cu durere de privirile Focilor. Fusese un străin printre Corbi, dar aici era şi mai rău. Şi aceşti oameni erau rudele lui de sânge!

Îl văzu pe Bale descărcându-şi baloturile din barcă şi dându-le unui om marcat de vreme, care-i ieşise în întâmpinare. Din asemănarea lor, Torak ghici că sunt tată şi fiu.

Apoi îl văzu pe Detlan punându-şi ambarcaţiunea pe un rastel, flancat de o femeie veselă şi de o fetiţă, în mod clar sora lui, care ţopăia pentru a-i atrage atenţia. Detlan părea stânjenit, totuşi încântat s-o vadă.

Asrif, încă în apa de la ţărm, era certat de o femeie arţăgoasă, mai scundă decât el.

– Parcă trebuia să aduci *două* baloturi din piele de somon! rosti ea împungându-l cu degetul în piept. Cum de ai rătăcit unul?

– Nu ştiu, mormăi Asrif. Le-am pus pe amândouă în barcă, sunt sigur. Şi acum unul a dispărut!

Bale discuta cu tatăl lui, arătând spre Torak. Apoi o luă la fugă în sus, pe plajă, pentru a vorbi cu un om aşezat lângă foc.

Se lăsase seara şi Focile erau gata de praznic, dar Torak tot mai aştepta. Îl durea obrazul. Şi era lihnit de foame.

Apoi îşi dădu seama de ce nu-şi bătea nimeni capul să-l lege. Nu avea unde să plece: munţii formau un adevărat perete în jurul golfului. În capătul de miazăzi, o cascadă cădea de pe versantul costişei. La miazănoapte, un fel de făgaş urca spre o protuberanţă care înainta deasupra mării, ca o ambarcaţiune uriaşă. Şi chiar dacă Focile l-ar lăsa să plece, nu va putea să părăsească niciodată insula. Era prins într-o capcană, în timp ce în codru clanurile se îmbolnăveau şi mureau...

Cerul deveni albastru-închis. Mirosul bucatelor ajungea până la el. Văzu burdufurile pentru gătit atârnând de suporturile lor, care arătau ca nişte oase de balenă, şi femei cu părul blond palăvrăgind în timp ce amestecau în ele. Spre deosebire de bărbaţii

Focă, femeile aveau pe gambe şi nu pe braţe liniile bleumarin şerpuite ale tatuajului clanului lor.

Alături, un grup de fete chicoteau, în timp ce scormoneau într-un morman aburind, din care ieşea mirosul acela bogat de carne coaptă. Torak ştia de la Corbi că se poate găti şi aşa, dar nu văzuse niciodată. O halcă de carne cât el de mare fusese înfăşurată în iarbă marină, apoi îngropată între nişte pietre încinse în foc şi acoperită cu iarbă şi cu nisip.

Femeile începură să împartă mâncarea în boluri. Torak observă că numai ele găteau, în timp ce bărbaţii tranşau în continuare carcasa prăzii. Ăsta era un lucru cam ciudat. Fetele Focă nu vânau? Se întrebă ce ar spune Renn despre asta.

Înfometat văzu tot clanul adunându-se în cerc în jurul focului. Nimeni nu-i aducea şi lui ceva de mâncare.

Apoi se auzi un murmur, parcă ofta marea, şi întregul clan ridică braţele. O siluetă păşi afară din cerc şi Torak îl recunoscu pe omul care îşi tăiase părul. Cărând un coş plin de capelini, omul se apropie de arcul format din fălcile balenei şi aşează ofranda dedesubt. Torak îşi dădu seama că îi mulţumea balenei, pentru că şi-a dat viaţa pentru clan. Dar, în loc să se întoarcă la petrecere, omul se îndepărtă târându-şi picioarele în întuneric, spre o peşteră de la poalele protuberanţei.

Când Torak pierduse aproape orice speranţă, Detlan veni la el şi împreună se duseră să se aşeze la o oarecare distanţă de foc, alături de Asrif şi de Bale.

O fată îi aduse lui Torak un bol. Era atât de greu, încât aproape îl scăpă din mână şi, spre uimirea lui, descoperi că e din piatră. „De ce, în numele codrului, ar dori cineva să facă bolurile din piatră? Cum le poţi căra când îţi muţi tabăra?“

Dar imediat prin minte îi trecu o idee neliniştitoare. Probabil că Focile nu-şi mutau tabăra *niciodată*.

– Mănâncă, i se adresă Detlan întinzându-i o lingură.

Torak studie bolul. Conţinea o bucată mare de carne roz-închis, acoperită de un strat gros de grăsime cenuşie, şi o bucată mai mică de carne crudă, purpurie. În jur se întindea o tocană mâloasă ce mirosea a mare, compusă din capelini şi din două formaţiuni lungi şi palide, ce arătau ca nişte degete.

– Care e problema, întrebă Bale, nu e suficient de bună? Ai mare noroc că te hrănim, să ştii.

– N-ai mâncat niciodată moluşte? întrebă Asrif.

– Ce e înăuntru? întrebă la rândul lui Torak.

– Carne roşie de balenă, răspunse Detlan, cu grăsime de balenă deasupra. Cu cuţitul despică propria bucată de carne purpurie. Inimă de balenă. Ceva foarte special. Toţi primim câte o bucată, pentru a prinde putere şi curaj de la ea. O îndesa în gura şi începu să mestece.

– Fac pariu că în codru nu aveţi nimic la fel de bun, comentă Asrif.

Torak îl ignoră şi începu să mănânce. Carnea de balenă era aţoasă, grăsimea era uleioasă şi nu prea grozavă, iar moluştele n-aveau nici un gust. Însă capelinul era bun.

– E-adevărat că n-ai văzut niciodată o focă? întrebă Detlan.

– Detlan, de ce îţi pierzi timpul degeaba? comentă Bale.

Dar Detlan părea că luase ignoranţa lui Torak drept un afront personal.

– Focile ne dau *totul*, spuse el pe un ton serios. Îmbrăcăminte, adăpost, bărci din piele. Hrană, harpoane, lămpi.

Făcu o pauză; în mod clar se întreba dacă n-a uitat ceva.

– Dar ce e cu hanoracele voastre? întrebă Torak, curios fără să vrea. Pielea aceea subţire prin care poţi vedea. Nu poate fi de focă.

– Şi totuşi este, răspunse Asrif. Sunt făcute din intestinele ei.

– Ţi-am spus, interveni Detlan, focile ne dau totul. Noi suntem oamenii focii.

Torak se încruntă.

– Dar nimănui nu-i este permis să vâneze creatura clanului său. Voi de ce faceţi asta?

Toţi trei părură oripilaţi.

– *Niciodată* n-am făcut aşa ceva! ţipă Detlan. Furios îşi lovi blana pătată de pe piept. *Aceasta* e creatura clanului nostru! Aceasta e foca *pătată!* Ceea ce vânăm noi – ceea ce mâncăm – e foca *cenuşie!*

Torak nu auzise niciodată de această diferenţă şi afirmaţia i se păru destul de ambiguă şi de falsă. Ceva probabil că se observă pe figura lui, pentru că sprâncenele lui Detlan se încruntară ameninţătoare.

– Ţi-am spus eu că e pierdere de vreme, interveni Bale ridicându-se în picioare. Apoi către Torak: Vino. E timpul să te înfăţişezi căpeteniei.

Islinn, căpetenia clanului Focii, era bătrân şi foarte zbârcit. Arăta ca şi cum viaţa fusese suptă din el.

Părul şi barba cu fire subţiri şi albe erau împodobite cu mici mărgele de ardezie albastră, iar urechile erau străpunse de cochilii, ca nişte ţepuşe răsucite, a căror greutate îi alungiseră lobii până la umeri.

Bale îl forţă pe Torak să îngenuncheze. Apoi le spuse Focilor numele captivului său şi cum a încălcat legea.

Auzind aceasta, mulţi începură să strige şi să-şi lipească palmele de oasele fălcilor balenei. Căpetenia îşi mângâie barba cu o mână tremurătoare, dar nu spuse nimic. Ochii săi urduroşi se mişcau întruna. Tork se întrebă dacă ascundeau inteligenţă sau lipsa acesteia.

În sfârşit Islinn vorbi.

– Ai spus că eşti rudă de sânge cu noi, şuşoti el cu o voce subţire, ce suna ca şi cum de-abia avea putere să articuleze cuvintele.

– Mama tatălui meu a fost Focă, rosti Torak.

– Cum îl chema pe tatăl tău?

– Nu pot să spun. A murit abia toamna trecută.

Căpetenia cântări cele auzite, apoi îi şopti ceva omului de lângă el. Figura acestuia era ascunsă de fumul ce se înălţa, dar Torak putea să spună după părul nisipiu şi bogat şi după pulpele musculoase că era mult mai tânăr decât Islinn. Pieptarul şi pantalonii lui erau simple, dar centura de la brâu era magnifică. Făcută din piele împletită, era lată de două palme şi tivită cu ciocuri de botgroşi marini, roşii cu galben.

„Botgroşi, gândi Torak. Trebuie să fie magul clanului."

– Spune numele mamei tatălui tău, mai zise căpetenia.

Torak îl spuse.

Gura fără buze a căpeteniei se strânse.

Printre Foci, cineva îşi ţinu respiraţia.

– O cunosc, gâfâi căpetenia. A devenit femeia unui bărbat din codru. N-am ştiut niciodată că a avut un fiu.

– Cum putem fi siguri că, într-adevăr, a avut? întrebă magul fără să-şi întoarcă capul. Cum putem fi siguri că băiatul acesta este cine spune el că este?

Vorbea calm, dar toate Focile se aplecară înainte pentru a-l asculta.

Era un glas remarcabil: blând şi de intensitate joasă, dar puternic, ca al mării. Era o voce pe care oricine ar fi vrut s-o asculte. Pentru o clipă, Torak aproape uită că îl făcuse mincinos.

Căpetenia dădu din cap.

– La asta m-am gândit şi eu, Tenris.

Fumul se risipi şi Torak îl văzu pe mag pentru prima oară – sau cel puţin o parte a feţei lui, pentru că Tenris ţinea capul întors. Era frumos, cu o faţă îngustă, cu un nas drept şi o gură largă, marcată de cele două linii adânci şi o barbă blondă-închis, tunsă scurt, aproape de linia puternicelor lui fălci.

Torak simţi că acela era omul care purta sceptrul puterii printre Foci, omul care îi va hotărî soarta. Pentru moment, îi amintea de Fin-Kedinn.

– Spun adevărul, zise el. Sunt rudă de sânge cu voi.

– Avem nevoie de mai mult decât de cuvântul tău, comentă magul.

Se întoarse spre lumină şi Torak văzu că partea stângă a feţei lui era doar o cicatrice, urma unei arsuri îngrozitoare. Un ochi cenuşiu privea dintr-o orbită fără pleoapă. Ţeasta îi fusese pârjolită până ajunsese de un roz pestriţ. Numai gura îi rămăsese nevătămată. Îi aruncă lui Torak un zâmbet strâmb, ca atunci când încerci să-ţi stăpâneşti durerea.

Torak îşi duse pumnul la piept şi se înclină.

– Admit că v-am încălcat legea, zise el, dar numai din cauză că n-am cunoscut-o. Tatăl meu nu m-a învăţat niciodată legile mării.

Tenris, magul Focilor, îşi înclină capul ars.

– Atunci ce făceai pe ţărm?

– Căpetenia Cailor-Pădurii mi-a spus că lângă mare aş putea găsi ceea ce caut.

– Şi ce cauţi?

– Un leac.

– Pentru ce? Eşti bolnav?

Torak dădu din cap. Apoi îi povesti lui Tenris despre boală.

Efectul asupra Focilor fu surprinzător.

Căpetenia îşi ridică mâinile zbârcite.

Multe Foci strigară alarmate.

Bale sări în picioare, cu o figură ce prevestea furtuna.

– De ce nu ne-ai avertizat? strigă el. Dacă ne-ai adus-o înapoi?

Torak îl privi atent.

– Cunoaşteţi boala? Aţi avut bolnavi printre voi?

Dar Bale se întorsese, cu faţa împietrită de durere.

– A apărut acum trei veri, explică încruntată căpetenia. Fratele lui mai mic a fost primul care a murit. Apoi încă trei. Şi fiul meu printre ei.

– Acum a dispărut? întrebă Torak stăpânindu-şi emoţia. Aţi găsit leacul?

– Doar pentru Foci, mârâi Bale, nu pentru tine.

– Dar trebuie să mi-l dați și mie! țipă Torak.

Bale se întoarse spre el.

– *Trebuie?* Ai încălcat legea, ai înfuriat-o pe marea-mamă și acum pretinzi că *trebuie?*

– Habar n-aveți ce se întâmplă în codru! continuă Torak. Corbii sunt bolnavi. Și Mistreții, și Vidrele și Sălciile. În curând nu vor mai fi oameni care să vâneze...

– Și de ce ne-ar păsa nouă? întrebă căpetenia.

Focile murmurară aprobator.

– Pentru că, interveni Tenris, *spui tu* că ne ești rudă de sânge?

– Dar ăsta e adevărul! insistă Torak. Pot s-o dovedesc! Unde mi-e desaga?

La o privire a lui Tenris, Astif alergă spre un adăpost și se întoarse o clipă mai târziu cu desaga lui Torak.

Cu nerăbdare, acesta trase afară legătura ce conținea cuțitul tatălui său.

– Uită-te, zise el desfăcând-o și întinzându-i cuțitul magului. Lama a fost făcută de Foci. Mama tatălui meu i-a dat-o lui și el i-a făcut plăselele.

Tenris deveni foarte tăcut în timp ce studia cuțitul. Torak văzu că mâna stângă a acestuia fusese de asemenea arsă și transformată într-o gheară, dar cea dreaptă era neatinsă. Degetele cafenii și lungi tremurau când atinseră lama.

Cu inima bătându-i nebunește, Torak aștepta să vorbească.

Căpetenia privea și ea cu atenție cuțitul. Nu părea să-i placă ceea ce vedea.

– Tenris, suflă el greu, cum se poate așa ceva?

– Da, murmură Tenirs. Plăselele sunt din corn de cerb roșu, montate la o lamă de ardezie marină. Își ridică privirea și-l fixă pe Torak cu răceală. Spui că tatăl tău a făcut asta. Cine era el, de a îndrăznit să amestece codrul cu marea? Torak nu răspunse. Am impresia, reluă Tenris, că a fost un fel de mag.

Cu întârziere, Torak își aduse aminte de avertismentul lui Fin-Kedinn și dădu din cap.

Spre surpriza lui, un colț al gurii lui Tenris se crispă.

– Torak, nu ești un mincinos prea bun.

Torak ezită.

– Fin-Kedinn mi-a spus să nu vorbesc despre el.

– Fin-Kedinn, repetă Tenris. Am auzit de numele ăsta. Este și el mag?

– Nu, răspunse Torak.

– Dar există magi printre Corbi?

– Da. Saeunn.

– Și ea te-a învățat știința magiei?

– Nu, răspunse Torak. Eu sunt vânător, ca și tatăl meu. El m-a învățat să vânez și să descopăr urme, nu știința magiei.

Tenris îi întâlni din nou privirea, şi de data aceasta Torak simţi întreaga forţă a inteligenţei lui, ca şi cum săgeata puternică a unei raze de soare ar fi străpuns norii.

Brusc, figura magului se îmblânzi şi i se adresă căpeteniei:

– Spune adevărul. E rudă de sânge cu noi.

Căpetenia îi aruncă lui Torak o privire chiorâşă.

Bale dădu din cap dezamăgit.

– Atunci o să mă ajutaţi? întrebă Torak. Îmi daţi leacul?

Tenris i se adresă lui Islinn plin de deferenţă:

– Hotărârea îţi aparţine, căpetenie.

Dar se aplecă şi şopti ceva la urechea bătrânului.

Ajutată de Tenris şi de Bale, căpetenia se ridică în picioare.

– Pentru că ne eşti rudă, gâfâi el, ne vom purta cu tine ca şi cu unul de-ai noştri. Se opri pentru a-şi trage sufletul. Dacă unul dintre noi încalcă legea, trebuie să potolească mânia mării-mamă. Aşa va trebui să faci şi tu. Mâine vei fi dus la stâncă şi lăsat pe ea timp de o lună.

19

Torak se afla din nou la marginea codrului. Soarele strălucea, marea era de un albastru orbitor şi el îşi pierduse răsuflarea râzând, în timp ce se rostogolea pe nisip împreună cu lupul.

Ce veselie să dai din coadă, să loveşti cu laba, şi să faci salturi răsucite! Lupul ateriză cu toată greutatea pe pieptul lui Torok şi-l doborî la pământ, muşcându-l în joacă; Torak îl apucă de ceafă şi-l linse pe bot, spunându-i lupului cu chiuituri înfundate şi arzătoare cât de mult îi lipsise.

Lupul crescuse atât de mult! Coastele şi pulpele îi erau tari datorită muşchilor şi când se ridică şi-şi puse labele din faţă pe umerii lui Torak, ajunseră amândoi la acelaşi nivel, cap lângă cap. Totuşi, era acelaşi lup. Aceiaşi ochi luminoşi de ambră şi mirosul

atât de drag de iarbă dulce şi blană caldă şi curată. Acelaşi amestec de veselie copilăroasă şi de înţelepciune misterioasă.

Lupul îl linse cu limba lui aspră pe obraz apoi fugi pe nisip; o clipă mai târziu era înapoi, scuturând între fălci un mănunchi de ierburi marine şi provocându-l pe Torak să i le smulgă...

... Şi deodată ierburile marine pluteau pe marea rece, şi amândoi luptau să rămână în viaţă. Lupul era îngrozit de apa adâncă. Îşi întinse botul peste valuri – urechile îi erau culcate pe spate şi ochii negri de teroare. Torak încercă să înoate mai aproape de el pentru a-l încuraja, dar membrele îi erau grele ca în vis şi îl îndepărtau din ce în ce mai mult de el.

Apoi, pe deasupra spatelui lupului, zări înotătoarea vânătorului.

Lupul n-o văzuse încă, dar, fiind mai aproape, pe el îl va înhăţa primul.

Torak încercă să strige un avertisment – dar nu scoase nici un sunet. Nu exista scăpare. Nu exista uscat. Doar marea nemiloasă şi vânătorul apropiindu-se pentru a ucide.

Torak nu-l va lăsa să-l ia pe lup. Asta e sigur: tot atât de sigur ca valurile îngheţate ce-i izbeau figura; tot atât de sigur ca propriul nume. Nu era vreme de ezitare. Ştia ce trebuie să facă.

Inspirând adânc, se scufundă. Deşi se mişca cu o încetineală agonizantă, reuşi sa înoate pe sub lup,

apoi se ridică, aşezându-se în calea vânătorului. Acum, lupul se afla în spatele lui. Mai avea o şansă.

Nu exista nici un obstacol între Torak şi înotătoarea înaltă şi neagră. Văzu valul argintiu ce i se ondula pe spate. Văzu capul uriaş şi bont îndreptându-se spre el prin apa verde. Inima i se opri de groază.

Apoi fălcile vânătorului se căscară larg pentru a-l înghiţi...

Torak se trezi cutremurându-se.

Se afla întins într-un adăpost de Focă, înconjurat de oameni adormiţi. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Se şterse. Tânjea să se întoarcă înapoi în vis, alături de lup. Dar lupul era departe. Şi el, Torak, era hărăzit stâncii.

Pentru o clipă rămase întins, privind în întuneric. Deasupra lui văzu arcuindu-se coastele balenei ce formau scheletul adăpostului, acoperite de piele de focă, ce cădea grea peste ele. Până la urmă fusese înghiţit de balenă!

În linişte, se ridică şi se strecură printre cei adormiţi. Bale se întorse pe o parte şi deschise atent ochii, dar îl lăsă să treacă. Amândoi ştiau de ce. Unde ar fi putut să fugă?

Torak se împletici ieşind afară în lumina cenuşie. Sus, deasupra lui, norii se prăvăleau peste piscuri şi coborau încet spre faleză. În tabăra Focilor nimic nu se mişca, nici măcar un câine.

Însetat, Torak se îndreptă de-a lungul golfului spre locul unde cascada curgea de pe faleză, peste un pat de bolovani, îndreptându-se spre mare. Aici, Golful Focilor conţinea o vegetaţie mai luxuriantă decât păruse noaptea trecută. Iarba era smălţată de ciuboţica-cucului şi de pălăria-cucului purpurie, iar colinele mai joase ale falezei străluceau de scoruşe şi de mesteceni.

Lui Torak îi trecu prin minte ce crud era din partea Focilor că îi permiteau libertatea de a se bucura de toate acestea. Se simţea ca un peşte prins în plasă: înotând, dar conştient că e captiv.

Îngenunchind lângă cascadă, îşi făcu palmele căuş şi luă din apa rece ca gheaţa.

Urmăritorul stătea ghemuit pe un bolovan, de partea cealaltă a apei, privindu-l.

Torak îngheţă. Apa rece i se scurse printre degete.

– Ce vrei? întrebă el cu glas răguşit.

Creatura nu se clinti. Chica încâlcită îi acoperea toată fiinţa, în afară de gheare şi de licărul ochilor.

– De ce mă urmăreşti? ţipă Torak. Ce *vrei?*

O umbră alunecă peste stânci, spre el, şi, privind în sus, Torak văzu un pescăruş uriaş coborând în picaj. Apoi, când întoarse din nou ochii, descoperi că Urmăritorul dispăruse.

Cu un ţipăt, se repezi peste pârâu împroşcând apa, dar urmăritorul se pierduse printre bolovani şi desişurile de ienupăr.

Nu fusese doar imaginaţia lui. Când se opri să examineze piatra unde stătuse creatura, descoperi în licheni urme de paşi.

Gândurile îl copleşiseră. L-a urmărit peste mare...

– Cu cine vorbeai? întrebă o voce în spatele lui şi când se întoarse îl văzu pe Bale privindu-l plin de suspiciune. Vorbeai cu cineva. Cu cine?

– Cu nimeni, răspunse Torak. Eu... vorbeam cu mine însumi.

Oare de ce îl urmărea? Şi cum a reuşit să traverseze marea?

Apoi îşi aminti de balotul din piele de somon ce-i lipsise lui Asrif din barcă. Asta trebuie să fie. În timp ce băieţii Focă erau ocupaţi cu captivul lor, urmăritorul scosese din caiac unul dintre baloturi şi se ascunsese în locul lui. Lui Torak nu-i plăcea să se gândească cât de aproape fusese de el, ghemuit acolo...

– Nu te cred, comentă Bale. Dacă vorbeai singur, de ce ai un aer atât de vinovat?

Torak nu răspunse. Părea vinovat deoarece aşa se simţea. „Dacă ne-ai adus-o înapoi?“ protestase Bale cu o noapte în urmă. Vorbea despre boală, nu despre urmăritor. Dar oare era vreo diferenţă?

Torak sări în picioare şi trecu prin torent.

– Unde e Tenris? întrebă el grăbit. Trebuie să-i vorbesc.

Ochii albaştri ai lui Bale se îngustară.

– De ce? N-o să te ajute.

Torak nu-l băgă în seamă. Avea o idee. Era periculoasă – să ai de a face cu magii e întotdeauna periculos – dar poate că asta îl va salva de stâncă.

– Unde e? repetă el întrebarea.

Bale făcu un semn cu capul spre protuberanţa ce domina capătul de miazănoapte al golfului.

– Pe pisc. Dar n-o să vrea să vorbească cu tine.

– Ba da, o să vrea, răspunse Torak.

Făgaşul tăia abrubt versantul muntelui şi în unele locuri Torak trebui să se caţere pe mâini şi pe genunchi.

Cu respiraţia tăiată, ajunse în vârf – şi se trezi pe o limbă îngustă de stâncă, ce era mărginită de un promontoriu plat ca o barcă, ce se proiecta în afară, deasupra mării. În mijloc se afla o lespede scundă de granit, cioplită grosolan sub formă de peşte. Şi pe ea, o grămadă de ouă-de-mare. Lângă ea era aşezat pe vine magul Focilor, murmurând în şoaptă.

– Magule, gâfâi Torak, trebuie să vorbesc cu tine!

– Nu aşa tare, îl atenţionă Tenris fără să-l privească. Şi ai grijă să nu depăşeşti dungile.

Privind în jos, Torak văzu că întreaga suprafaţă a piscului era străbătută de dungi subţiri argintii; nu erau doar lovituri de ciocan, ci un şir de mici desene cioplite în roca aceea cenuşie, atât de netede încât

nici lichenii, nici vremea nu-şi puseseră amprenta pe ele. Se vedeau acolo vânători şi peşti, vulturi şi foci: unele alungându-le pe altele, unele acoperindu-le pe celelalte, ca şi cum se mâncau una pe alta, toate dansând un dans nesfârşit, dansul vânătorului şi al prăzii.

Magul Focă se ridică legănând trei ouă-de-mare în mâna arsă, după care începu să le aşeze pe suprafaţa piscului.

– Ai venit să-ţi negociezi viaţa, zise el.

– Da, răspunse Torak.

– Dar ai jignit-o pe marea-mamă.

– N-am vrut...

– Ei nu-i pasă, comentă Tenris punând jos o piatră. Fără să se întoarcă, continuă: Vino, ajută-mă la treaba asta. Dă-mi ouăle-de-mare, unul câte unul.

Torak deschise gura să protesteze, dar se răzgândi. Începu să-l ajute pe mag, dându-i pietrele atunci când acesta întindea mâna. Odată, când se apropiară de margine, Torak aruncă o privire în jos, spre marea ameţitor de îndepărtată.

– Astăzi pare calmă, nu-i aşa? întrebă Tenris urmărindu-i privirea. Dar ai idee cât de puternică e?

Torak dădu din cap.

Aplecându-se graţios, magul puse jos altă piatră şi la centura lui ciocurile de botgroşi marini scoaseră un clinchet uşor.

– Omul care a ucis balena, cea pe care am sărbătorit-o aseară, a trebuit să-şi taie părul pentru a răsplăti

marea că i-a luat pe unul dintre copiii ei. Va trebui să stea singur timp de trei zile, fără mâncare şi fără să se atingă de partenera lui. Doar când sufletele balenei se vor înapoia la mama lor, poate reveni printre noi. Făcu un gest către ouăle-de-mare de la picioarele lui. Asta e ceea ce fac eu aici. Trasez un drum pentru a ghida sufletele. Făcu o pauză. Ceea ce trebuie să înţelegi tu, Torak, este că legile mării-mamă sunt mult mai aspre şi mai imprevizibile decât ale codrului vostru.

De jos venea zvon îndepărtat de voci. Privind peste margine, Torak văzu că tabăra Focilor se trezise. Bale vorbea cu doi bărbaţi, arătând în sus, spre pisc.

– Magule, începu Torak, este ceva ce trebuie să...

Ridicând o mână, Tenris îi făcu semn să tacă.

– Marea trăieşte în profunzimile ei cele mai adânci, murmură el, şi e mai puternică decât soarele. Dacă e încântată, trimite foci, peşti şi păsări marine pentru a fi vânate. Dacă e furioasă, le reţine la ea şi izbeşte din coadă pentru a stârni furtuna. Când inspiră, apa mării coboară. E mareea. Când expiră, apare fluxul. Făcu o pauză, privind siluetele ce se mişcau pe plajă. Ucide fără avertismente, fără răutate şi fără milă. Acum mai multe ierni, dinspre apus a venit Marele-Val. Numai cei care s-au căţărat pe piscul acesta au supravieţuit. Se întoarse spre Torak. Puterea vântului e foarte mare, Torak; dar puterea mării depăşeşte orice închipuire.

Torak se întreba de ce îi spunea Tenris toate acestea.

– Pentru că a şti înseamnă a deţine puterea, comentă magul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Torak îl privi.

– Aici e locul unde faci tu leacul?

Spre surpriza lui, Tenris îi aruncă un zâmbet strâmb.

– Tocmai mă întrebam când o să ridici din nou această problemă. Întorcându-se la piatra de altar, luă un cleşte de crab ce se afla pe ea, îl duse la buze şi, după ce trase din el, dădu drumul în aer unui fir subţire de fum albastru şi parfumat. Cu leacul, continuă Tenris printre pufăituri, nu e vorba de unde, ci de *când*. Poate fi făcut doar într-o singură noapte a anului. Cea mai puternică noapte dintre toate. Ai idee care?

Torak ezita.

– Miezul verii?

Tenris îi aruncă o privire tăioasă.

– Am crezut că nu ai cunoştinţe de ştiinţa magiei.

– Nici nu am. Dar m-am născut în noaptea solstiţiului de vară, aşa că îl ţin minte. E noaptea celor mai mari transformări şi oricine ştie că ştiinţa magiei...

– ...Se ocupă de transformări, continuă Tenris. Apoi zâmbi din nou. Şi viaţa e o perpetuă transformare. Lemnul se transformă în frunze. Prada în vânător. Băiatul în bărbat. Ai o minte ascuţită,

Torak. Aş fi putut să te învăţ multe. Păcat că eşti destinat stâncii.

Torak îşi cântări şansele.

– Asta este ceea ce trebuie să-ţi spun. Nu... nu merg pe stâncă.

Tenris deveni tăcut. În lumina strălucitoare a dimineţii, cicatricele ieşeau şi mai mult în evidenţă.

– Ce ai spus?!?

Torak îşi reţinu respiraţia.

– Nu mă duc pe stâncă. Tu vei face leacul. Iar eu am să-l iau şi am să-l duc de unde am venit...

– Eu voi face leacul? repetă Tenris. Răceala din vocea lui era precum cea a soarelui ce apunea. Şi de ce aş face asta?

– Pentru că, dacă n-ai face-o, răspunse Torak, şi oamenii tăi se vor îmbolnăvi.

Apoi îi povesti lui Tenris despre urmăritor şi despre cum ajunsese acesta pe insulă. Sublinie convingerea lui că urmăritorul era un spion al Devoratorilor de Suflete, trimis pentru a aduce boala. Tenris asculta fără să scoată un cuvânt, fumând din pipa din cleşte de crab. Era imposibil de spus ce simţea, dar Torak înţelese că magul era copleşit de gânduri.

Cu teamă, îl privi pe mag ocolind piatra altarului, apoi luând ultimul ou-de-mare şi îndreptându-se spre el.

– Toate astea le-ai plănuit? întrebă Tenris.

Torak fu oripilat.

– Categoric, nu!

– Pentru că este ceva ce trebuie să ştii, Torak. Mie nu-mi place prefăcătoria.

– N-am plănuit nimic dinainte! Nici n-am avut idee că urmăritorul a traversat marea. Tenris, singurul lucru pentru care te rog este să faci leacul, deoarece...

– „Singurul"? i-o tăie Tenris. Ăsta nu e un fel de poţiune, pe care pur şi simplu să o pot distribui dintr-o găleată! Mi-a luat trei luni să descopăr reţeta! A trebuit să escaladez Culmea Vulturilor pentru a găsi rădăcina de floare-de-piatră, şi nu creşte nicăieri în altă parte. A trebuit să invoc un descântec în noaptea miezului de vară, pe care nimeni nu l-a mai încercat de la venirea Marelui-Val!

Torak îşi umezi buzele.

– Până la solstiţiul de vară nu mai sunt decât patru zile.

Tenris îl privi.

– Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

– Nu pot să renunţ, sublinie Torak. Clanurile sunt bolnave.

Tenris răsuci oul-de-mare în mână şi ochii lui sclipiră periculos.

– Şi ce mă va opri să te trimit pe stâncă şi să păstrez leacul doar pentru Foci?

Torak vru să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele. La aşa ceva nu se gândise.

– Învaţă ceva din asta, Torak, îl ameninţă Tenris. Niciodată să nu încerci să-ţi impui voinţa unui mag. Şi, mai ales, nu mie.

Torak ridică bărbia.

– Am crezut că magii îi ajută pe oameni.

– Ce ştii tu despre magi? Nu eşti decât un vânător.

– Clanul Corbului *are nevoie* de tine! Şi la fel şi cel al Vidrei, al Salciei, al Mistreţului, şi din câte ştiu eu, şi altele! Dacă mă exilezi pe stâncă, cine va duce leacul în codru?

Tenris puse ultimul ou-de-mare la picioarele lui.

– *Dacă* voi prepara leacul, va trebui să mă ajuţi. Torak îşi reţinu respiraţia. În fiecare vară, reluă Tenris, clanurile mării îndeplinesc ritualurile solstiţiului de vară pe câte o insulă. De data aceasta e rândul Cormoranilor. Mulţi dintre noi pleacă acolo chiar astăzi; alţii îi vor urma. În curând, tabăra va rămâne goală.

– Voi face orice este nevoie, zise Torak.

Spre surpriza lui, Tenris râse.

– Ce repezit eşti! Nici măcar nu ştii ce presupune asta!

– Voi face tot ce este nevoie, repetă Torak.

Tenris îl privea fix şi, pentru o clipă, faţa lui distrusă se crispă de milă.

– Bietul micuţ, murmură el. Habar n-ai la ce te-ai înhămat. Nu ştii nici măcar unde te afli.

Torak se uită pe pământ şi, în sfârşit, văzu forma pe care o crease Tenris cu ajutorul ouălor-de-mare. Era o spirală uriaşă, în mijlocul căreia se aflau ei; două muşte prinse într-o pânză de păianjen.

20

Renn căutase pe tot litoralul, dar nu reuşise să descopere locul de unde plecase Torak.

Lupul mersese pe urma mirosului timp de o zi şi o noapte, croindu-şi neobosit drum printre copaci, dar întorcându-se mereu înapoi la ea, pentru a nu o lăsa singură.

Când ajunse la estuarul Apei Întinse, zelul lui se transformă în agitaţie. Scâncind, alergă pe nisip de-a lungul apei. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi scoase un urlet. Un urlet îngrozitor, de profundă durere.

Cercetările lui Renn scoaseră la iveală urma a două focuri: unul mare, răvăşit pe pietre şi unul mai mic, care fusese făcut în mod clar de Torak, precum şi un rând dintre cârligele lui de pescuit. Cu câte doi ţepi. Dar nici urmă de Torak. Parcă s-ar fi evaporat în mare.

În noaptea aceea, se ghemui în sacul de dormit, ascultând suspinul valurilor şi întrebându-se ce s-a întâmplat cu el. Marea-mamă ar fi putut trimite o furtună pentru a-l îneca pe terenul acesta îngust cât un arc de săgeată. Poporul Ascuns dinăuntru probabil că l-a tras dedesubt, printre pletele lui lungi şi verzi...

Fata căzu într-un somn agitat. Dar lupul alergă de-a lungul ţărmului toată noaptea.

Dimineaţa era tot acolo. Nu voia să mănânce, nu voia să vâneze şi arăta doar un interes trecător pentru păsările de mare care-şi aveau cuiburile pe faleză. Puii acestora îl scuipară cu un fel de pastă urât mirositoare, înainte ca Renn să apuce să-l avertizeze. Acum era amiază şi ea ştia că nu va mai putea să stea multă vreme cu mâinile-n sân.

– Trebuie să găsesc un ajutor, i se adresă lupului, ştiind că acesta nu o va înţelege, dar având nevoie să vorbească cu cineva, pentru a se mai linişti. Nu vii şi tu? Lupul îşi îndreptă urechile în direcţia ei, dar rămase pe loc. Poate că l-a văzut cineva, continuă Renn. O ceată de vânători, sau... cineva. Vino, să mergem! Lupul sări pe pietre şi privi spre mare. Lupule! *Te rog.* Nu vreau să plec fără tine.

Lupul nici măcar nu întoarse capul.

Acesta era răspunsul lui. Deci va pleca singură. Cu mustrări de conştiinţă, îşi săltă pe umăr desaga şi se îndreptă spre codru.

În urma ei, lupul ridica botul şi scoase un urlet prelung.

Lupul nu ştia ce să facă.

Trebuia să rămână în acest loc oribil şi să-l aştepte pe fratele lui de haită; dar totodată trebuia să o urmeze şi pe femelă, în codru.

Ura tot ce se afla aici. Pământul deschis la culoare îi rănea ochii, pietrele fierbinţi îl muşcau de labe şi păsările-pescar croncăneau la el să plece. Dar cel mai mult îi era frică de creatura uriaşă ce gemea dormitând în faţa lui. Avea un miros rece şi străvechi, pe care îl cunoştea fără să-l fi învăţat. Şi dacă aceasta se va trezi...

Lupul nu înţelegea de ce Marele Făr-de-Coadă plecase undeva unde fratele lui de haită nu putea să-l urmeze sau de ce mirosul lui era atât de amestecat cu cel al altor trei făr-de-coadă. Lupul mirosise că erau masculi furioşi, tineri şi care nu aparţineau codrului, ci făceau parte din Marele Torent.

Iar acum femela plecase şi ea, dibuindu-şi drumul printre copaci, în felul acela zgomotos al celor făr-de-coadă. Lupul n-ar fi vrut ca ea să plece. Uneori putea să fie supărătoare, dar putea să fie de asemenea inteligentă şi amabilă. Trebuia s-o urmeze? Dar ce se întâmpla dacă Marele Făr-de-Coadă se întorcea şi nu gasea pe nimeni aici?

Lupul începu sa se învârtească în cerc, întrebându-se ce sa faca.

Renn nu se aşteptase să-i lipsească lupul atât de mult.

Îi lipsea căldura lui, când se întindea lângă ea, şi micile lui scheunări nerăbdătoare, când voia turte de somon. Îi lipsea chiar şi entuziasmul lui, când alunga raţele.

O durea faptul că alegerea lui a fost să n-o urmeze şi se simţea singură, în timp ce traversa pietrele din vadul Apei Întinse pentru a ajunge la pădurea de mesteceni de pe partea celelaltă. Se întrebă, nu pentru prima oară, ce făcea ea atât de departe de clanul ei, într-un codru bântuit de boală. Dacă Torak ar fi vrut să-i fie alături, i-ar fi spus. Deci urmărea un prieten care n-o voia.

Pe măsură ce pătrundea mai în adânc în codru, liniştea începu s-o îngrijoreze. Nu se auzea nici un sturz cântând, nu se mişca nici o frunză.

Pe aici ar fi trebuit să existe oameni. Cunoştea această parte a codrului. Când avea nouă ani, Fin-Kedinn a adus-o să stea împreună cu clanul Balenei, pentru a învăţa legile mării. Ştia că şi alte clanuri vânau de-a lungul coastei: clanul Vulturului-de-Mare, al Somonului, al Salciei. Veneau după cod primăvara, după somon vara şi după foci şi heringi, care se adăposteau aici în timpul furtunilor de iarnă. Acuma însă, codrul era înfiorător de tăcut.

În faţă, copacii se răriră şi descoperi mai multe adăposturi mari şi neîngrijite, construite din crengi.

Păreau cuiburi de vulturi şi duhurile ei intrară în alertă. clanul Vulturului-de-Mare era unul dintre cele mai accesibile dintre clanurile Mării. Erau şi ei mândri, dar întotdeauna îi primeau bine pe străini; şi erau destul de toleranţi în privinţa combinării codrului cu marea, lăsându-se conduşi de creatura clanului lor ce-şi vâna prada în ambele medii.

Acum însă, tabăra era pustie. Focurile fuseseră stinse, lăsând în urmă doar o dâră amară de fum de lemn. Renn îngenunche şi pipăi cenuşa. Era caldă încă. Se duse la movila de resturi de gunoi. Unele din cochiliile de midie erau încă ude. Vulturii-de-Mare abia plecaseră.

În spatele ei, auzi pe cineva respirând.

Se întoarse.

Sunetul venea dintr-un adăpost.

Scoţându-şi cuţitul, se îndreptă într-acolo.

– E cineva înăuntru?

Din întuneric veni un mârâit gutural.

Îngheţă.

Din beznă, ţâşni ceva.

Cu un ţipăt, Renn sări înapoi.

Făptura se repezise spre ea, dar se opri brusc. Dintr-o privire, Renn văzu că fiara e priponită, având încheieturile mâinilor legate cu funii puternice făcute din fâşii de piele netăbăcită.

– Ce *faci* aici? ţipă o voce în spatele ei şi mâini puternice o traseră înapoi. Eşti şi tu bolnavă? continuă să

strige la ea cel ce o capturase, răsucind-o spre el. Răspunde! Eşti bolnavă? Ce ai la mână?

– O... o muşcătură, se bâlbâi ea. E o muşcătură, nu sunt bolnavă... Ignorând-o, omul îi întoarse cu duritate capul, pentru a-i controla faţa şi ţeasta. Numai când nu mai găsi şi alte răni, îi dădu drumul. Nu sunt bolnavă! repetă ea. *Ce s-a întâmplat aici*?

– Ceea ce s-a întâmplat peste tot, mormăi el.

– Boala, precizã Renn.

În gura adăpostului, fiinţa care odată fusese om se agita mârâind şi cu balele curgându-i. Porţiuni de pe scalpul ei luceau, acolo de unde îşi smulsese pumni întregi de păr. Ochii îi erau aproape lipiţi, din cauza puroiului.

Celălalt om îi aruncă o privire şi durerea îi crispă figura.

– A fost prietenul meu, zise el. N-am putut să-l ucid. Ar fi fost mai bine pentru el. Se întoarse spre Renn. Tu cine eşti? Ce faci aici?

– Mă cheamă Renn, zise ea. Din clanul Corbului. Dar tu, cine eşti?

– Tiu. Îşi ridică mâna stângă şi pe dosul ei se văzu tatuajul clanului său: o amprentă cu patru gheare ce aparţineau Vulturului-de-Mare.

– Ce i s-a întâmplat prietenului tău? îl întrebă Renn.

Tiu se duse să recupereze un harpon sprijinit de un copac.

– În câteva zile îşi va roade legăturile. Va avea tot atâta noroc ca fiecare dintre noi.

– Dar... va răni pe cineva.

Tiu dădu din cap.

– Vom fi plecaţi de mult.

– Părăsiţi codrul? întrebă Renn.

Aruncând o privire spre prietenul lui, Tiu plecă din luminiş, îndreptându-se spre apus.

Renn îl urmă în fugă.

– Insula Cormoranilor, o înştiinţă el. E rândul lor să organizeze ritualurile solstiţiului de vară; se numără printre puţinii cărora nu le este teamă să ne primească şi pe noi.

– Dar ce se întâmplă cu celelalte clanuri? mai întrebă Renn când ajunseră la un golf adăpostit, unde oamenii se grăbeau să încarce solide ambarcaţiuni din piele.

– Clanul Balenei şi cel al Somonului au plecat deja spre Insula Cormoranilor, acum câteva zile. Clanul Salciei s-a îndreptat spre miazăzi. Tiu îi aruncă o privire pătrunzătoare. Dar tu? De ce nu eşti împreună cu clanul tău?

– Îl caut pe prietenul meu. Nu l-ai văzut? Numele lui e Torak. Slăbuţ, puţin mai înalt decât mine, cu părul negru şi...

– Nu, zise Tiu, întorcându-se pentru a ajuta o femeie care cără un balot.

– Eu l-am văzut, strigă un tânăr ce încărca o funie într-o barcă.

– Când? strigă Renn. Unde? E bine?

– L-au luat cei din clanul Focii, veni răspunsul. N-ai să-l mai vezi niciodată.

– Acum câteva zile au sosit aici trei băieţi Foci, povesti tânărul al cărui nume era Kyo.

Aveau de dat la schimb cremene şi îmbrăcăminte din piele de focă, dar eu nu puteam să fac schimbul, aşa că nu m-am arătat. Se încruntă. Focile fac negoţ. Sunt atât de disperaţi să găsească ouă-de-mare, încât nici nu le-au spus celor din clanul lor despre boală, ca să nu-i sperie...

– Dar ce ştii despre Torak? interveni Renn. Ai spus că i-ai văzut luându-l.

– Tot ce am văzut era un băiat într-un caiac din piele, răspunse Kyo. Cu părul negru, cum spui tu. Tras la faţă şi furios. Avea o mulţime de zgârieturi. N-a cedat fără luptă.

Renn îşi încleştă pumnii.

– De ce l-au luat?

Kyo ridică din umeri.

– Cu Focile, nu prea eşti în siguranţă! Ei nu sunt ca noi, n-au învăţat niciodată să trăiască în pace cu codrul.

– Trebuie să ajung şi eu pe insula lor, declară Renn.

Tiu respiră zgomotos.

– Imposibil.

– Dar voi vă duceţi la clanul Cormoranilor, zise ea, şi insula lor nu e departe de cea a Focilor, nu-i aşa?

– Nu înţelegi, se răsti Tiu furios. N-am avut niciodată conflicte cu Focile şi nici nu vrem să avem!

– Dar prietenul meu e în pericol!

– Toţi suntem în pericol! se repezi Tiu.

Renn se uită la chipurile îngrijorate din jurul ei şi se întrebă cum să-i convingă.

– E ceva ce trebuie să ştiţi, începu ea. Prietenul meu... Torak poate face lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate face. S-ar putea să găsească un leac împotriva bolii.

Tiu îşi duse braţele la piept.

– Astea sunt născociri.

– Nu. Ascultaţi-mă. Trebuie să vă explic cine este. Spunând asta, ştia că acţionează împotriva ordinelor lui Fin-Kedinn; dar Fin-Kedinn nu se afla aici. Ştiţi cu toţii ce s-a întâmplat iarna trecută, continuă ea. Ştiţi despre urs.

Oamenii se opriră din treburi şi se strânseră mai aproape, pentru a asculta.

– A ucis pe câţiva dintre oamenii noştri, continuă Renn. A ucis şi oameni de pe aici, nu-i aşa? Doi din clanul Salciei. Şi am auzit că din clanul vostru a luat un copil.

Tiu tresări de durere.

– De ce vorbeşti despre asta? La ce bun?

– Pentru că, răspunse Renn, prietenul meu e cel care a scăpat codrul de urs.

Tiu o privi fix.

– Ai spus că e doar un băiat...

– Am spus că e mai mult decât atât. Fin-Kedinn v-ar confirma dacă ar fi aici. Îl cunoaşteţi pe Fin-Kedinn?

Tiu dădu din cap.

– E respectat de multe clanuri.

– E unchiul meu. Ar confirma că ceea ce vă spun e adevărat.

Îngrijorată, Renn îl privi pe Tiu luându-i pe ceilalţi deoparte pentru a se sfătui. După o clipă, acesta se întoarse.

– Regret. Nu vrem să ne certăm cu Focile.

– Atunci nu mă duceţi în tabăra lor, zise ea. Lăsaţi-mă doar undeva, pe insula lor. Am să găsesc eu drumul.

Kyo i se adresă lui Tiu.

– Există golful acela mic, în partea de sud-vest a taberei lor. Am putea s-o lăsăm acolo şi ei să nu afle niciodată.

– Iar eu pot să-i dau îmbrăcămintea de care are nevoie pe mare, interveni o femeie. Şi să o purific pentru călătorie. Tiu, e doar o fată, n-o putem lăsa singură aici.

Tiu oftă.

– Ne ceri cam mult, i se adresă el lui Renn.

– Ştiu, răspunse ea.

Era gata să continue, când, în spatele unui tufiş de ienupăr, zări strălucirea unor ochi. Ochii de ambră o priveau.

Îi sări inima.

Emoţionată se întoarse spre Tiu.

– Şi sunt pe cale să vă cer şi mai mult.

– Ce anume?

– Mai e cineva care trebuie să meargă cu noi.

Ţărmul răsuna de hohote de râs.

Vulturii-de-Mare puteau să-şi părăsească tabăra, lăsând în urmă doi morţi şi un nebun din cauza bolii, dar vederea unui lup tânăr acoperit de saliva păsărilor marine aduse veselie pe feţele tuturor.

– Nu e nevoie să-l purificăm, remarcă cineva. Arată ca şi cum ar fi făcut-o el însuşi!

Cu salivă de păsări marine sau nu, Renn ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe lup dar se mulţumi să-l salute în linişte şi să-l scarpine pe coaste.

De abia perceptibil, lupul dădu din coadă. Arăta îngrozitor. Tot trupul îi fusese acoperit de pasta rău mirositoare scuipată de puii păsărilor şi situaţia devenise şi mai rea, când a încercat să şi-o şteargă pe nisip. Învăţase pe pielea lui că nu trebuie să-i deranjezi pe puii păsărilor marine.

– Credeam că-ţi *plac* mirosurile tari, i se adresă Renn.

Lupul îşi frecă faţa de pieptarul ei, în încercarea disperată de a se debarasa de pasta ce-l necăjea.

Tiu trecu în grabă pe lângă ei cu un balot în braţe.

– Dacă reuşeşti să-l urci în barca mea, îi aruncă el peste umăr, poţi să-l iei cu tine. Dacă nu vrea, va trebui să-l laşi aici.

– Nu-l părăsesc, zise Renn.

– Atunci repede! Plecăm!

– Haide, lupule, zise Renn alergând în jos, spre canoe.

Lupul nu se mişcă. Şedea cu labele lui mari depărtate şi cu blana de la ceafă zbârlită, privind canoea ce se legăna în apa de la ţărm.

Inima lui Renn se strânse.

Nu era nevoie să ştii graiul lupilor, pentru a-ţi da seama ce spune.

„În aşa ceva eu nu mă urc. Niciodată, niciodată, niciodată."

21

Torak îl visă din nou pe lup, dar de data aceasta lupul îl avertiza. „Pericol! Întuneric! Urmărire!“

– Ce întuneric? întrebase Torak. Unde?

Dar lupul fugise mai departe, tot mai departe, şi Torak nu putu să alerge după el, deoarece îl reţinea cineva.

– Lasă-mă să *plec!* ţipă el izbind cu pumnii.

– Trezeşte-te! i se adresă Bale.

– Ce?!? Torak deschise ochii. Se afla în adăpostul Focilor şi lumina zilei pătrundea înăuntru pe lângă perdeaua de la uşă.

Trecuse o zi de când vorbise cu Tenris pe pisc. O zi întreaga de aşteptare, în timp ce magul Focă îl convingea pe Islinn să nu-l trimită pe stâncă, iar miezul verii se apropia şi în codru boala...

– Cine e lupul? întrebă deodată Bale.

– Ce? Nimeni. Nu ştiu ce vrei să spui.

Bale nu putea fi păcălit.

– Nici nu te-ai trezit bine şi începi cu minciunile, zise el dezgustat.

Torak nu răspunse. Visul încă îl copleşea. „Întuneric! Urmărire!“ Ce însemna asta? Era un avertisment despre urmăritor sau altceva?

– Ridică-te, porunci Bale dându-i un picior în coapsă.

– De ce! Plecăm spre culme?

– Asta e mâine. Astăzi trebuie să te învăţ să vâsleşti.

– *Tu?* De ce tu?

– Întreabă-l pe Tenris, a fost ideea lui. Din tonul său reieşea că nici lui nu-i plăcea ideea mai mult decât lui Torak. Ia ceva pentru masa de prânz vino să ne întâlnim la ţărm. Mă duc să aduc bărcile.

– Dar de ce Bale? îl întrebă pe magul Focă când îl găsi pe pietre, adunând iarbă de mare. De ce nu poate fi altcineva?

„Oricine altcineva“ se gândi el.

Magul Focă îi adresă un zâmbet strâmb.

– Aceasta e drept mulţumire că am reuşit să te scap de stâncă!

– Dar dintre toţi oamenii chiar Bale, el...

– ... Se întâmplă să fie cel mai bun caiacist, completă Tenris. Fii atent, ia coşul ăsta şi uită-te bine, ar trebui să înveţi câte ceva.

– Dar...

– Acesta e varec, mai adăugă Tenris apucând un lujer de iarbă lung, tare şi brun. Dacă-l usuci devine dur ca ăsta, bătu el cu mâna pe mânerul cuţitului. Dacă-l speli cu apă dulce, apoi îl înmoi în ulei de focă, poţi să faci din el o funie. Ai văzut cum l-am cules? Întotdeauna să laşi un cârcel printre pietre, în felul acesta poate să crească din nou. E important. Văzându-l pe Torak tăcând cu încăpăţânare, magul Focă făcu o pauză. O să ai nevoie de Bale, continuă el. Şi vei avea nevoie şi de Asrif, el e cel mai bun căţărător. Va merge şi Detlan, pentru a-ţi împrumuta ceva din puterea muşchilor lui.

– Toţi trei?

– Torak, nu poţi face asta de unul singur.

– Ştiu. Dar eu am crezut că vii tu. Tu ai fost cel care a găsit cândva rădăcina de floare de piatră. De ce nu şi acum?

Magul Focă îi plăcea. Tenris îi amintea de Fin-Kedinn, doar că era mai amabil şi mai puţin distant.

Cu un oftat, magul Focă îşi atinse cicatricele de pe faţă.

– Focul nu m-a ars doar pe dinafară. Mi-a pârjolit şi plămânii. Înghesui varecul în coş. Nu ţi-aş fi de nici un ajutor pe culme.

Torak se simţi stânjenit.

– N-am ştiut. Îmi pare rău.

– Şi mie, zise Tenris cu blândeţe. Dar mai e încă un motiv pentru care îi trimit pe ei. Sunt rude de sânge cu tine, Torak. Indiferent dacă-ţi place sau nu, ai nevoie să le câştigi încrederea.

– Nu-mi pasă de asta, zise Torak.

– Ei bine, ar trebui. Vocea magului era blajină, dar puterea care se simţea în ea era de necon-fundat. Concentrează-te asupra lui Bale. Dacă îi câştigi lui încrederea, ceilalţi îl vor urma. Şi Torak... Gura lui se strâmbă. Ţi-ar fi de mare ajutor dacă ai învăţa repede.

– Nu, nu, *nu!* ţipă Bale, vâslind cu uşurinţă şi apropiindu-se furios de barca lui Torak. Propteşte-ţi picioarele de margini! Atenţie, te răstorni, depla-sează-ţi greutatea... Nu, nu aşa mult, te răstorni!

Ajungându-l, trase de barcă în sus.

– Ţi-am *spus doar!* Nu folosi padela pentru a te stabiliza pe tine, nu pentru asta e făcută! Echili-brează-te cu ajutorul şoldurilor şi al coapselor, nu cu mâinile. Dacă eşti pe mare, la vânătoare, va trebui să tragi la bord o focă, deci vei avea nevoie ca am-bele mâini să-ţi fie libere.

– Mi-ar fi de mai mare ajutor dacă nu s-ar legăna atât, murmură Torak.

Atât de puţin adânc şi cu învelişul cu margini ascuţite, caiacul lui era în pericol permanent să se

răstoarne. Se simţea ca un gândac luptându-se să plutească pe o rămurică.

– Nu e vina bărcii, zise Bale, e vina ta.

– De ce a trebuit să fie atât de puţin adâncă?

– Dacă laturile ei ar fi mai înalte, ţi-ai consuma toată energia luptându-te cu vântul. Mai încearcă o dată. Nu! *Ţi-am spus*! Nu plesni apa, taie-o! Trebuie să avansezi în tăcere, în linişte deplină!

– Încerc, zise Torak printre dinţii ce-i clănţăneau.

– Încearcă mai mult, îl repezi Bale. Voi nu aveţi caiace în codru?

– Sigur că avem! Torak se gândi jinduind la pirogile Urşilor şi la ambarcaţiunile de nădejde din piele de cerb ale Corbilor. Dar sunt bune şi solide, şi niciodată...

– Cu bărci bune şi solide nu vei ajunge niciodată prea departe pe mare, zise Bale în bătaie de joc. O ambarcaţiune cu fundul rotund ar crea bule ce le-ar avertiza pe foci că te apropii, de la o depărtare de cincizeci de aruncări de harpon; şi o margine rigidă s-ar sparge la prima maree mai puternică. Nu, nu, *deasupra* valurilor, nu prin ele! Trebuie să atingi uşor suprafaţa, ca un cormoran...

Un val mai mare izbi prora caiacului lui Torak, udându-l în întregime.

Pe ţărm, copiii râdeau. Cei mai mici se jucau cu bărcuţe, în gropi pline cu apă, făcute în nisip şi căptuşite cu piele de focă. Cei mai mari se împroşcau

cu apă din ambarcaţiuni pentru începători. Spre deosebire de Torak, nu erau îngrijoraţi că bărcile lor ar putea să se răstoarne, deoarece acestea erau echipate cu bare transversale ce aveau fixate la capete saci din intestine pline cu aer.

Când Bale i-a sugerat lui Torak să ia o barcă de începător, acesta s-a simţit foarte jignit, dar acum, după o zi atât de epuizantă, i-ar fi plăcut aşa ceva. Bale era un instructor dur şi nu făcea pauze. În mod clar, spera să-i poată spune lui Tenris că Torak n-a fost în stare să facă faţă.

Dorinţa lui părea să se împlinească. Torak era ud până la piele şi capul îi vâjâia din cauza luminii orbitoare a soarelui. Coapsele şi umerii îi strigau după odihnă, braţele îi tremurau de oboseală. De-abia putea ţine padela în mână, de menţinerea echilibrului nici nu se punea problema.

Şi nu-i era de ajutor nici faptul că Bale îşi mânuia atât de bine caiacul. O putea face doar mişcând încheietura mâinii, restul corpului rămânând nemişcat; tânărul îşi păstra echilibrul ca şi cum ar fi fost pe uscat. Şi nici măcar nu se mândrea cu asta. Pur şi simplu, se simţea atât de bine în apă, încât nu avea nevoie nici măcar să se gândească la ceea ce făcea.

Acum se pornise vântul, aşa că Torak se zbătea să rămână la suprafaţă. Băiatul cel mare veni lângă el, oprindu-şi cu abilitate barca alături, înfigând

un capăt al padelei într-o adâncitură şi lăsând capătul celălalt în apă; rămase astfel, cu ambele mâini libere.

– Va trebui să te descurci mult mai bine de-atât, comentă el în timp ce se apleca peste bord, apucându-se să scoată apa din ambarcaţiunea lui Torak cu un căuş.

– În caz contrar? întrebă Torak. O să pleci şi o să mă laşi singur?

– Da, asta e ceea ce sper să fac.

– Mai dă-mi o şansă. Am avut la dispoziţie doar o zi. Tu faci asta de când aveai, cam cât, şase primăveri?

– Cinci. Aruncă o privire începătorilor de pe mal şi o umbră de tristeţe i se aşternu pe figură. Fratele meu a început când era şi mai mic.

– Mai dă-mi o şansă, repetă Torak.

Bale se gândi o clipă.

– Îndreaptă-te într-acolo, zise el. Te urmez. De data aceasta, nu te mai gândi la fiecare lovitură de padelă. Ţine-ţi doar ochii aţintiţi pe mare şi mergi cât mai repede.

Torak începu să vâslească.

Pentru o vreme, cu tot efortul depus, nu reuşi decât să menţină la suprafaţă, cu ambarcaţiunea ţopăind ca un iepure primăvara şi cu valurile biciuindu-i faţa.

Apoi se întâmplă ceva. Aproape pe nesimţite, păru că a găsit ritmul necesar padelei. Muchiile acesteia tăiau apa fără să mai plescăie şi cu fiecare lovitură

Torak simţea puterea mării sub el – *sub* el, nu împotriva lui. Avansă mai repede, şi mai repede – şi deodată caiacul se ridică şi împreună zburară peste valuri, la fel de repede şi de liberi ca o pasăre marină.

– Am reuşit! ţipă el. Bale se apropie privindu-l concentrat şi fără să zâmbească. E minunat! mai strigă Torak. E aşa frumos!

Bale dădu încet din cap. Încerca să-şi reprime o strâmbătură.

O rafală de vânt prinse barca lui Torak şi o răsuci, trimiţând-o direct spre băiatul cel mare.

– Întoarce! ţipă Bale. Mai repede! O să intri în mine!

Luptându-se cu vântul, Torak se propti în padela lui dar aceasta îl smuci în aşa fel încât aproape fu aruncat peste bord şi când o scoase din apă, văzu că lama padelei era ruptă.

– *Fii atent*! mai zbieră Bale, când Torak se îndreptă spre el.

– Nu pot să întorc!

Bale bägă padela în apă şi îşi trase barca chiar la timp pentru a evita coliziunea, în timp ce barca lui Torak se roti şi se răsturnă.

Hainele îl trăgeau la fund şi Torak s-a simţit uşurat când Bale l-a ajuns şi l-a apucat de gulerul pieptarului.

– Ce-*ai făcut?* zbieră el. Puteam să ne înecăm amândoi!

– A fost un accident! bolborosi Torak.

– Un accident? Ai încercat să te înfigi în mine!

Furios, smulse barca lui Torak, o aşează pe suprafaţa apei, apoi îi menţinu prora nemişcată, în timp ce Torak se căţăra la bord.

– Am spus că a fost un accident! gâfâi Torak. Mi s-a rupt padela!

– E imposibil! Sunt făcute din cel mai tare lemn adus de ape...

– Atunci, asta ce e? flutură Torak ce mai rămăsese din vâsla lui. Dacă sunt atât de tari, de ce a mea s-a rupt ca o surcea?

Rămase tăcut, uitându-se fix la ciotul padelei. Cineva o tăiase. Era tăiată doar pe jumătate, iar o parte lăsată întreagă, atât cât să fie utilizabilă, dar gata să se rupă oricând.

– Ce e asta? întrebă Bale.

Gândurile lui Torak zburară spre urmăritor. Dar putea să fi fost oricine: Bale, sau Asrif, sau Detlan, sau oricine altcineva dintre Foci.

Fără un cuvânt, îi întinse padela ruptă şi Bale o luă. Tânărul căzu pe gânduri, cercetând muchia tăiată a cozii.

– Crezi că eu am făcut asta, zise el.

– Ei bine, aşa e?

– Nu!

– Totuşi ai dorit să dau greş. Chiar tu ai spus-o.

– Pentru că ne încurci, ne creezi necazuri, ai nevoie de ajutor.

– Nu, n-am nevoie, zise Torak cu mai mare convingere decât simţea de fapt. Bale, noi vrem amândoi acelaşi lucru. Leacul.

– Se presupune că ar trebui să cred că şi clanul meu e ameninţat, zise Bale sarcastic, doar pentru că ai reuşit să-ţi negociezi scăparea de statul pe stâncă?

Torak îl privi.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu ce poveste i-ai spus lui Tenris pe pisc, continuă Bale, dar ştiu că eşti un mic laş şi un mincinos, care ar face orice pentru a-şi salva pielea. Îi azvârli lui Torak padela ruptă. Poate că de aceea eşti atât de înclinat să crezi că aş putea să mă folosesc şi eu de astfel de trucuri. Pentru că e genul de treburi pe care le faci tu, în codru.

Insultele lui Bale îi mai răsunau încă în urechi lui Torak în timp ce-şi croia epuizat drumul înapoi spre ţărm. Băiatul cel mare plecase înainte şi acum îşi căra barca spre rastele. În ce-l privea, nu mai rămăsese nimic de spus.

„Nu o poţi face de unul singur, îl avertizase Tenris. Ai nevoie să le câştigi încrederea. Concentrează-te asupra lui Bale... Ceilalţi îl vor urma."

Tenris avea dreptate, şi Torak o ştia prea bine. Trebuia să-i dovedească lui Bale că n-a înşelat niciodată pe nimeni.

Îi veni o idee. Dacă putea să dovedească că urmăritorul se afla pe insula lor, Bale l-ar fi crezut.

„Găseşte-i urmele, îşi spuse el. Nici chiar Bale n-ar putea să se îndoiască la vederea lor."

Nu era mare lucru. Poate că Torak nu prea era bun la vâslit, dar ştia cum să găsească o urmă.

Când ajunse la capătul dinspre miazăzi al golfului, se lăsase amurgul – sau mai curând o lumină albastră, ce însemna amurg în apropierea miezului verii. Lăsându-şi caiacul pe plajă, traversă râul şi începu să-şi urmeze calea de-a lungul ţărmului. Pescăruşii planau şi plonjau deasupra lui, dar el îi ignoră.

Era o vreme bună pentru găsit urme: o lumină mai scăzută ar adânci umbrele. De asemenea, era bucuros că Focile erau ocupate să înteţească focurile pentru masa de seară, aşa că nimeni nu-l văzu umblând pe ţărm. Nu se simţea în stare să explice ce făcea.

Nici o urmă în noroiul moale. Dar acolo, pe iarbă, găsi un semn: o făptură mică – urmăritorul? – ştersese umezeala trecând.

Era destul de greu de zărit – urmele de rouă sunt întotdeauna aşa – dar Torak folosi şmecheria învăţată de la tatăl lui: îşi lăsă capul într-o parte şi privi urma cu coada ochiului.

După câteva încercări nereuşite, descoperi urma şi pe o porţiune cu pietre acoperite de melci turtiţi, ce cobora spre mare. Dincolo de pietre, chiar la capătul golfului, se afla un pâlc de mesteceni. Spre

surpriza lui, urma nu conducea la ei, ci între pietre. Găsi o bucată mică de lichen turtit şi un miros de putreziciune, acolo unde urmăritorul trecuse în fugă peste o grămadă de iarbă de mare uscată.

În sfârşit, într-o zonă cu nisip lăsat de mareea precedentă, o văzu: o amprentă perfectă, cu gheare ascuţite. Foarte proaspătă. Furnicile sau musculiţele de nisip nu avuseseră timp să-i netezească marginile.

„Ia uită-te la asta, Bale", strigă el în sinea lui.

Un râs înfundat în stânga, şi iat-o: silueta mică şi gheboasă acoperită de părul lung ca iarba de mare.

Torak era prea fericit pentru a-i fi frică. Avea dovada de care avea nevoie. Şi, dacă ar fi putut prinde făptura aceea, Bale ar fi trebuit să se declare învins.

Creatura se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Torak se luă după ea.

Ierburile marine erau vâscoase sub picioarele lui goale şi în minte îi răsuna un avertisment. Nimic nu i-ar plăcea nimic mai mult urmăritorului, decât să-l vadă pe el căzând în mare!

Ajunse la două pietre aflate la o distanţă destul de mare una de alta, de care marea se izbea învolburată. Nu se putea sări de pe o piatră pe alta, dar, într-un fel sau altul, urmăritorul o trecuse. Acum se afla de partea cealaltă, cu ochii strălucind de răutate, provocându-l pe Torak să sară.

– O, nu, gâfâi Torak, nu sunt atât de prost!

Urmăritorul îşi dezgoli dinţii cafenii într-un şuierat şi se grăbi să dispară în semiîntuneric, zgâriind pietrele cu ghearele.

Dând ocol locului gol dintre pietre, Torak alergă spre o zonă unde ierburile marine erau mai uscate şi mai puţin înşelătoare. Şi reflectă că era totuşi de mirare cum putuse să reziste o porţiune cu ierburi marine uscate în această umezeală...

Era deja prea târziu! Ierburile se scufundară sub el şi căzu în mare. „Torak, prostule! O capcană! Cea mai simplă capcană dintre toate!“

Îngheţat de frig şi acoperit de ierburi de mare, dădea din picioare pentru a se menţine la suprafaţă, în timp ce căuta cu privirea un loc prielnic pentru a ieşi din apă. Hula era mai puternică decât se văzuse de pe pietre, dar treaba i se părea destul de uşoară şi singurul rău pe care îl resimţea era mândria lui rănită. Urmăritorul, desigur, plecase de mult.

Încercând să-şi smulgă iarba de mare de pe faţă, ajunse să ţină în mână un pumn întreg. Era mai tare decât părea. Aproape că nu putea să şi-o ia de pe faţă – şi nici să-şi bage mâinile prin ea, pentru a ajunge la piatra de care să se agaţe.

„Dar nu e iarbă-de-mare, realiză el surprins. E frânghie de varec, varec înnodat; de fapt o plasă de prins foci! Ai căzut într-o plasă de prins foci! Probabil că exact ăsta fusese planul urmaritorului.“

Hula îl izbea de pietre, tăindu-i răsuflarea. Să calce apa devenise mult mai greu, pentru că plasa i se agăţa de picioare, stingherindu-i mişcările. Părea legată de pietre în partea de sus, iar în partea de jos îngreunată de ceva, poate de un pietroi, pentru că Torak trebuia să lupte pentru a-şi ţine capul şi umerii deasupra apei.

„Ce-ar mai râde Bale de asta! gândi el cu amărăciune. Cum vor râde toţi, când mă vor găsi zbătându-mă într-o plasă, la un zbor de săgeată de tabără!“

Dacă ar fi avut la el cuţitul, ar fi putut să taie plasa şi să se elibereze, dar Focile n-au avut încredere să-l lase înarmat. Ar trebui să strige după ajutor şi să îndure inevitabilele batjocuri.

– Ajutor! strigă el. Sunt aici! Să vină cineva!

Vântul şuieră peste golf. Pescăruşii scoteau ţipete stridente deasupra capului. Marea se izbea zgomotos de pietre.

Nu apăru nimeni. Nimeni nu-l putea auzi.

Începuse să obosească. Şi ciudat, valurile păreau mai mari acum: ajungeau chiar sub bărbia lui.

Atunci, înţelese adevărul şi începu să se teamă. Fusese prins în capcana unei plase de pescuit foci, în afara posibilităţii de a fi auzit din tabără, iar fluxul urca.

Repede.

22

Mareea avansa din ce în ce mai mult şi Torak trebuia să facă eforturi pentru a-şi menţine bărbia deasupra valurilor.

Hula continua să-l tragă înapoi, după care îl izbea din nou de pietre. Marea îi scotea sufletul. Mirosul ei sărat se simţea acut, gemetele ei fără odihnă îi împuiau capul. Îl prinsese şi nu-i vor mai da drumul!

Încercă să se identifice cu ea; să se gândească la ce e de făcut. Probabil că exista un fel de ruptură în plasă. La urma urmei, căzuse în ea pe undeva, deci pe acolo trebuia să şi iasă. Dar nu putea să-l găsească sub nici o forma.

Ochiurile plasei erau mici – nu putea nici să-şi strecoare pumnul printre ele – iar nodurile erau tari

ca piatra; era o pierdere de timp să încerce să le dezlege cu degetele înghețate. Şi varecul era prea tare, nu-l putea nici rupe cu mâinile, nici roade.

„Trebuie să fie destul de solid pentru a reține o focă matură“, îi spusese Detlan la masa de prânz. Şi chiar aşa era.

Dacă ar avea cuțitul... Ce altceva ar putea folosi?

Din nou fu izbit de pietre, melcii turtiți zgâriindu-l dureros.

„Melcii turtiți.“ Au margini ascuțite, nu-i aşa? Dacă ar putea apuca unul, poate...

Hula îl trase înapoi, apoi îl izbi din nou. În timp ce dădea din picioare pentru a ajunge la suprafață, râsetele nesfârşite ale mării pulsau în el.

„N-o asculta, îşi spuse el. Ascultă-te pe tine. Ascultă-ți sângele pulsând în tâmple – orice, dar nu pe ea...“

Continuând să dea din picioare pentru a rămâne deasupra valurilor, îşi bagă degetul mare şi încă două degete prin rețeaua plasei şi apucă cel mai apropiat melc plat.

Făptura era bine prinsă de piatră şi refuza să se desprindă. Strângând din dinți, Torak se încleştă de cochilie, dar aceasta aderase perfect. Devenise o parte din piatră.

Apoi îşi aduse aminte de pasărea negru cu alb pe care o văzuse pe țărm atacând un melc. Observase păsări identice şi aici, pe Insula Focilor; Detlan le

numea „mâncătorii de stridii". Torak își aminti felul cum pasărea lovise melcul cu ciocul: brusc, pentru a nu-i da timp să se lipească prea tare.

Găsi un alt melc plat și încercă și el această tehnică, dându-i cu pumnul o lovitură bruscă.

Și metoda funcționă. Dar după ce se desprinse, melcul îi alunecă printre degete și se duse la fund, fără ca Torak să aibă posibilitatea de a-l prinde prin plasă.

Din nou hohotele uriașe ale mării îl înfiorară. „N-ai să reușești, părea că șoptește ea. Renunță, renunță!"

„Nu! țipă la rândul lui, în gând. E prea curând!"

Țipătul se transformă într-un suspin. Prea *curând*. Trebuia să găsească leacul și să se asigure că toate clanurile sunt în siguranță. Trebuia să-i revadă pe lup și pe Renn, și pe Fin-Kedinn...

Dacă pietroiul n-ar trage plasa în jos, ar mai avea o șansă.

Gândul îl trezi ca o lovitură peste față. Dacă ar putea să se elibereze de pietroiul acela, mareea i-ar deveni prieten: Torak ar putea păcăli marea să lucreze împotriva ei însăși, să o facă să-l ridice și să-l arunce pe pietre.

„Așa că, de ce îți pierzi timpul cu melcii plați? gândi el cu înfrigurare. Intră sub apă și ocupă-te de pietroiul ăla!"

Luă o gură bună de aer și se scufundă.

Era înfricoșător să intri în această lume, în haosul învolburat al apei negre și al ierburilor de

mare întunecate. Nu putu să găsească funia ce lega pietroiul de plasă, nu putu nici măcar să vadă unde e acesta.

Se ridică din nou la suprafaţă, înghiţind cu lăcomie aerul. Valurile urcau din ce în ce mai sus. Acum trebuia să se încordeze pentru a-şi ţine gura deasupra lor. Sarea îi ardea buzele, gâtul, ochii. Picioarele îi erau grele, mintea înceţoşată de frig.

– *Ajutor!* strigă el. Să vină cineva! Ţipătul lui se termină într-un gâlgâit cumplit.

Lumina scăzuse şi nu putea să vadă prea bine: doar stânca dominându-l şi un cer albastru profund, ţintuit de stelele estompate, ce păreau că se pierd în spaţiu, din ce în ce mai departe de el...

Înecul. Cea mai urâtă moarte dintre toate. Să simţi cum marea-mamă îţi stoarce viaţa din tine, smulgându-ţi sufletele. Şi fără însemnele morţii, nu se vor mai regăsi niciodată. Va deveni un demon al mării, rătăcind pentru totdeauna, urând şi râvnind la tot ce e viu, în dorinţa de a stinge viaţa din el...

Un val trecu peste el şi, înghiţind apa, începu să tuşească.

„Sunt mai presus de milă şi de ură, părea că murmură marea-mamă în urechile lui, mai presus de bine şi de rău. Sunt mai puternică decât soarele. Sunt eternă. Sunt marea."

Era atât de obosit! Nu mai putea să calce apa, trebuia să se oprească, măcar o clipă, să se odihnească.

Se scufundă şi marea-mamă îl înconjură cu braţele ei – mai strâns, mai strâns, până ce pieptul păru că-i explodează...

Un licăr argintiu în beznă.

„Un peşte, gândi el ca prin ceaţă. Unul mic, poate un capelin?“

Apoi alţii, mai mulţi, un întreg banc pâlpâitor venise să vadă această fiinţă mare murind printre ei.

Se scufunda din ce în ce mai jos şi săgeţile argintii se despărţeau alunecând peste el ca un râu spumos, în timp ce marea îl strivea în braţele ei...

Simţi o arsură dureroasă în stomac, ca şi cum ceva ascuţit se răsucea în el. Şi deodată, fu eliberat din îmbrăţişarea strivitoare, scăpat de frig şi de întuneric. Nu mai simţea plasa trăgându-l în jos sau sarea arzându-i gâtul. Putea să audă pulsaţia propriului sânge în cap. Era uşor şi sprinten ca un peşte – şi ca unui peşte, nu-i era nici frig, nici cald, făcea parte din mare.

Şi ce bine putea să vadă! Întunericul dispăruse. Pietrele, rădăcinile plutitoare, alţi capelini alunecând pe lângă de el – toate erau pline de viaţă şi clare, deşi ciudat de dilatate spre margini. Într-un fel pe care nu-l înţelegea, *devenise* peşte. Simţea undele uşoare ale apei când vreun trup subţire trecea pe lângă el; simţea curiozitatea prudentă a bancului de peşti. Simţi talazul cel mare întorcându-se de pe stânci; iar sub el suspinele profunde ale mamei.

Fără nici un avertisment, teroarea invadă bancul de peşti. Panica îi cuprinse cu iuţeala fulgerului – şi pe Torak de asemenea. Dinspre fundul apei îi vâna ceva. Ceva uriaş...

– Ce este? întrebă Torak, luptând să-şi stăpânească groaza ce-l cuprinsese. Cine ne vânează?

Bancul de peşti nu răspunse. În loc de asta făcu stânga-mprejur şi înotă spre adâncul mării, fugind de vânătorul ce aluneca pe sub ei în căutarea prăzii şi lăsându-l pe Torak singur. Din nou, arsura dureroasă resimţită în trup...

... Şi era iarăşi Torak, privind capelinii dispărând în beznă.

Pieptul îi plesnea, sângele îi urla în urechi. Nu era timp să se întrebe ce s-a întâmplat. Se îneca.

Izbi din picioare orbeşte, luptând să scape de îmbrăţişarea letală a mării-mamă, dar plasa îl reţinea, trăgându-l în jos.

Şi, în clipa aceea, o coloană de apă albă îl azvârli într-o parte şi ceva mare plonjă alături de el. Dinţi puternici sfâşiară plasa, *eliberându-l...*

Apoi nişte mâini se afundară în apă după el, încercând să-l tragă afară. Nu erau suficient de puternice – aluneca într-una înapoi, zgâriindu-şi palmele de melcii plaţi.

Cu ultima picătură de energie, izbi din picioare cu furie. Mişcarea îl scoase puţin din apă: suficient pentru ca mâinile să-l apuce şi să-l smulgă afară.

Marea-mamă oftă şi-l lăsă să plece.

Torak stătea întins aproape fără suflare, ca un peşte pe uscat. Simţea duritatea melcilor plaţi pe obraz şi scrâşnetul ierbii marine între dinţi. Niciodată nu gustase ceva mai bun!

– Ce *făceai* acolo? şopti o voce care-i era ciudat de familiară.

Se întoarse pe-o parte, apoi se ridică în genunchi, şi vomită ceea ce i se păru a fi o jumătate din mare.

– Mă... înecam, gâfâi el.

– Asta am putut să văd şi eu! continuă vocea, părând pe cât de furioasă, pe atât de mirată. Dar ce *făceai* de fapt? De ce nu te căţărai afară?

Torak înălţă capul.

– *Renn?* Tu eşti?

– Şşt! Ar putea veni cineva! Poţi să te ridici? Haide! Vino cu mine!

Făcând un efort să înţeleagă ce s-a întâmplat, Torak se ridică şovăitor. Şi se clătină atât de tare încât ar fi căzut înapoi în apă, dacă Renn nu l-ar fi apucat de mână şi nu l-ar fi tras spre pâlcul de mesteceni.

– Pe aici, şopti ea, e un golf unde nu vom fi văzuţi!

Împreună se căţărară prin grămada de bolovani uriaşi şi printre mesteceni încâlciţi, ajungând în final la o plajă mică şi albă, umbrită de conturul ameninţător al coastei stâncii.

Torak căzu în genunchi pe nisip.

– Cum... m-ai găsit? respiră el cu greutate.

– Nu eu, răspunse Renn, ci...

O umbră sări din spatele unui bolovan şi se izbi de Torak, răsturnându-l pe nisip şi lingându-l pe faţă cu o limbă fierbinte şi aspră.

– ... Ci lupul, continuă Renn.

23

Era de-a dreptul sălbatic – aproape disperat – felul în care se salutară unul pe altul. Lupul scâncea şi dădea din coadă, în timp ce-i adulmeca faţa lui Torak; acesta, la fel de emoţionat, îl lingea pe lup pe bot şi-şi îngropa faţa în blana lui, murmurând cu voce blândă şi arzătoare vorbe pe care Renn nu le putea înţelege.

Se simţea o intrusă. Şi era profund zguduită de ceea ce tocmai se întâmplase. Continua să vadă trupul lui Torak în apă: cu faţa în jos, cu părul negru plutind. A crezut că băiatul e mort.

Mâinile îi tremurau în timp ce-şi recuperă tolba şi arcul din spatele unui bolovan, unde le ascunsese, şi-şi săltă pe umăr traista din împletitură de iarbă, plină cu melci turtiţi.

– Poţi să mergi? întrebă ea mai aspru decât intenţionase.

Încă stând în genunchi alături de lup, Torak se întoarse şi-i aruncă o privire, ca şi cum habar nu avea cine e. Cu faţa lui julită şi părul ud leoarcă, nu semăna deloc cu prietenul ei.

– Nu-mi vine să *cred*...

Vocea lui era aspră şi îi tremura din cauza lacrimilor.

– Torak, trebuie să plecăm de aici! Suntem prea aproape de tabără, poate veni cineva! Dar îşi dădea seama că el nu realiza ce-i spune. Haide! adăugă ea, trăgând de el pentru a-l ridica în picioare.

Coasta stâncii era abruptă, iar muşchiul gros şi vuietoarea o făceau greu de urcat, dar, spre uşurarea ei, Torak reuşi. Lupul ţopăia în jurul lor, dând din coadă şi sărind, pentru a-şi freca botul de el.

Înainte de a ajunge la muchia de sus, trebuiră să se oprească pentru a-şi trage sufletul.

– Cum ai reuşit să mă găseşti? gâfâi el, aplecat şi cu mâinile pe genunchi.

– Căutam ceva de mâncare pe ţărm, îi răspunse Renn. La un moment dat, lupul a scos schelălăitul lui specific şi a luat-o la goană. Se opri din povestit. Torak, ce s-a întâmplat? De ce nu puteai să te urci pe pietre?

– Eram prins într-o plasă de pescuit foci.

– O *plasă?*

– Am încercat să scap, dar n-am putut. Lupul a sfâşiat-o cu dinţii. Mi-a salvat viaţa.

Renn se gândi la puterea iubirii ce l-a făcut pe lup să înfrunte marea, de care se temea atât mai mult.

– Urăşte marea, reflectă ea. Am trecut printr-o experienţă teribilă pentru a-l face să se urce în barcă.

– Cum ai reuşit?

Din pieptar, ea scoase o curea, de care atârna fluierul din os de cocoş de munte.

Torak îl privi.

– Deci, dacă nu ţi l-aş fi dat cu câteva luni în urmă, nu l-ai fi luat cu tine. Iar eu m-aş fi înecat. Scărpină coastele lupului şi acesta se frecă de el, zbârcindu-şi nasul într-un rânjet fericit.

Încă o dată, Renn se simţi ca o intrusă. Îşi dădea seama că nu ştia nimic despre ceea ce i se întâmplase lui Torak de când plecase de la Corbi. Şi la rândul ei, avea şi ea o mulţime de lucruri pe care trebuia să i le spună: despre boală, despre Tokoroţi.

– Vino, zise ea. Locul meu de popas nu e departe.

Ajunseră în vârf, deranjând o pereche de corbi, care zburară cu croncănituri indignate. Când Torak văzu ce se afla înaintea lui, strigă:

– Dar aste e o *pădure!*

Mai jos de ei se întindea o vale înconjurată de pereţi abrubţi, ca şi cum munţii ar fi fost tăiaţi cu securea, iar la extremitatea cealaltă se vedea un lac

lung şi îngust. De jur împrejur, colinele erau acoperite cu sălcii, scoruşi şi frasini.

– Nu sunt prea înalţi, comentă Renn, dar cel puţin sunt copaci. Se pare că Focile nu vin în interiorul insulei, aşa că a fost uşor să mă ascund aici. Dar ieri am descoperit jos, lângă lac, urmele cuiva. Un bărbat sau un băiat, aşa cred.

– Mi-a fost atât de dor de codru, zise Torak privind cu drag copacii.

– Şi mie, zise Renn. Mi-a lipsit somonul şi gustul de carne de ren. Şi nopţile sunt atât de *luminoase* aici. Nu-ţi dai seama de asta în codru, dar aici... nu pot să dorm.

– Nici eu nu pot, murmură Torak.

– Iată adăpostul meu, zise Renn, conducându-l în jos spre o viroagă ascunsă, acoperită de ferigi, creţuşcă şi micile flori galbene ale sânzienelor. Printre ele se rostogolea un pârâu, pe al cărui mal răsăritean Renn îşi săpase o groapă ca o vizuină de vulpe, cu o vatră în faţă. Un scoruş îşi întindea ramurile deasupra, protector.

– Poţi să te usuci lângă foc, îi spuse ea. Eu voi găti melcii. Nu va dura mult.

Atârnându-şi tolba şi arcul de o creangă, îngenunche lângă tăciunii aprinşi. Nu scoteau fum, pentru că folosise lemn de frasin de pe care jupuise scoarţa.

Mai întâi, puse o lespede de ardezie la marginea focului pentru ca aceasta să se încalzească, apoi scuipa

pe ea să verifice dacă era suficient de fierbinte: piatra scoase un sfârâit satisfăcător. După ce spălă melcii în râu, îi puse pe ardezie, la copt.

– Ce ai mâncat cât ai stat aici? întrebă Torak, în timp ce se înghesuia lângă foc cu lupul lungit alături.

– În special ouă de păsări, răspunse Renn. Şi puţin vânat, dar numai pradă mică. Se pare că pe aici nu există nici elani, nici cerbi. Probabil că în lac este peşte, dar e un loc prea expus. De aceea m-am dus la ţărmul mării. Făcu o pauză. Pentru mine a fost bine, dar eram îngrijorată în legătură cu lupul. Corbii l-au îndrumat spre un stârv, dar n-a fost de ajuns. Iar de păsările marine nu se apropie, pentru că unele dintre ele l-au scuipat. Zâmbi uşor amintindu-şi. Era atât de nenorocit! A trebuit să caut nişte săpunăriţă şi să-i fac baie. Dar nici asta nu i-a plăcut. Se opri, conştientă că vorbise prea mult.

Torak stătea lângă foc încruntat.

– Renn. Sunt cu adevărat fericit că eşti aici.

Renn îl privi.

– A, da? Foarte bine.

Melcii plaţi se copseseră. Cu cuţitul îi trase de pe lespedea de ardezie pe o frunză mare de laba-gâştei. După ce puse un melc într-o bifurcaţie de crengi dintr-un scoruş, pentru paznicul clanului, restul îl împărţi în trei părţi. Puse o treime pe iarbă, la mică distanţă de lup, apoi îi arătă lui Torak cum să desfacă cochilia neagră şi plina de negi, pentru a da de

carnea portocalie şi bună de mâncat. El se uită gânditor la melcii plaţi, apoi începu să mânânce.

Îşi scosese pieptarul şi îl atârnase în scoruş pentru a se usca, astfel încât fata descoperi că Torak era mai slab decât ţinea ea minte şi avea o rană pe pulpă, foarte prost cusută, iar acum trebuiau scoase firele. Îi spuse părerea ei, dar el îi răspunse că va face asta mai târziu; apoi o întrebă despre plaga acoperită de crustă de pe mâna ei.

– E o muşcătură, zise ea, frecând-o de coapsă.

Nu voia să-i vorbească încă despre Tokorot.

Lupul îşi terminase deja melcii şi se uita la ai lui Torak. Acesta îi dădu şi porţia lui. Apoi îşi puse bărbia pe genunchi.

– Ce mai e nou în codru? întrebă el. Cât de rea e situaţia?

– Rea, răspunse Renn.

Apoi îi povesti despre clanurile care plecau şi despre omul din tabăra Vulturilor-de-Mare.

Torak se încruntă şi mai tare.

– L-am visat pe lup, să ştii. Mă avertiza. „Întuneric. Urmărire.“ Cred că asta e ceea ce-mi spunea.

– Se referea la boală? întrebă Renn.

– Nu ştiu. Am să-l întreb.

Torak îşi lăsă capul în jos şi scoase un scheunat. Brusc, lupul sări în picioare, cu urechile ciulite. Apoi îşi ridică coada şi linse colţul gurii lui Torak, drept răspuns.

– Ce spune? întrebă Renn neliniştită.

– La fel ca înainte. „Întuneric. Urmărire.“ Mă întreb ce înseamnă.

Renn îşi şterse cuţitul în cenuşă.

– De aceea ai plecat? Din cauza avertismentului din vis?

– Ce vrei să spui? întrebă Torak.

– De aceea ai plecat fără să zici nimănui nimic? Fără să-mi spui nici mie.

Nu putea să-şi ascundă iritarea din glas.

– Am plecat, răspunse el cu hotărâre, să caut leacul. Nu ţi-am spus, pentru că dacă ai fi venit cu mine ai fi fost în pericol.

Renn îl privi fix.

– Eram deja în pericol! Toţi au fost şi încă suntem! Ce ar putea fi mai rău decât boala?

El ezită.

– Urmăritorul.

– Ăsta ce mai e?

– Nu ştiu. E mic. Murdar. Şi are gheare.

– Un Tokorot, rosti Renn cu voce scăzută.

El se ridică în picioare.

– Aşa au spus şi cei din clanul cailor Pădurii. Acesta e numele lui?

Ea dădu din cap.

– Saeunn mi-a spus, după ce ai plecat tu. De aceea am venit să te caut. Ea spune că aceştia sunt printre cele mai înfricoşătoare creaturi din codru.

– *Aceştia?* întrebă Torak. Vrei să spui că sunt mai mulţi?

Ea dădu din nou din cap.

El reflectă asupra celor auzite.

– A traversat marea, ascuns în caiacul lui Asrif...

– E *aici?* ţipă Renn. Aici, pe insulă?

– Aşa cum ţi-am spus, s-a ascuns în barca lui Asrif. Şi dacă unul a reuşit s-o facă...

– ... Poate au reuşit şi alţii. S-au putut ascunde într-unul dintre caiacele Vulturilor-de-Mare sau ale celorlalte clanuri.

Rămaseră tăcuţi, gândindu-se la ce era de făcut.

– Dar eşti *sigur* că se află aici? îşi exprimă Renn îndoiala.

– O, da, zise Torak îndârjit. L-am văzut. El mi-a întins capcana în care era să mă înec. Făcu o pauză. Încercam să găsesc o dovadă – o urmă, ceva... – pentru a o arăta Focilor.

– Să o arăţi Focilor? De ce trebuia să faci asta?

– Ei mă ajută să fac leacul.

– Te *ajută?* Nu înţeleg. Te-au bătut, te-au luat prizonier...

– Apoi mi-au dat drumul. Şi îi povesti întreaga istorie: despre cum a fost urmărit prin codru şi cum a făcut cale întoarsă de la liziera Codrului Adânc; apoi cum a fost capturat de Foci, vorbindu-i despre felul în care ar fi putut fi pedepsit. Sunt convins că Tokoroţii sunt cauza bolii, încheie el, dar cel mai ciudat lucru

este că nu mi-au dat-o şi mie. E ca şi cum... m-ar supune unor teste. Nu-mi pot da seama de ce.

Renn încerca în continuare să înţeleagă.

– Şi spui că *nu* eşti prizonierul lor?

– Ţi-am spus, Focile mă ajută să fac leacul. M-au învăţat chiar să vâslesc. Mai bine zis, au încercat. Mâine plecăm spre Culmea Vulturilor. Privi spre răsărit, unde zorii se iveau din ce în ce mai luminoşi. Vreau să spun, astăzi.

Renn se întinse şi rupse o tulpină de laba-gâştei, începând s-o mestece.

– Ceva nu e în regulă. Întâi te-au bătut şi acum te *ajută?*

– Şi ei au nevoie de leac.

Ea nu părea convinsă.

– Leacul acesta! Am auzit de rădăcina florii de piatră, dar n-a fost niciodată folosită în ştiinţa magiei.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Torak tăios. Tenris ştie ce face.

– Cine e Tenris?

– Magul lor. Renn, ei au mai suferit de această boală şi înainte, şi s-au vindecat! El poate s-o facă din nou.

– Chiar dacă poate, ce-i va opri pe Devoratorii de Suflete să trimită şi alţi Tokoroţi?

Torak o privi fix. Se ridică şi începu să umble de colo-colo, apoi se întoarse lângă foc.

– Tokoroţii? Ce *sunt* ei de fapt?

Renn se cutremură. Apoi, inspirând adânc, îi spuse tot ce aflase de la Saeunn.

Pe măsură ce Torok o asculta, faţa lui pălea.

– Saeunn spune că nu mai sunt copii, încheie Renn. Sunt demoni. În întregime demoni.

– Ca ursul care l-a ucis pe Pa, comentă Torak.

Lupul se ridică şi veni să se întindă lângă el; băiatul îi scărpină blana de pe coaste. Apoi se apropie mai mult de tăciuni şi îngenunche.

– Când eram în plasă, zise el, s-a întâmplat ceva ciudat.

Renn aştepta, întrebându-se ce va urma.

– Am avut o senzaţie de rău. Adânc în mine. Am mai simţit asta şi înainte, la ritualul de vindecare. Simţeam că ceva ascuţit se răsucea în mine. Înghiţi în sec. De data aceasta, în plasă, am simţit că eram peşte.

– Ce?!? strigă Renn.

– Simţeam... simţeam forma lucrurilor din apă, aşa cum ar simţi-o un peşte. Privi fix în foc. Apoi ceva i-a speriat. Au sesizat existenţa unui vânător, undeva în apele adânci. Şi tot aşa şi eu, Renn. La fel ca un peşte.

Renn era tulburată.

– Ce peşte? Despre ce vorbeşti?

Deodată lupul scoase un mârâit şi se îndreptă în grabă spre marginea luminişului, adulmecând aerul şi rămânând cu coada întinsă. Chiar şi Renn ştia că asta înseamnă o posibilă ameninţare.

Sări în picioare şi se întinse după arc.

Torak era deja în picioare, punându-şi pieptarul.

În depărtare, un băiat îl strigă pe nume.

– E Bale, zise Torak. Trebuie să plec, altfel va deveni bănuitor.

– Cine e Bale? întrebă Renn.

– E... Bale, răspunse Torak neajutorat. M-a prins în codru, dar...

– Şi tu vrei să te *întorci la el?*

– Renn, trebuie să mă duc. Mai sunt doar trei zile până în miezul verii.

– Dar... nu e neapărat nevoie să mergi pe mare pentru a ajunge la Culmea Vulturilor! Putem merge pe uscat, sunt sigură de asta! Mama lui Tiu era Focă, el cunoaşte insula; l-am pus să mi-o deseneze pe nisip. Am putea merge în cercetare chiar acum...

Vocea îl strigă din nou pe Torak.

– Nu poţi avea încredere în ei! strigă ea.

– Ba pot... în unii dintre ei, răspunse el. Aşa cred.

– Ce înseamnă asta?

– Ceea ce ştiu, răspunse el tăios, este că prietenii mei sunt răniţi – sau ucişi – atunci când sunt cu mine. Asta li s-a întâmplat lui Oslak şi mistreţului. Ar fi mai bine ca tu să rămâi aici, împreună cu lupul.

– Nu Torak, eu...

– Ţine-l cu tine şi nu le permite Focilor să vă descopere, pe nici unul dintre voi.

– Deci eşti hotărât să te duci pe culme, împreună cu ei.

– Renn, trebuie.

Fata îşi bătea capul să găsească o soluţie.

– Atunci, noi vă vom urma pe uscat. Eu şi lupul. S-ar putea să ai nevoie de ajutor, spuse ea.

Torak îi întâlni privirea şi văzu că n-o putea face să-şi schimbe hotărârea, aşa că dădu din cap.

– Torak! strigă din nou Bale.

Repede, Torak puse un genunchi în pământ şi-şi sprijini fruntea de lup, şoptind ceva ce Renn nu înţelese. Lupul îi amuşină bărbia şi scheună.

Apoi Torak se ridică şi începu să urce colina, pornind înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Rămâneţi ascunşi, îi spuse el lui Renn peste umăr, şi fii atentă la Tokoroţi.

Neliniştită, Renn îi aruncă o privire fugară. Nu voia să rămână singuri acolo, pe acea coastă de deal pustie.

Dar el plecase deja, dispărând printre copaci, tot atât de silenţios ca un lup.

24

– Torak! strigă Bale. Torak! Unde eşti?

Torak alergă în josul dealului, spre mica plajă albă. Nu-l putea vedea pe Bale, dar îl putea auzi înaintând printre mesteceni.

Împleticindu-se de oboseală, Torak trecu peste nisipul scrâşnitor şi se lungi în spatele unui bolovan, pentru a-şi trage răsuflarea. Se simţea rănit, amorţit şi îngrijorat. A fost minunat că i-a văzut pe lup şi pe Renn – dar a fost şi înspăimântător. Dacă li se întâmpla ceva?

În crepusculul fantomatic, plaja strălucea slab. Descoperi urmele paşilor săi pe nisip, în locurile pe unde mersese împleticit pe sub mesteceni – apoi, spre groaza lui, urmele lupului şi ale lui Renn. Dacă Bale le vedea...

Prin mestecăniş se zări strălucirea unei torţe. Venea Bale. Era mai bine să se mişte repede.

Când fu gata să plece mai departe, două siluete ieşiră de după copaci şi Asrif zise:

– Ţi-am spus eu că a fugit. Nu poate face faţă Culmii Vulturilor, aşa că a luat-o la goană să se ascundă în pădure.

Torak se retrase şi mai mult în spatele bolovanului, pentru a asculta.

– Poate că aşa e, comentă Bale, sau poate că a dat de vreun necaz. Spre surpriza lui Torak, părea îngrijorat. Nu l-am văzut pe ţărm.

– Ei şi? continuă Asrif. Nu e cazul să-l cauţi. Ştiu că tu aşa crezi că trebuie, pentru că e mai mic, totuşi, Bale, nu-ţi este frate.

– Ştiu şi eu asta, îl repezi Bale. Dar trebuie să mă asigur că se va întoarce. Apa nu e sigură pentru un începător, în special nu acum. Dacă într-adevăr Cormoranii au dreptate...

– Să sperăm că nu, comentă Astrif.

Torak ieşi de după bolovan.

– Dreptate, în legătură cu ce? întrebă el, îndreptându-se spre ei şi ştergând urmele cu picioarele, pe măsură ce înainta.

– Ce s-a *întâmplat* cu tine? strigă Bale. Ca şi Astif, ţinea în mână o torţă din varec răsucit şi înmuiat în ulei de focă. În lumina pâlpâitoare, figura îi era estompată. Unde ai fost?

– Să găsesc probe, zise Torak. Dovezi că nu sunt mincinos.

Figura lui Bale se întunecă.

– Gândeşte-te la o explicaţie mai bună. Ai fost plecat cea mai mare parte a nopţii.

– Am fost prins într-o plasă de pescuit foci.

– O plasă pentru foci? râse zgomotos Asrif. Acum suntem siguri că minţi. Nu le punem niciodată atât de aproape de tabără, pe aici nu sunt foci!

– Poate că nu, răspunse Torak, dar aşa s-a întâmplat. Veniţi să vă arăt.

Rugându-se în gând ca mareea să nu fi luat plasa cu ea, îi conduse printre mesteceni până la plaja principală. Apoi îi trecu prin cap o idee şi plecă mai departe, pe nisip.

– Mi s-a părut că ai spus că era o plasă, zise Bale.

– Şi chiar este, dar mai există şi o urmă. Am să v-o arăt pe asta mai întâi.

Avea noroc. Mareea nu ajunsese atât de departe pe uscat, până la amprenta piciorului Tokorotului, care era clar vizibilă în lumina torţei.

Bale îngenunchie.

– Cine a lăsat urma asta?

Torak ezita.

– Cineva rău.

– Cred că am găsit plasa, strigă Asrif de pe pietre. O trase afară. Dar de ce a pus-o cineva aici? întrebă

el în timp ce ei alergau într-acolo. Nici o focă nu vine atât de aproape.

– Nu umblau după foci, zise Torak, mă voiau pe mine.

Asrif râse din nou zgomotos.

– Probabil că ai pus-o chiar tu!

– Nu, nu cred că e vinovat el, zise Bale îngenunchind pentru a studia plasa. Cu mâna liberă o întoarse. Indiferent cine a făcut-o, ştia ce face.

– De ce spui asta? întrebă Torak.

Băiatul cel mare ridică privirea.

– Felul în care pui o plasă de pescuit foci este următorul: fixezi partea superioară de o funie ce e legată de pietre, lăsând partea inferioară să atârne liberă în apă. Dar trebuie să fii sigur că numai unul din colţurile superioare e ferm legat de piatră, în aşa fel încât atunci când foca pătrunde înăuntru, cealaltă parte liberă e trasă în jos şi plasa se înfăşoară în jurul ei.

– Bine lucrat, zise Torak compătimitor.

Brusc se afla înapoi în apă, simţind varecul alunecos imobilizându-i picioarele...

– Şi uită-te aici, mai zise Bale arătând spre două rânduri de cârlige ţepoase din os, care fuseseră atârnate ca nişte franjuri de capătul celălalt al plasei. Acestea asigură ca, atunci când plasa se închide în jurul focii, să nu se mai deschidă.

Torak dădu din cap.

– Tocmai mă miram cum am intrat înăuntru, dar n-am mai putut să ies.

Bale se ridică în picioare.

– Şi cum *ai reuşit totuşi* să ieşi?

Torak ezită din nou.

– Cu ajutorul unui melc plat. M-am eliberat tăind plasa cu cochilia unui melc plat.

Bale se uită de la Torak la plasa tăiată şi zdrenţuită şi ridică din sprâncene.

Torak îşi ţinea ochii aplecaţi cu încăpăţânare. Nu-i plăcea să-l mintă pe Bale, dar nu avea suficientă încredere în el pentru a-i spune adevărul. Singura posibilitate ca lupul şi Renn să fie în sigutranţă era să-i ţină ascunşi.

– Nu contează cum am scăpat, zise el. Ceea ce contează este ca voi să mă credeţi. Există ceva rău pe insulă şi acest rău aduce boala. Trebuie să obţinem leacul.

Bale îşi trecu degetul mare peste buza de jos, apoi zise:

– În regulă, am greşit. Cred că spui adevărul. Sau măcar o parte din el. Dar mai spune-mi ceva. De ce a vrut cineva să te prindă în capcană? De ce pe tine? Cine *eşti* tu?

Torak ocoli întrebarea.

– Nici eu nu ştiu mai mult decât tine ce vor.

– Eşti sigur de asta? întreba Bale.

– Absolut sigur. Făcu o pauză. Aşa că despre ce vorbeaţi tu şi Asrif adineauri? Spuneaţi ceva de Cormorani.

Asrif şi Bale schimbară o privire.

Apoi Bale zise:

– Astăzi s-a întâmplat ceva în strâmtoarea dintre insula noastră şi a lor. Un grup de Cormorani pescuiau. Şi au fost atacaţi.

– Atacaţi? se miră Torak.

– De un vânător, continuă Bale.

– Unul singuratic, completă Asrif. Cu o înotătoare crestată.

Torak se gândi la înotătoarele negre ce se învârteau în cerc sub cerul plin de păsări marine şi la înotătoarea dominantă, cu crestătura din vârf. Apoi se gândi la teroarea capelinilor...

– Tu ştii ce rar se întâmplă, reluă Bale, ca un vânător să-şi părăsească grupul? Masculii pleacă pentru a-şi căuta perechea, dar asta numai iarna. Şi din ceea ce ne-au spus Cormoranii, acesta nu-şi căuta perechea.

– A fost cineva ucis? întrebă Torak.

Bale scutură din cap.

– A izbit trei bărci, apoi s-a scufundat. Nu l-au mai văzut. Magul lor crede că i-a lăsat în viaţă pentru că nu pe ei îi căuta.

– Poate că te căuta pe tine, băiat al codrului, comentă Asrif.

– De ce? se miră Torak mai sfidător decât se simţea. Pentru că am lăsat în mare nişte cârlige de pescuit?

– Lasă-l în pace, Astif, zise Bale. Apoi se întoarse spre Torak. Tenris nu crede să fie ăsta motivul. El spune că trebuie să fie ceva mai rău. Se uită atent la Torak. N-ai făcut nimic altceva, despre care ar trebui să ştim şi noi, nu-i aşa?

Torak dădu din cap.

– Sau, s-o spunem altfel, interveni Asrif, eşti sigur că vrei să vii cu noi pe culme?

– Sunt sigur, răspunse Torak.

Însă când se uită la valurile întunecate ce se retrăgeau de pe pietre, nu mai fu sigur defel. Poate că a făcut ceva greşit fără să-şi fi dat seama.

– Dacă n-ai făcut nimic rău, zise Bale, suntem în siguranţă. Ne vom îndrepta spre recife pe drumul dintre steiuri şi coastă; şi pentru a fi mai siguri, Tenris va face nişte farmece de mascare a bărcilor. Făcu un gest spre tabără. Ia ceva de mâncare. În curând plecăm.

El şi Asrif se îndreptară spre tabără, iar Torak îi urmă la mică distanţă. Se afla din nou în apă, privind capelinii înotând. Apoi îşi aduse aminte de avertismentul din vis al lupului. „Întuneric. Urmărire."

Urmărire sau *urmăritor?*

Oare asta încerca lupul să-i spună?

Mult după plecarea lui Torak, Renn a rămas lângă foc, gândindu-se la tot ceea ce-i spusese el. Visul acela al lui! Ar fi dorit să-l întrebe mai multe amănunte.

Renn avea multe cunoştinţe despre vise, deoarece uneori ale ei deveneau realitate. Când era mică, asta o înspăimântase, aşa că, pentru a-i risipi teama, Fin-Kedinn a rugat-o pe Saeunn s-o înveţe totul despre ele. Magul Corb îi arătase cum să le afle tâlcul ascuns.

– Visele nu înseamnă întotdeauna ceea ce par să însemne, i-a spus ea. Trebuie să te uiţi la ele dintr-o parte, aşa cum cauţi o potecă sclipind de rouă.

„Întuneric. Urmărire."

Era vorba oare de boală? Sau de Tokoroţi? Sau poate nici de una nici de alta; poate că era vorba de vânătorul despre care-i vorbise Torak.

Gândul o făcu să se cutremure. În călătoria pe mare, Vulturii de Mare au fost foarte precauţi, pentru că auziseră de la clanul Varecului că un vânător singuratic bântuie marea şi e furios. Ar fi trebuit să-i spună lui Torak, dar au avut atât de puţin timp...

Vântul legăna crengile scoruşilor. Mâna i se încleştă pe mânerul cuţitului. Era cald, noaptea era ameninţătoare, iar copacii gemeau. Din loc în loc, Renn zărea câte un bolovan rotund. Sau poate un Tokorot ghemuit...

Sări în picioare. Nu-i era de nici un folos să stea aici, alimentându-şi teama. Până la extremitatea de apus a insulei, adică până la Culmea Vulturilor, avea de mers cel puţin o zi, aşa că acum trebuia să-şi desfiinţeze tabăra şi să o ia înaintea ambarcaţiunilor.

Simţindu-se mai bine pentru că luase o hotărâre, stinse focul cu piciorul şi începu să-şi adune lucrurile.

Când ridică ochii, fu uluită să vadă că lupul o aştepta deja pe potecă. Animalul ghicise ce intenţiona ea să facă, chiar înainte de a şti ea însăşi.

Asta s-a întâmplat de câteva ori şi mai înainte; era ceea ce Torak numea „simţul lupului" şi, de obicei, asta o intriga pe Renn. În seara aceasta însă faptul i se păru descurajator. Îi amintea că existau unele lucruri despre lup care-i vor rămâne necunoscute pentru totdeauna. Şi aici, pe această coastă de deal bătută de vânt şi cu Tokoroţii pe urme, nu era deloc un gând reconfortant.

Atârnându-şi desaga de umăr, porni de-a lungul unei poteci înguste făcute de iepuri, ce se pierdea în viroagă, oferind astfel cea mai bună acoperire. Lupul ţopăia în faţa ei, oprindu-se din când în când pentru a încerca să capteze vreun miros. Coada lui era relaxată şi părul de la ceafă lins, aşa că temerile lui Renn începură să scadă şi îşi lăsă mintea să rătăcească.

„Mă simţeam ca şi cum ceva se răsucea în mine. Aşa a spus Torak. Simţeam că eram peşte."

Afirmaţia aceasta o îngrijora aproape mai mult decât Tokorotul. Şi îl tulburase şi pe Torak.

Brusc se opri. „Simţeam că eram peşte.“ Asta îi aduse în memorie ceva pe care nu putea să-l deslu-şească defel.

Ştia că are legătură cu boala, dar când a încercat să-i prindă sensul, s-a pierdut în neant...

Lupul mârâi.

Avertismentul lui o readuse în prezent.

Stătea nemişcat, privind în jos, spre lac.

Renn se lăsă la pământ şi se târî în spatele unui tufiş de ienupăr.

Acolo. Alunecând pe apă. Un caiac.

Lumina era prea scăzută pentru a putea să-şi dea seama cine se afla în el. Desluşi totuşi un bărbat – sau poate un băiat – cu părul lung şi blond, aparţi-nând unuia dintre clanurile mării. Vâslea în tăcere spre răsărit, în direcţia taberei Focilor. Sau aproape în tăcere. Din când în când se auzea clinchetul pade-lei izbite de marginea bărcii.

Ceva în felul cum bărbatul îşi ţinea capul indica faptul că are ceva de ascuns şi, deşi se afla la patru-zeci de paşi deasupra lui, Renn îşi ţinu respiraţia în timp ce-l privea cum ajunge la capătul lacului şi coboară pe mal.

Ştia că lacul se vărsa într-un torent care sălta printr-o viroagă, ajungând jos în Golful Focilor.

Viroaga era foarte abrubtă şi torentul prea repede pentru ca să treacă prin el cineva, aşa că Renn se întreba ce va face bărbatul acela. Singura posibilitate de a ajunge în golf era drumul pe care i-l arătase Tiu, pe lângă micuţa plajă albă.

Urmări cum caiacistul îşi trage ambarcaţiunea pe ţărm şi o ascunde într-un pâlc de mesteceni. Apoi dispăru printre copaci, în direcţia micuţei plaje albe. Ceea ce însemna că ori era Focă, ori cineva care cunoştea bine insula.

Renn strânse din buze, întrebându-se ce să facă. Ar fi vrut să se ducă după el şi să afle cine e şi ce face, dar, în acelaşi timp, trebuia să-şi înceapă călătoria spre Torak, ori nu va ajunge pe culme la timp.

Gândul la Culmea Vulturilor o făcu să se hotărască. Nu avea nici un pic de încredere în Foci, deci nu-l putea lăsa pe Torak să se ducă acolo singur. Trebuia să se îndrepte spre apus. Şi poate că atunci când va mai creşte lumina va putea să o ia pe poteca caiacistului şi să afle ce făcuse bărbatul acolo.

Ridicându-se, descoperi că lupul o părăsise, în felul acela tăcut, specific lupilor. Fără îndoială că pur şi simplu plecase într-una din vânătorile lui, dar Renn ar fi vrut să fi rămas cu ea.

Avansând cât de silenţios putea şi ducându-şi mâna la pielea creaturii clanului său pentru a fi protejată, se îndreptă spre apus.

Lupul era îngrijorat. În timp ce fugea în salturi spre vizuina celor făr-de-coadă şi cu plete palide, simţise mirosul şoarecilor de câmp ce alergau de partea cealaltă a torentului liniştit şi a femelei, care-şi urma drumul printre tufişuri. A trebuit să i se alăture, după ce s-a asigurat că fratele lui de haită e bine, şi să caute ceva de mâncare.

Femela a fost generoasă cu vânatul pe care-l făcuse, dar o pulpă de iepure era aproape nimic; ar fi putut devora un căprior întreg. Dar pe aceste terenuri ciudate şi scăldate în lumină nu alergase niciodată vreun lup şi nici nu existau căpriori. Nici cai. Nici elani. Iar păsările-pescar era mai bine să fie lăsate în pace, deoarece, dacă te apropiai prea mult, te scuipau.

Obişnuindu-se cu înaintarea în salturi şi încercând să ignore foamea care-i rodea stomacul, lupul ajunse în vârf, unde mirosurile ce se ridicau din vale erau multe şi fascinante, apoi coborî de partea cealaltă, pe lângă prietenii lui corbii, şi mai departe, spre apa cea mare. Terenul alb şi scrâşnitor îi zgârâia labele, iar duhoarea ierbii sărate îl făcea să strănute, însă mirosul Marelui Făr-de-Coadă era puternic şi lupul îl urmări cu uşurinţă până la vizuină.

Ţinându-se în umbră, îşi ciuli urechile şi inspiră adânc aerul. Marele Făr-de-Coadă era prea departe pentru a fi văzut, dar lupul îl mirosea şi-l auzea destul de bine – deşi în mod cert fratele lui de haită,

ca şi ceilalţi făr-de-coadă, nici măcar nu ştiau că el se află aici.

Adulmecând îndelung, lupul sortă diversele mirosuri. Apoi fu copleşit de tristeţe. Cei făr-de-coadă erau atât de *complicaţi*. Unul dintre cei cu plete palide vorbea ca un prieten, dar ascundea o intenţie îngrozitoare. Şi nici Marele Făr-de-Coadă însuşi nu spunea tot ce simte, nici măcar propriului său frate de haită.

În timp ce lupul stătea abătut, un urlet depărtat ajunse până la el – era atât de departe încât abia putea să-l audă. Simţea că era urletul unui lup, totuşi nu suna a lup. Între urlete, se auzeau o mulţime de mârâituri şi scheunări, ţipete înalte şi repezite.

Lupul mai auzise acest fel de a urla şi înainte: o dată în timpul teribilei călătorii în pielea aceea plutitoare; şi din nou, în lumina trecută. Venea de sub apa cea mare. Venea de la peştele acela mare şi negru ce vânează în haită, ca lupii.

Lupul ştia că urletul pe care-l auzea acum provenea de la un peşte negru singuratic, care îşi părăsise haita şi cutreiera apa cea mare singur, arzând de furie şi de supărare. De frică, lupul îşi lăsă urechile pe spate şi-şi băgă coada între picioare. Ştia că în faţa acestui peşte negru era total neajutorat, ca un puiuţ fără ochi.

Lupul a fost surprins când a simţit aceasta şi la fratele lui de haită, în timp ce stăteau cu toţii lângă strălucitoarea-bestie-ce-muşcă-fierbinte.

Nici Marele Făr-de-Coadă nu ştia ce e.

25

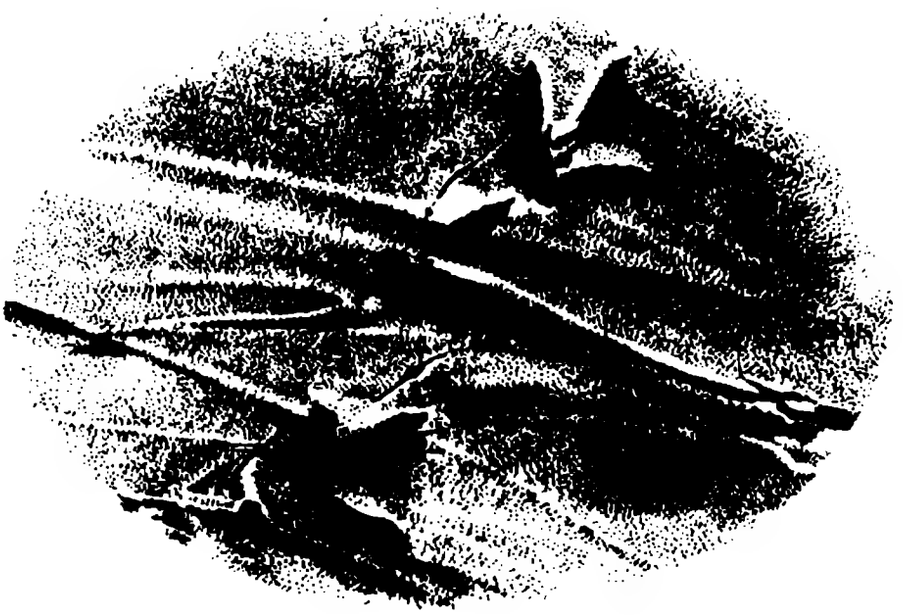

– I-am spus lui Bale că n-ai voie să iei nici un fel de bagaj în barcă, rosti Tenris în timp ce-l ajuta pe Torak să-şi care ambarcaţiunea jos, la mal. Vei avea nevoie de toată puterea doar pentru a te menţine pe apă. Îi aruncă lui Torak o privire îngrijorată. Arăţi obosit. N-ai dormit?

Torak dădu din cap. Voia să-i spună magului Focă despre plasă şi despre Tokorot, dar nu mai era timp. Deja ceilalţi îşi încărcau ambarcaţiunile.

Era o zi toridă şi marea era amăgitor de calmă. Dar Torak continua să se gândească la teroarea capelinilor şi la înotătoarea neagră ce tăia valurile.

Tenris îi ghici gândurile.

– Am făcut o vrajă de camuflaj pe învelişul caiacului tău. Vânătorul nici măcar nu va şti că eşti acolo.

– Aş fi dorit să vii şi tu, zise Torak.

Tenris zâmbi.

– Şi eu aş fi vrut. Cu mâna sănătoasă îi atinse lui Torak umărul. Ai grijă.

Apoi plecă spre plajă.

Detlan se apropie ducând un hanorac din intestine.

– Ai nevoie de aşa ceva, zise el.

– Mulţumesc.

Intestinele din care era făcut hanoracul erau bătoase şi, în timp ce şi-l punea peste pieptar, acesta i se frecă de gât şi de încheieturile mâinilor. Era incomod, dar datorită lui nu se mai uda.

– Şi bagă-ţi ăsta sub pieptar, mai zise Detlan întinzându-i un rulou mic din carne uscată de balenă. Dar *nu-l* mânca.

– Şi atunci pentru ce este? întrebă Torak.

– În călătoria pe mare, să iei întotdeauna alimente cu tine, zise Detlan ridicând o sprânceană. Astfel, în caz că te scufunzi, n-o să te duci la fund cu mâna goală.

Torak se uită la carnea de balenă, apoi şi-o ascunse în pieptar.

Pe plajă, Focile care nu plecaseră spre Insula Cormoranilor aşteptau să-i vadă pornind.

Surioara lui Detlan făcea efort, să nu plângă. Era destul de mare pentru a-şi aminti de ultima oară când bântuise boala şi acum, terorizată că familia ei s-ar putea îmbolnăvi, ajunsese să fie obositoare,

deoarece controla mâinile fiecăruia, pentru a vedea dacă nu are răni.

Mama lui Asrif părea mai blândă, în timp ce-l bătea pe fiul ei pe piept spunându-i pentru a zecea oară să aibă grijă.

Tatăl lui Bale strecură un mic obiect în mâna fiului său. Bale murmură o mulţumire. Zâmbetul tatălui său îi lumină ochii albaştri.

Torak simţi o durere îngrozitoare privindu-i împreună. Apoi gândul îi zbură la lup şi la Renn şi nu se mai simţi atât de rău.

– E o amuletă? îl întrebă pe Bale, când băiatul cel mare veni să-i inspecteze caiacul.

Bale dădu din cap.

– O bucată din coasta primei balene pe care am vânat-o. Pa a crestat pe ea un gât de cormoran, aşa că, dacă e furtună, mă va ajuta să fiu tras la ţărm. Îl privi pe Torak. Tu ce amuletă porţi?

– N-am nici o amuletă, răspunse Torak. Dar când eram în codru aveam cuţitul tatălui meu şi cornul de medicamente al mamei.

Bale căzu pe gânduri. Apoi alergă de-a curmezişul plajei spre adăposturi şi câteva clipe mai târziu, se întoarse cu o mică legătură din piele netăbăcită.

– Amuletele tale, rosti el. Tenris spune că poţi să le primeşti înapoi.

Torak desfăcu legătura. Înăuntru se afla cuţitul din ardezie albastră, punga lui cu medicamente

şi cornul de cerb cu medicamente ce fusese al mamei sale.

– Mulţumesc, murmură el.

Dar Bale plecase deja şi nu-l mai auzi.

Fără altă ceremonie, porniră la drum. La început, Torak avea mâinile ocupate mai mult pentru a-şi menţine echilibrul, dar în timp ce ocoleau promontoriul, aruncă o privire peste umăr. Tenris stătea sub arcul format din oasele fălcilor de balenă, privindu-i plecând. Aceasta îi provocă lui Torak o tresărire de nelinişte. O clipă i se păru că magul Focă fusese înghiţit.

Îndreptându-se spre apus, făceau progrese serioase, însoţiţi de pescăruşii care se desfătau cu heringi, şi de cufundari. Bătea o briză uşoară ce încreţea suprafaţa mării, ca zbârciturile de pe faţa unei bătrâne.

– E liniştită, comentă Detlan apropiindu-şi barca de a lui Torak.

Acesta nu era prea convins. În ciuda farmecelor de camuflaj făcute de Tenris, nu se putea abţine să nu scruteze apa în căutarea înotătoarei negre şi înalte. De fiecare dată când un peşte trecea ca o săgeată pe sub el sau când umbra unui pescăruş aluneca peste pro ră, tresărea. Înotătoarea crestată putea fi oriunde. Putea fi sub barca lui, chiar în acel moment.

Vâsliră întreaga dimineaţa, în timp ce pe cerul fără nori soarele ardea puternic, iar pământul rămasese în

urmă. Torak era el însuşi surprins că reuşea să se menţină pe valuri, dar în curând ritmul padelelor îl ameţi.

Privea somnoros într-o parte când, aproape sub el, văzu o formă mică şi întunecată ridicându-se cu viteză şi devenind din ce în ce mai mare.

Se trezi brusc, iar caiacul se răsuci periculos. Încercă să strige un avertisment, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

Un cap lucios şi cenuşiu apăru la suprafaţa apei, lângă padela lui, şi îşi scutură picăturile de apă de pe mustăţi. Apoi foca scoase un căscat, descoperind o mulţime de dinţi foarte ascuţiţi, şi se uită fix la el, cu ochi blânzi şi curioşi.

Torak răsuflă îndelung, uşurat.

Foca respiră la rândul ei, deschizându-şi larg nările. Blana cenuşie şi linsă avea pe ea pete negre, care explicau de ce era atât de prietenoasă: ştia că nu va fi vânată.

Bale o văzuse şi el. Zâmbi, în timp ce-şi apropie barca.

– Paznicul! Acum ştiu că totul va fi bine!

Foca plutea alene pe spate, cu înotătoarele cozii ridic pe burtă, privindu-i plecând. Apoi, cu un uşor oftat îşi închise nările şi dispăru sub valuri.

Poate datorită paznicului, nu văzură nici urmă de Înotătoare-Crestată şi prinseră o viteză atât de bună, încât pe la mijlocul după-amiezii se opriră într-un golf mic, pentru a se odihni.

Marea era în reflux şi nisipul era acoperit de ierburi marine şi de urmele lăsate de ghearele scoicarilor. Bale şi Asrif aprinseră un foc, apoi plecară să-şi umple burdufurile cu apă, în timp ce Detlan îi arăta lui Torak cum să prindă moluşte. În curând aveau o grămadă de scoici lungi şi cafenii, pe care le coapseră în tăciuni. Torak se gândi că moluştele aveau un gust puţin mai bun decât avuseseră prima oară. Probabil că se obişnuise cu ele.

În afară de moluşte, mâncară şi tulpini crocante de plante marine, adunate de Astrif. Aveau gust de gheaţă verde şi sărată şi Torak le mâncă doar pentru că aşa făceau ceilalţi; însă mai pe gustul lui erau rădăcinile de nalbă-de-mare coapte, din care se scurgea un suc lipicios şi dulce. Nimeni nu vorbi în timp ce mâncau şi lui Torak i se păru ciudat că putea să se simtă aproape bine, alături de aceiaşi băieţi care-l capturaseră cu numai patru zile în urmă.

După-amiaza trecu şi, în timp ce vâsleau spre apus, braţele şi coapsele lui Torak începură să-l doară. Aţipi de mai multe ori, trezindu-se brusc doar când padela lui era gata să-i alunece din mâini. Focile însă continuau să avanseze, cu părul lor blond fluturând în vânt.

Renunţă la speranţa de a se mai opri vreodată, când auzi larma depărtată a păsărilor de mare. Îngustându-şi ochii din cauza luminii, văzu un perete stâncos ridicându-se din apă, vertical, până la

un pisc de forma unei înotătoare de vânător. Chiar în vârf putu să descopere câteva mici pete întunecate, ce-i dădeau încet ocol.

„Vulturi“, îşi spuse.

– Şi chiar ai să te urci acolo? întrebă Torak întinzând gâtul spre culme.

– Am mai făcut-o şi înainte, zise Asrif ridicând din umeri.

Dar faţa lui căpătase culoarea nisipului ud.

– O dată, mormăi Bale, o singură dată. Şi nu chiar până la cuiburile vulturilor.

Stăteau exact sub culme, pe o porţiune îngustă de stâncă ce urma linia falezei, apoi intra în mare ca o gheară. Pe această gheară îşi lăsaseră ambarcaţiunile – astfel, după cum spusese Bale, dacă cineva va cădea de sus nu va strica bărcile.

Acelea erau cele mai înalte faleze pe care le văzuse Torak vreodată.

Brăzdaţi de fisurile cauzate de îngheţurile a nenumărate ierni, versanţii săi golaşi erau de culoare roşu-închis, precum cea a cărnii de balenă crudă, şi stropiţi cu găinaţ. Duhoarea îi puse un nod în gât; şi făcu să-i vâjâie capul.

Şi dacă i se păruse că faleza din Golful Focilor era foarte aglomerată, aici era cu mult mai rău. Nu puteai strecura o pană între cormoranii îngrămădiţi

pe stâncile mai joase, iar sus, hoarde de cufundari se împingeau unii într-alţii pentru puţin spaţiu, în timp ce pescăruşii cu labe boante şi pescăruşii amatori de heringi se ciorovăiau în aer. Cel mai înalt ţanc dintre toate avea în vârf cuiburi de vulturi uriaşe şi diforme.

– Unele dintre aceste cuiburi sunt vechi de sute de ierni, murmură Bale, şi unii dintre vulturi au peste cincizeci de ierni.

În ciuda zgomotului, vorbea încet şi Torak înţelese de ce. Nu numai vulturii îi ameninţau. Însăşi culmea era vie şi n-ar fi trecut cu vederea apariţia unui intrus nedorit. La picioarele lui zăceau bucăţi de piatră sfărâmată, ceea ce însemna un singur lucru: avalanşe de pietre.

Şi totuşi, aşa cum spusese Bale, Focile urcaseră cândva pe culme, atunci când prada a fost rară şi n-au putut găsi suficiente ouă lângă tabăra lor. Aceasta explica şi pitonurile scurte din piatră, ce ieşeau din stâncă la intervale regulate, tot traseul până la cuibul cel mai de jos şi totuşi ameţitor de sus.

Această stâncă era ţinta lor; dar Torak nu vedea nici o plantă crescând pe ea, să nu mai vorbim de floarea-de-piatră pe care o descrisese Tenris: „Cam de o palmă înălţime, cu frunze purpurii-cenuşii şi cu rădăcinile răsucite ca ghearele unui vultur."

Ceafa lui Torak îl durea, aşa că începu să o maseze.

– Cine a pus acolo pitonii pentru căţărat? întrebă el.

– Bunicul bunicului meu, răspunse Bale. Dar mai trebuie înlocuite unele dintre ele.

– Şi de obicei nu ne ducem atât de sus, până la cuiburile vulturilor, completă Asrif.

– Iar acum nici n-ar fi momentul să încercăm, zise Detlan. Au pui. Vor crede că Asrif se duce să-i ia.

– Să sperăm că sunt destul de înţelepţi să-şi dea seama că nu face aşa ceva, comentă Bale. Dintr-o pungă de la centură scoase o tulpină veştedă verde-cenuşie, pe care o rupse în patru.

– Mâncaţi asta, zise el întinzând fiecăruia câte o bucăţică.

Detlan şi Bale începură să mestece, dar Torak o privi suspicios pe a lui.

– Ce e asta?

– Iarbă-de-faleză, răspunse Bale cu gura plină. Înlătură ameţeala.

– Am crezut că numai Asrif urcă pe stâncă.

– Aşa e, răspunse Bale. Dar poţi să ameţeşti şi privind în sus, la fel ca atunci când priveşti în jos.

Tulpina era amară, dar aproape imediat mintea lui Torak se limpezi.

Se simţea de prisos şi nefolositor în timp ce-l privea pe Deltan ajutându-l pe Asrif să-şi pună hamul cel greu din sfoară de varec şi controlând uriaşul cârlig din lemn de la spate; Bale îşi azvârli colacul coardei peste umăr şi testă cârligul de la capătul ei.

– Eu cum te pot ajuta? întrebă Torak.

Asrif îi adresă un rânjet, mai mult o grimasă.

– Prinde-mă dacă voi cădea.

– Mai bine dă-te la o parte din drum, bodogăni Bale.

Torak îşi muşcă buzele. Nu voiau să-l lase nici măcar să-i ajute.

Înăbuşindu-şi frustrarea, îl privi pe Bale cum îşi dă braţul pe spate, lansând coarda. Aceasta zbură, căzând exact peste un piton, cam cu zece paşi mai sus. Asrif prinse cârligul corzii şi-l fixă de cel din spatele lui, iar Detlan trase de celălalt capăt până ce coarda fu perfect întinsă. Astfel, Asrif începu cățărarea, prinzându-se cu mâinile de crăpături şi sprijinindu-şi picioarele pe pitonii de cățărat, în timp ce Detlan îşi încorda trupul pentru a-i prelua greutatea, în caz că ar fi căzut.

Când se apropie de pitonul de care era agăţată coarda, găsi lângă el o protuberanţă şi se sprijini pe călcâie, rămânând agăţat de suprafaţa stâncii cu o mână, în timp ce cu cealaltă desprinse coarda de hamul lui şi o aruncă jos. Aceasta lovi pământul cu zgomot. Torak făcu un salt înapoi, după care Bale aruncă din nou coarda, de data aceasta cu un piton mai sus, având totodată grijă să nu-l lovească pe Asrif. Acesta trebuia să stea într-un echilibru perfect, pentru a reuşi să prindă cârligul ce se legăna şi sa-l agaţe de hamul lui.

Şi în timp ce urca mai sus, păsările marine se ridicară de pe faleză şi se abătură indignate asupra lui. De câteva ori alunecă şi se izbi de suprafaţa stâncii. Numai hamul – şi muşchii lui Detlan – îl opriră să nu se prăvălească spre moarte.

În timp ce Detlan şi Bale transpirau manevrând coarda, Torak stătea alături, fără să-i poată ajuta. Asrif îşi croia precaut drumul în sus, pe faleza perpendiculară. Mai avea câţiva paşi, dar lui Bale îi era imposibil să ajungă cu coarda până acolo, aşa că Asrif o aruncă el însuşi, alegând de fiecare dată pitonul cel mai apropiat, pentru a-i permite să facă manevra fără să-şi piardă echilibrul. Şi astfel, acum se găsea aproape de cuibul vulturilor.

Pe când Torak privea apărându-şi ochii de soare cu palma, văzu o umbră mare şi neagră ce se ridică de pe vârf în văzduh. Erau aripile enorme, cu capete boante, ale unui vultur, ce cobora încet în, spirală, spre Asrif.

Un vultur solitar dădea ocol piscului. Renn se gândi la Torak, care se afla pe partea cealaltă a insulei, şi mări pasul.

Deşi soarele coborâse mult, era încă destul de cald pe potecă, iar briza ce se ridica din lac o răcorea prea puţin. Mergea astel dinainte de ivirea zorilor. Lupul se întorsese curând după aceea, spre

marea ei uşurare; dar era nerăbdător să se îndrepte spre apus şi ea făcea eforturi să se ţină după el. Chiar şi acum lupul o lua în permanenţă înainte, deşi întotdeauna se întorcea după ea.

Renn se întreba dacă el ştie unde e Torak sau dacă urma de fapt poteca caiacistului pe care îl văzuse pe lac. Nu găsise nici o urmă, cu excepţia unei o a doua bărci ascunse sub acelaşi tufiş, pe marginea lacului. Barca era goală. O rezervă, probabil. Dar asta nu-i spunea nimic despre ce făcuse caiacistul în această parte a insulei.

– Zilele acestea, Focile nu vor merge în interiorul insulei, îi spusese Tiu. Înainte aveau acest obicei, dar, ulterior, membrii clanului deveniseră mult mai stricţi în legătură cu păstrarea distanţei dintre codru şi mare.

– Locuieşte cineva pe coasta de apus? întrebase Renn.

Tiu dăduse din cap.

– Aparţine vulturilor. Poţi să le vezi de departe locuinţa: un pisc uriaş şi roşu, cu formă de înotătoare de vânător.

Prima dată când a zărit piscul era la amiază. Acum, după ce lăsase lacul în urmă, se găsea exact sub el.

Din această parte era de neescaladat: o colină de grohotiş înşelător, pe care nici măcar vuietoare nu

găsiseră sprijin pentru a prinde rădăcini. În stânga ei totuşi, printre câţiva scoruşi încâlciţi, ar fi putut exista un drum în jurul piciorului de miazăzi al falezei, apoi în jos, spre mare. Va avea nevoie de el, dacă va trebui să-l găsească pe Torak.

Dar, spre surpriza ei, lupul nu arătă nici un fel de interes faţă de această cale. În loc de asta, se îndreptă spre miazănoapte, dispărând într-un desiş de mesteceni, apoi apărând din nou, nerăbdător ca ea să-l urmeze. Nu părea îngrijorat; doar agitat. Ea hotărî să se ţină după el.

Pătrunzând prin desiş, se trezi cocoţată pe o colină stâncoasă, ce curând îi alină lipsa de aer şi zgârieturile căpătate. Era o uşurare să ieşi pe o muchie bătută de vânt, mult mai sus de plaja cu nisip negru şi strălucitor. Înspre miazănoapte plaja ajungea la un cap abrubt, unde faleza se surpase în mare, lăsând în urmă o mulţime de bolovani. Şi în mijlocul lor, stoluri de păsări ţipând strident se sfădeau deasupra unui obiect mare şi lipsit de viaţă.

„Un stârv, gândi Renn, privindu-l pe lup alergând în josul colinei, spre plajă. Nu e de mirare că e agitat. Acum va avea destulă mâncare."

Dacă tot ajunsese atât de departe, hotărî să se ducă să vadă ce este.

Vântul îşi schimbă direcţia şi Renn simţi miros de putreziciune. Când ajunse jos, cu tălpile scrâşnind

prin nisipul de culoarea mangalului, îl văzu pe lup la celălalt capăt al plajei, alungând păsările. Ciorile şi pescăruşii coborau în picaj spre el, dar lupul îi respinse cu câteva încercări de a-i muşca. Corbii, mai înţelepţi, se aşezaseră pe pietre pentru a-şi aştepta rândul.

Apoi văzu că altcineva înaintea ei fusese aici. Alături de urmele lupului erau cele a unui bărbat. Mergând, nu alergând. Indiferent ce făcuse aici caiacistul, a făcut-o pe îndelete.

Când se apropie, duhoareea hoitului deveni atât de puternică, încât trebui să respire pe gură.

În lumina soarelui nu putea vedea prea bine ce zăcea printre bolovani. Doar o formă mare, ghemuită, murdară de găinaţ de pasăre, şi pe lup sfâşiind înfometat carnea de culoare roşu-închis.

La apropierea fetei, acesta trecu de partea cealaltă, punând astfel o distanţă mai mare între ei, pentru a-i face cunoscut că are nevoie de spaţiu pentru a mânca. Ceea ce văzu imediat, o făcu pe Renn să uite de tot. „O, nu, gândi ea. Nu poate fi adevărat."

Lupul înalţă capul şi mârâi la ea, apoi scheună nesigur dând din coadă. Îi transmitea că îi place de ea, dar se apropiase prea mult de carnea lui.

Renn se împiedică, retrăgându-se. Văzuse suficient.

Tânărul vânător fusese prins într-o plasă de varec şi ucis cu o secure. Apoi carcasa lui fusese lăsată pradă păsărilor. Numai dinţii îi fuseseră smulşi.

Simţind că-i vine rău, Renn căzu în genunchi pe nisip, privind fix mica înotătoare neagră, acoperită cu urme de ciuguleli. „De ce a făcut cineva aşa ceva?“

Apoi îşi aminti de clanul Varecului, care avertizase în legătură cu vânătorul singuratic.

„Nici nu e de mirare că e furios“, gândi ea.

26

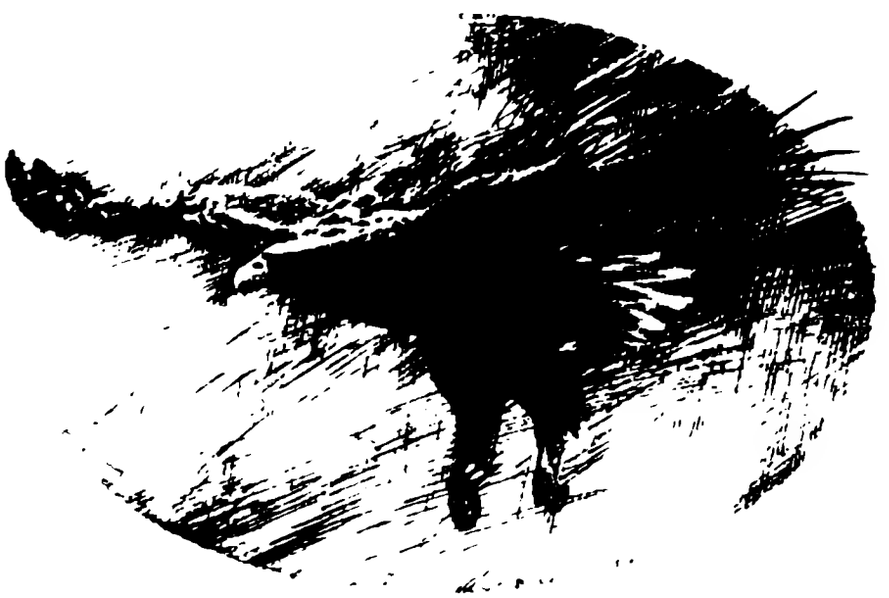

Pe culme, Asrif era într-o situaţie dificilă.

Ajunsese la o muchie ce se afla exact sub cuibul vulturilor, dar partea din spate a hamului i se agăţase de stâncă şi nu putea s-o desprindă.

– Ca să se elibereze, trebuie să-şi taie chingile, informă Detlan ridicând capul pentru a vedea mai bine.

– Şi atunci ce face fără ham? întrebă Bale.

– Dacă este într-adevăr agăţat acolo, atunci... interveni Torak.

– ... Atunci nu mai poate coborî, îl repezi Bale. Da, ne-am gândit şi noi la asta.

– Ceea ce vreau să spun, reluă Torak, este că aş putea sa urc până acolo să-l ajut.

– *Ce?!?* strigara Detlan şi Bale deodată.

– Ceilalţi pitoni, cei de alături... Dacă aş putea ajunge la ei...

– *Dacă*, sublinie Bale.

Torak îl privi.

– Ai un ham şi o coardă de rezervă; iar eu sunt mai uşor decât Asrif. Am văzut cum a făcut el.

Bale îl privea fix, ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată.

– Ai face aşa ceva?

– Avem nevoie de rădăcina aia, zise Torak simplu. În afară de asta, adăugă el, ce altceva ar fi de făcut?

Primii zece paşi au fost uşori. Hamul era încrucişat lejer peste umeri şi în jurul taliei lui Torak, cu cârligul cel mare de lemn, din spate, agăţat de cârligul din capătul corzii. Un control rapid îl asigură că ambele cârlige erau bine făcute, din molid bun şi solid.

Fiindcă Deltan ţinea coarda lui Asrif, îi reveni lui Bale însărcinarea de a o ţine pe a lui Torak, în timp ce urca spre prima muchie.

– Nu privi în jos, îl atenţionă Bale. Şi nu te uita nici prea în sus.

Torak uită această recomandare aproape imediat. În timp ce aştepta să prindă cârligul, după ce Bale îl aruncase peste următorul piton, îl zări pe Asrif, incredibil de sus; iar deasupra lui, o mulţime de crengi ieşind în afară, dintr-o despicătură. Cuibul vulturilor. Dar unde erau vulturii?

La cea de a doua încercare prinse cârligul şi, stângaci, cu efort, reuşi să-l agaţe de cel aflat pe umărul lui. Apoi, când simţi coarda întinsă, ceea ce-i spunea că Bale era la post, începu căţărarea.

Pitonii erau solizi, dar pentru el prea depărtaţi unul de altul, astfel că alunecă de două ori, dar hamul îl ţinu ferm, controlându-i căderea.

Fierbinţeala de pe suprafaţa stâncii era intensă. Înainte de a porni, îşi scosese hanoracul confecţionat din intestine, dar şi aşa, în curând, era lac de sudoare. Dădea la tot pasul de găinaţi. Din cauza duhorii îl usturau ochii şi, în curând, mâinile şi picioarele îi erau cenuşii şi alunecoase.

Aruncarea corzii era mult mai greu de realizat decât păruse când o executa Asrif, dar după mai multe încercări reuşi. În timpul mişcării, simţi cuţitul tatălui lui împungându-l în coapsă, ca şi greutatea pungii cu medicamente de la centură, ce conţinea şi cornul de medicamente al mamei lui.

Ici şi colo, unde nu te aşteptai, trecea peste smocuri de trifoi roşu, ce tremurau în adierea vântului. Un pui de cufundar îşi întoarse gâtul lui sfrijit pentru a-l privi. Cele mai multe păsări îşi luau zborul la sosirea lui, dar unele dintre ele încercau să-l alunge. Pescăruşii cu labe boante fâlfâiau din aripi spre el. Când se căţără pe lângă un fel de bordură pe care se aflau o groază de pui de păsări palmipede,

de abia reuşi să evite scuipatul lor rău mirositor, ce-i fu azvârlit în faţă.

Chiar când începuse să se întrebe dacă va ajunge vreodată sus, se trezi pe o muchie ce se afla la nivelul lui Asrif.

Băiatul Focă era la o depărtare cam de o lungime de braţ, sprijinit pe mâini şi pe genunchi şi cu spatele la Torak, iar chinga de pe umăr îi era prinsă iremediabil de o protuberanţă aflată pe o limbă zimţată de stâncă. Nici nu era de mirare că nu se putuse elibera.

Asrif privi cu greutate peste umăr.

– Îmi pare bine că te văd, băiat al codrului, zise el încercând să zâmbească, dar fără să reuşească.

Faţa îi era roşie, deşi Torak nu putea spune dacă de epuizare sau de umilinţă.

– Cred că aş putea să te desprind, zise Torak.

Începu să se mişte lateral, de-a lungul unei crăpături ce ducea de la muchia lui la Asrif.

– Ai grijă de vulturi, îl atenţionă Asrif.

Torak riscă o privire în sus şi aproape căzu de pe stâncă din cauza şocului. Chiar deasupra lui, cuibul vulturilor astupa cerul. Uriaşa încâlceală de crengi acoperite cu licheni putea fi uşor comparată cu mărimea unui adăpost al Corbilor. Dinăuntru, din adânc, se auzea ciripitul slab al puilor. Dar nici un semn de la părinţii lor.

– Unde sunt? murmură el.

– Zboară în cerc, sus de tot, răspunse Asrif. Cred că, în ce mă priveşte, şi-au dat seama că sunt înţepenit aici. Dar cu tine e altceva.

Torak înghiţi în sec şi privi în urmă, la muchia pe care tocmai o părăsise. Coarda lui era atârnată în siguranţă peste ultimul piton, şi mai era doar puţin până sus. Dacă i-ar aluneca picioarele, coarda ar trebui să-l împiedice să cadă. Dacă, desigur, nu se va rupe sau dacă hamul nu va plesni, sau dacă pitonul nu va crăpa...

„Dacă, dacă, dacă, îşi spuse nerăbdător. Nu te mai gândi!“

Continuă să înainteze de-a lungul crăpăturii. Dar, chiar întinzându-se cât putu de mult, nu reuşi să ajungă la hamul lui Asrif.

Încercă din nou să se apropie, dar coarda îl reţinea. Trase de ea – semnalul pentru Bale să o să o slăbească – dar nu se întâmplă nimic.

– Nu-ţi mai poate da coardă, comentă Asrif. Nu i-a mai rămas.

Torak îşi aruncă privirea în jos – o distanţă ameţitoare până la chipurile ridicate spre el – şi-l văzu pe Bale dând din cap.

Reflectă o clipă. Apoi îşi scoase hamul şi-l lăsă să atârne agăţat de ultimul piton. Acum, dacă ar fi căzut, nu exista nimic care să-l oprească.

– Ce *faci* acolo? şopti Asrif îngrozit.

– Încearcă să ţii păsările astea departe de mine, răspunse Torak în timp ce se apropia.

Mai făcu o tentativă să ajungă la hamul lui Asrif şi de data aceasta îl atinse cu degetele.

O umbră alunecă pe stâncă – şi el se feri când un pescăruş zbură spre el ţinând ascuţit. Asrif ţipă şi aruncă o piatră. Nu-l atinse şi pescăruşul zbură scuipându-i pe amândoi. Părul lui Torak se năclăi de mucozitatea albă şi rău mirositoare ce alunecă în jos, pe faţă, intrându-i aproape în ochi. Scuipă la rândul lui şi mai încercă o dată.

De data aceasta reuşi să apuce chinga de pe umărul lui Asrif. Degetele îi erau alunecoase de la găinaţul păsărilor, astfel că nu reuşi să scoată hamul de pe protuberanţă.

– Dă-te puţin înapoi, gâfâi el, slăbeşte puţin hăţurile.

Asrif se dădu puţin mai în spate.

Cu un salt care aproape îl aruncă de pe stâncă, Torak smulse hamul de unde era agăţat, eliberându-l.

Asrif stătea acum pe mâini şi pe genunchi, cu gura căscată din cauza şocului. Se întoarse şi întâlni privirea lui Torak.

– Mulţumesc, murmură el.

Torak dădu scurt din cap.

– Rădăcina! Ai luat rădăcina?

Asrif scutură din cap.

– *Ce?!?*

– N-am putut să ajung la ea. Figura i se crispă de ruşine. Am ales greşit pitonurile şi m-am căţărat până într-un unghi mort. Ar fi trebuit să o apuc pe drumul pe care ai luat-o tu, nu pe aici.

Torak mai riscă o privire în sus şi văzu o cale scurtă spre dreapta, o crăpătură adâncă şi înclinată care urca în zigzag în sus până sub cuibul vulturilor. În capătul de sus al crăpăturii, chiar în umbra cuibului, se afla tupilat un pâlc de frunze lucioase de culoare purpuriu-închis. Floarea-de-piatră.

Se gândi să se întoarcă înapoi la muchia de pe care tocmai venise şi să-şi pună hamul. Dar nu mai era nici o bucăţică de coardă, care să fie întinsă şi să-i permită să ajungă la cuib. Va trebui să reuşească fără coardă.

– Trebuie să reuşesc, zise el, cu mai mare încredere decât simţea de fapt.

Braţele şi picioarele îi tremurau de încordare, în timp ce căuta locuri de care să se apuce cu mâna şi să se salte în sus de-a lungul crăpăturii. Îi era cald şi era obosit, iar duhoarea găinaţului îi făcea rău.

Sub piciorul lui, bucata de stâncă cedă. Exact când el se săltă în sus, văzu o parte din buza pietrei dezintegrându-se şi bucăţile rostogolindu-se şi săltând din loc în loc, înainte de a ateriza pe bolovani, periculos de aproape de Detlan şi de Bale.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i avertizeze, dar acum era prea târziu. În afară de asta, strigătul lui i-ar fi displăcut stâncii, care părea să fie din ce în ce mai nerăbdătoare să scape de aceşti intruşi de pe peretele ei.

Se trase mai sus pe crăpătură, spre floarea-de-piatră.

– Ai grijă! şopti Asrif sub el.

Un ţipăt ameninţător stârni ecou pe stânca falezei, apoi o umbră coborî în viteză spre el, aşa că, rotindu-şi privirea, Torak văzu un vultur venind direct spre el, cu periculoasele lui gheare căutându-i faţa. Torak avea nevoie de ambele mâini pentru a sta agăţat de stâncă şi nu putea să-şi ascundă nici capul, putea doar să se lipească de perete cât mai strâns. Zări doar în treacăt nişte ochi galbeni fioroşi şi o limbă ascuţită şi neagră şi-i auzi fâşâitul aripilor, mai largi decât lungimea unui caiac...

O piatră lovi vulturul în piept şi acesta se depărtă cu un ţipăt.

Torak se uită în jos la Asrif, care găsise un alt pietroi şi încerca să-l potrivească în praştie.

Torak nu putea vedea unde a plecat vulturul. Poate că acesta se speriase, dar băiatul nu prea credea asta. Mai degrabă, vulturul se pregătea pentru un nou atac.

Deasupra lui, despicătura se lărgea şi căţăratul era acum mult mai uşor. Când ajunse în vârf, văzu, spre uşurarea lui, că era suficient de adâncă pentru

a-i permite să se lase pe genunchiul drept şi, lipindu-se cât mai strâns de piatra înfierbântată de soare, să-şi lase în jos mâna stângă şi să scoată cuţitul.

Soarele se întunecă. Mai multe bătăi de aripi – mai multe chemări de alarmă asemănătoare unui ţipăt – de data aceasta venite de la *doi* vulturi; perechea ce încerca să-şi protejeze puii.

– N-am venit după copiii voştri! strigă Torak, uitând să coboare vocea în timp ce flutura cuţitul.

Nici nu era de mirare că vulturii nu-l ascultară. Când ajunse la pâlcul de flori-de-piatră şi începu să sape cu cuţitul după rădăcină, se aştepta ca în orice moment să fie smuls de pe stâncă.

Însă mai multe lovituri ale lui Asrif bine ţintite întoarseră păsările din drum, care nu se dădură totuşi bătute. Stâncile vuiau de chemările lor.

– *Grăbeşte-te!* strigă Asrif.

Torak gândi că totul era prea clar, pentru a fi nevoie de un răspuns.

Rădăcina florii-de-piatră era bine îngropată în „solul" întărit de soare, format din lemn putred şi din cocoloaşe de găinaţ de vultur, ce nu permitea să fie scoasă. Sudoarea curgea pe tot trupul lui Torak, în timp ce încerca să sfărâme terenul de la baza plantei, bucăţică cu bucăţică, ajutându-se de cuţitul din ardezie albastră al lui Pa. Buza crăpăturii pe care îngenunchease era sfărâmicioasă şi, pe când lucra, mai multe bucăţi din ea se desprinseră şi căzură săltând

prin aer. Disperat, apucă pâlcul de flori-de-piatră de tulpini şi le răsuci pentru a le smulge.

– *Grăbeşte-te!* strigă din nou Asrif. Nu mai am pietre!

În sfârşit, planta fu eliberată. Rădăcina era mică, pestriţă, de un verde-pal nu mai mare decât degetul lui arătător. Pentru o clipă Torak o privi, incapabil să creadă că un lucru atât de neânsemnat putea să vindece clanurile de boală.

– Am reuşit, îi strigă el lui Asrif.

Băgându-şi rădăcina în pieptar şi cuţitul în teacă, începu să coboare de-a lungul crăpăturii din stâncă, spre muchia unde aştepta hamul lui.

Imediat, sub picioare, buza pietrei se rupse. Sări înapoi, lipindu-se de stâncă.

– *Atenţie!* strigă el, în timp ce o bucată de rocă aproape la fel de mare cât el se desprinse şi începu să se rostogolească pe peretele stâncos – luând şi hamul cu ea.

Torak stătea agăţat de suprafaţa stâncii, privind disperat hamul ce se rostogolea odată cu pietrele – aproape atingându-l pe Asrif – şi coborând spre bolovani, de care se izbi cu o bubuitură îndepărtată, la câţiva paşi de Detlan şi Bale.

Nu mai auzea strigătele păsărilor marine. Îşi auzea doar propria respiraţie şi zgomotul bolovanilor ce continuau să cadă.

Deasupra lui, vulturii se ridicau în spirală. Acuma ştiau că nimeni nu le va mai pune puii în primejdie.

Sub el, Asrif înalţă capul şi-i întâlni privirea.

Amândoi ştiau ce înseamnă asta, dar nici unul nu voia s-o spună. Torak nu mai avea nici o posibilitate de a coborî de pe stâncă – cu excepţia unei încercări de a-şi da drumul în jos fără ham, ceea ce înseamna aproape cu siguranţă moartea.

Asrif îşi umezi buzele.

– Vino pe muchia mea, zise el.

Torak se gândise la asta, dar dădu din cap.

– Nu e suficient loc, zise el.

– S-ar putea să fie. Şi am putea împărţi hamul meu.

– Nu ne va ţine pe amândoi. Şi astfel vom fi amândoi ucişi.

Asrif nu răspunse. Ştia că Torak are dreptate.

– Ia tu rădăcina, zise deodată acesta. Asrif încercă să protesteze, dar Torak i se adresă din nou: Să ştii că rugămintea mea are o raţiune. Tu poţi coborî de acolo de unde eşti. Poţi să i-o duci lui Tenris şi el poate face leacul. Pentru toată lumea.

Vorbea foarte sigur pe el, dar inima îi bătea repede, ca a unei păsări. Nici lui nu-i venea să creadă că putuse spune aşa ceva.

Aplecându-se cât putu de mult, întinse braţul şi dădu drumul rădăcinii. Asrif o prinse şi o ascunse în pieptarul lui.

– Tu ce-ai să faci? întrebă el.

Torak îşi simţea mintea surprinzător de lucidă în timp ce-şi cântărea şansele. Poate că de vină era iarba-de-faleză pe care o mestecase; sau poate că, pur şi simplu, nu realiza ceea ce se poate întâmpla.

Porţiunea cu bolovani unde stăteau Bale şi Detlan se afla chiar sub el. Era îngustă, iar dincolo de ea se întindea marea. Dacă ar fi sărit, s-ar fi putut izbi de bolovani.

– Poţi încerca să cobori, zise Asrif cu o figură îngrozită.

– Cu tine acolo, sub mine? întrebă Torak. Şi ce spui de Detlan şi Bale? Dacă am să cad, vă omor pe toţi.

Asrif înghiţi în sec.

– Dar ce altceva...

– Fereşte-ţi capul, zise Torak şi se aruncă de pe stâncă.

27

Torak se scufunda în apa verde strălucitoare – în lumina verde strălucitoare – şi nu-i era frică deloc, se simţea doar uşurat că nu s-a lovit de bolovani.

După căldura de pe stâncă, apa fusese atât de rece, încât pur şi simplu îl izbi în piept sufocându-l, dar el de-abia simţea, pentru că acum se cufunda în codru.

Auriu, varecul smălţat de soare sclipea şi se legăna în ritmul mării. Rădăcinile lui se pierdeau în beznă şi printre frunzele unduitoare capelinii de argint zburau în viteză, ca nişte rândunele.

Şi apoi dintre varec se ivi paznicul-focă, ajungându-l cu o singură mişcare a înotătoarelor, apoi rostogolindu-se cu capul în jos pentru a-l privi. Cu ochii ei rotunzi şi mari şi mustăţile încărcate de bule

de aer, foca era atât de prietenoasă şi avea un aer atât de mirat, încât lui îi veni să izbucnească în râs.

Mişcarea valurilor îl duse mai departe, în ape mai reci – şi deodată simţi în pântece o durere ascuţită. Nu avea timp să se întrebe ce se întâmpla – nu avea timp să-i fie frică. Durerea îi trecu imediat. Şi nu-i mai era frig, din contră simţea o *căldură* minunată şi un fel de imponderabilitate, parcă era acasă în această lume frumoasă, verde-deschis, încât n-ar fi vrut s-o părăsească niciodată.

Şi totuşi, trebuia să respire.

Fără tragere de inimă, dădu din picioare pentru a se ridica la suprafaţă. Se ridica în spirală, din ce în ce mai sus, strecurându-se prin apă în mijlocul unui fluviu de bule argintii. Dar când îşi scoase capul afară, lumea de deasupra valurilor era atât de zbuciumată şi de violentă, încât îşi strânse nările cu putere şi cu lovituri uşoare de picior intră din nou în minunata lumină verde. Cobora din ce în ce mai jos, mai repede decât şi-ar fi închipuit vreodată că e posibil, înapoi printre plantele de varec.

Şi acolo jos, în varec, plutea ceva. Curios, se apropie pentru a arunca o privire.

Era un băiat: neputincios, inconştient, rostogolit de curent înainte şi înapoi, odată cu plantele de varec. Torak se întrebă dacă nu cumva a căzut şi Asrif înăuntru, sau poate Detlan sau Bale. Dar părul lung, unduitor era mai închis la culoare decât al băieţilor Foci – şi în

momentul în care pletele se despărţiră în două, zări o faţă îngustă, cu ochii cenuşii holbaţi; iar pe ambii obraji tatuajul albastru-negru al clanului Lupului.

Cuprins de groază, realiză că se uita la el însuşi.

Gândurile îi zburau în toate direcţiile, ca nişte peşti îngroziţi. „Ce se întâmplă? Sunt mort? De aceea a venit paznicul, pentru a mă conduce în Călătoria Morţii?"

Apoi îşi veni în fire. „Nu fi prost, Torak, acest paznic e o focă, iar tu faci parte din clanul Lupului! Paznicul tău trebuie să fie un *lup!*

Dar dacă nu sunt mort, gândi el în timp ce-l privea cu o fascinaţie oribilă pe băiatul ce plutea, *atunci ce se întâmplă?"*

Coborî mai aproape de el însuşi, apoi se opri brusc, desfăcându-şi înotătoarele din faţă pentru a frâna.

Înotătoarele?

Şi erau într-adevăr înotătoarele *lui,* fără nici o îndoială. Putea să le deschidă şi să le închidă ca pe nişte braţe şi, în timp ce făcea asta, văzu blana scurtă şi cenuşie de pe ele ondulând uşor în apă.

Se răsturnă şi înotă cu capul în jos, descoperind cu uimire că putea să vadă departe în bezna din adânc, acolo unde stelele-de-mare purpurii îşi croiau drumul pe fundul apei, tulburând apa. Putea să audă sunetele ascuţite şi puternice ale peştilor ce

muşcau din varec, clinchetul fragil al crabilor ce treceau peste pietre.

Dar, mai mult decât orice, putea să *simtă* cu ajutorul mustăţilor. Mustăţile lui erau atât de sensibile încât puteau prinde urma sinuoasă a celui mai mic peşte, în timp ce acesta se vânzolea prin apă ca o săgeată. Marea era o ţesătură de mii de urme invizibile de peşti, ce se încrucişau. Şi simţi, de asemenea, reverberaţiile puternice şi lente pe care varecul le transmitea prin apă; şi valurile ce se izbeau de stânci, stârnind ecoul. Atârna cu capul în jos, încercând să dea o explicaţie acestei învălmăşeli de simţuri.

Apoi, slab şi foarte depărtat, se auzi un cântec.

Ţipete lungi şi sinistre; o vijelie furioasă de sunete. Un cântec plin de furie şi de disperare, ce venea spre el din largul mării.

Îl cuprinse un tremur, din vârful mustăţilor până la terminarea cozii scurte. Şi deodată simţi uriaşa tulburare a apei, în timp ce făptura se apropia cu o viteză incredibilă...

Deodată, puse stăpânire pe el o certitudine înspăimântătoare.

Venea Vânătorul.

O altă răsucire bolnăvicioasă – o altă durere ascuţită în pântece – şi deodată era din nou Torak. Îi era îngrozitor de frig, era disperat după o gură de aer şi nu putea să vadă aproape nimic, era prea în adânc –

doar cu coada ochiului zări fulgerul înotătoarelor argintii când paznicul zbură spre adăpostul adâncurilor.

Vine Vânătorul!

Cu toată puterea, Torak dădu din picioare pentru a ieşi la suprafaţă. Plămânii îi erau grei, ca în vis, şi se mişca cu o încetineală exasperantă, dar până la urmă ţâşni liber din valuri.

Gâfâind, tuşind, zări fragmente din bolovanii acoperiţi de melci turtiţi – şi văzu cu o enormă uşurare că fusese cărat de curent mai aproape de gheara de stâncă ce ieşea din faleză. Disperat, se năpusti spre ea. Poate ar reuşi să ajungă acolo înainte ca vânătorul...

Privind peste umăr, văzu că Asrif reuşise să coboare de pe stâncă şi ţopăia de colo-colo, strigând frenetic. Apoi, spre groaza lui, îi văzu pe Bale şi pe Detlan urcându-se în caiacele lor şi încercând să-i vină în ajutor. Nu-şi dădeau seama că riscau mult mai mult decât el? El, cel puţin, avea şansa de a ajunge la gheara de stâncă, dar ei, în ambarcaţiunile lor, vor fi îngrozitor de expuşi furiei vânătorului.

– *Nu!* zbieră el. Duceţi-vă înapoi. *Ieşiţi din apă!* Nu-l puteau auzi. Sau poate că-şi închipuiau că strigă după ajutor? Înotând cât putu de repede, strigă din nou: Ieşiţi din apă! Vine vânătorul! *Vine vânătorul!*

De data aceasta, Bale îl auzi, dar în loc să-şi întoarcă caiacul, vâsli şi mai repede spre el, dând din cap nedumerit. Şi, consternat, Torak văzu că în jurul lui marea era înşelător de calmă, fără nici o înotătoare

neagră la orizont. Bale nu înţelegea avertismentul – *deoarece nu-l putea vedea pe vânător.* Nu ştia că vine.

– Du-te înapoi! zbieră din nou Torak. Vine vânătorul!

Abia acum Bale înţelese şi-şi cufundă padela în apă, pentru a-şi grăbi caiacul, strigând în acelaşi timp la Detlan.

– Înapoi! Înapoi!

Valurile îl aruncară pe Torak pe gheara de stâncă, iar el se apucă de plantele marine şi se trase afară – exact în momentul în care un fâşâit gutural şi puternic erupse în spatele lui şi o coloană de stropi ţâşni în aer.

În timp ce era aruncat pe stâncă, Torak zări un spate uriaş şi negru arcuindu-se din apă, apoi înotătoarea crestată dominatoare. Era atât de aproape, încât băiatul văzu valul rostogolindu-se pe o latură a uriaşei făpturi şi un cap enorm şi turtit trecând cu forţă pe lângă el; privirea sa întâlni privirea ochiului negru şi necunoscut al vânătorului. Apoi acesta dispăru, măturând locul de lângă el şi îndreptându-se direct spre bărci.

Prea târziu observaseră Focile avertismentul. Bale aproape ajunsese pe pietre, unde Asrif sosise înaintea lui şi striga încurajări – dar Detlan se afla cu mult în urmă şi Înotătoare-Crestată câştiga teren.

Torak se ridică şi alergă spre ei, sărind peste ambarcaţiunea lui Bale şi alunecând pe iarba marină. Dar vânătorul era mult mai rapid decât el şi Torak

văzu cu groază cum acesta se apropia de Detlan – clătinând şi izbind cu coada enormă, apoi apucând pupa caiacului şi aruncând-o în aer.

Detlan aterizã pe pietre cu un ţipãt, apoi alunecă înapoi în apă. Asrif şi Bale alergară în ajutorul lui, în timp ce înotătoarea neagră se îndrepta spre ei – apoi, în ultima clipă – se întoarse şi dispăru în valuri.

Asrif şi Bale traseră din apă trupul inert al lui Detlan şi-l întinseră pe pietre.

Cu răsuflarea tăiată şi tremurând, Torak scruta marea, dar nu mai văzu nimic. Numai spuma albă săltând pe valuri, acolo unde fusese vânătorul cu doar o secundă înainte.

Apoi, mult mai departe, zări înotătoarea neagră pierind în largul mării. Indiferent ce – sau pe cine – căutase Înotătoare-Crestată, nu-l găsise aici. Torak se întoarse şi alergă spre ceilalţi.

Asrif stătea în genunchi, smulgând cu dinţii dopul unui burduf de apă. Bale amesteca pe pietre conţinutul unei pungi cu medicamente. Detlan zăcea cu ochii închişi. Faţa lui era îngrijorător de palidă, buzele albastre din cauza şocului, dar când Torak se apropie, văzu spre uşurarea lui că băiatul Focă respira.

Bale îi aruncă o privire lui Torak.

– Tu eşti bine? întrebă el.

Torak dădu din cap, apoi i se adresă lui Asrif:

– Mai ai rădăcina aia?

Asrif se bătu peste pieptar, dar nu scoase nici un cuvânt.

Caiacul lui Detlan era zdrobit, ca şi piciorul lui. Torak putea vedea strălucirea albă a osului ieşind din carnea însângerată.

– De ce pe mine? şopti Detlan. De ce venea după mine?

Bale puse mâna pe umărul prietenului său.

– Eu nu cred că asta făcea, zise el. Dacă ar fi urmărit aşa ceva, acum erai mort.

– Cormoranii au avut totuşi dreptate în legătură cu un lucru, mormăi Asrif ducând burduful cu apă la buzele lui Detlan. Caută pe cineva.

– Dar, pe cine? întrebă Bale.

Apoi se întoarse spre Torak şi-i puse întrebarea pe care acesta şi-o pusese deja:

– Şi, pentru numele mării-mamă, de unde ai ştiut că vine?

28

Lui Renn i se păru că Torak era foarte palid, când îngenunche lângă băiatul rănit.

Ascunsă printre bolovani, cam la treizeci de paşi depărtare, îşi lansă semnalul: un tril de privighetoare. Alesese privighetoarea, deoarece era o pasăre a codrului şi astfel Renn era sigură că Torak va înţelege.

Dar el nu înţelese mesajul. Şi aceasta o uimi peste măsură pe Renn. „Dacă Torak nu şi-a dat seama că sunt eu înseamnă că e cu adevărat speriat" îşi spuse Renn.

Era o noapte caldă şi umedă, ce dădea impresia că va veni furtuna, şi fata transpiră serios până reuşi să-şi găsească drumul printre scoruşii şi bolovanii de la poalele stâncii falezei. Sosi imediat după atacul vânătorului.

Nici Torak şi nici băieţii Focă nu păreau să ştie *de ce* atacase acesta, însă ea ştia. Tot mai putea să simtă mirosul de stârv şi să-l audă pe lup înfulecând. Era atât de concentrat asupra mâncării, încât atunci când ea părăsi plaja, de-abia îşi ridică privirea.

În timp ce soarele cobora din ce în ce mai jos şi strălucirea albastră a miezului verii se estompa, ea continua să aştepte printre bolovani, disperată să-i vorbească lui Torak despre vânătorul ucis, dar aproape tot atât de disperată să nu fie văzută de Foci.

Apoi sosi încă o Focă într-un caiac, un om cu un hanorac făcut din intestine şi cu o faţa oribil de arsă, care preluă conducerea întregii acţiuni. Băiatul Focă mai scund şi mai slab scoase ceva de sub pieptar şi omul îl aşează cu grijă într-o punguţă atârnată la gât; Renn ghici că trebuie să fie rădăcina de floare-de-piatră. Apoi, folosind bucăţi din caiacul distrus, omul fixă piciorul băiatului rănit, în timp ce dădea ordine celorlalţi.

Renn fu surprinsă de felul cum se luminase faţa lui Torak când sosise omul cu cicatricea; simţi un uşor junghi de gelozie, când omul îi spuse băiatului să adune lemne de foc, iar el se supuse imediat.

– Pot fi de la copaci obişnuiţi sau numai lemn adus de ape? întrebă el şi vocea i se izbi de stâncă.

Omul ars dădu din cap şi Torak porni peste pietre, căutând.

Renn uită de gelozia din inimă. Poate că totuşi Torak auzise semnalul ei.

Îl văzu oprindu-se lângă o bucată de lemn adus de ape, apoi coborând spre mare; după care se întoarse şi porni spre bolovani.

– Unde eşti? şopti el.

– Printre scoruşi, şuşoti la rândul ei Renn. Aici... Nu, încă puţin. Când ajunse, ea îl apucă de pieptar şi îl trase în spatele unui dâmb ce-i făcea nevăzuţi de către ceilalţi. În sfârşit, oftă ea. Am tot aşteptat şi-am aşteptat...

– Unde e lupul? întrebă el brusc.

– În golful celălalt, mănâncă. Asta voiam să-ţi...

– Ar trebui să aduni şi tu nişte surcele, bombăni el. Nu mă pot întoarce cu mâna goală.

– Ce?!? A, da, desigur. De mai aproape, observase că băiatul era într-adevăr palid şi că nu o privea în ochi. Torak, totul e în regulă cu tine?

El dădu afirmativ din cap.

– Dar cu tine?

În loc de răspuns, ea făcu un gest cu mâna.

– Ascultă. Ştiu de ce a atacat vânătorul. Şi apoi îi povesti despre vânătorul cel tânăr ucis şi despre urmele lăsate de caiacistul cu părul blond. Nici nu e de mirare că cel mare e furios, continua ea. Vânătorul tânăr trebuie să fi fost rudă cu el, iar caiacistul l-a prins în cursă şi i-a taiat dinţii, după care l-a lăsat să putrezească.

– Dar... de ce să fi făcut cineva aşa ceva? întrebă Torak.

– Nu ştiu, dar se pare că e un fel de vrăjitorie. Deşi, cine ar îndrăzni să facă ceva atât de îngrozitor? Să încalce legea clanurilor... să omoare un *vânător*...

– Răzbunare, murmură către sine Torak. Da, asta trebuie să fie.

Părea tot atât de trist, pe cât de furios.

Renn era uluită.

– Cine să o fi făcut?

Chipul lui se crispă, ca şi cum ar fi suferit o durere îngrozitoare.

– Când eram în apă. A fost aşa... Nu pot... nu pot...

– Torak, tu nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? îl întrerupse ea. Caiacistul care l-a ucis *era o Focă.*

– Ce? Ce vrei să spui?

– Se întâmplă ceva îngrozitor, îngrozitor... *şi Focile sunt implicate!* Cine ştie, poate că ei au provocat şi boala! Poate că de aceea avea nevoie de dinţi! Torak se depărtă de ea, clătinând din cap cu neîncredere. Nu te-ai întrebat niciodată, continuă ea, de ce nici unul dintre ei nu s-a îmbolnăvit, deşi te afli pe insulă de câteva zile şi Tokoroţii de asemenea?

– Asta nu înseamna nimic, şopti el.

– Apoi de ce au trimis doar nişte băieţi să culeaga rădacina? Daca credeau cu adevărat că sunt în pericol, de ce n-au trimis nişte barbaţi?

– Pentru că Asrif este cel mai bun cățărător și...

– Și tu crezi asta?

Torak ezita, apoi se cutremură.

– De când au aflat de boală, Focile au încercat întruna să mă *ajute*.

– Torak...

Băiatul se întoarse spre ea.

– Tenris m-a scăpat de stâncă! Asrif m-a apărat de vulturi! Detlan și Bale au venit să mă *salveze* când a atacat vânătorul! Bale și-a pierdut *fratele*, când a mai bântuit boala, cu trei veri în urmă!

– De ce ești așa hotărât să-i aperi?

– Iar tu, de ce ești așa hotărâtă să-i acuzi?

– Pentru că omul din caiac avea părul blond! Pentru că urmele demonstrau că el a fost cel care a ucis vânătorul!

– Dar aproape toți din clanurile mării au părul blond! În afară de asta, tu însăți ai spus că ai auzit clinchetul padelei ciocnindu-se de ambarcațiune. Dacă ai ști mai multe despre Foci, ai ști că niciodată nu *fac* nici cel mai mic zgomot! Omul pe care l-ai văzut putea fi oricine. Un Cormoran sau unul dintre prietenii tăi, Vulturii-de-Mare...

– Dar nu unul dintre prietenii tăi, Focile, rosti Renn cu amărăciune.

– Ei nu sunt prietenii mei, ripostă el. Sunt rudele mele.

Ea se înfiora.

Împietrit, el luă lemnele adunate de ea şi le puse alături de ale sale.

– Trebuie să mă întorc la ei, zise Torak fără a o privi.

Renn era îngrozită.

– Tu n-ai auzit?

– Renn, miezul verii e aproape. Nu avem decât o zi pentru a ne întoarce în tabără.

– Pe *mare?* Cu furtuna ce se apropie şi cu un vânător răzbunător...

– Tenris a făcut o vrajă de camuflaj şi spune...

– Şi Tenris are întotdeauna dreptate, nu-i aşa? Torak nu răspunse. Însă, dacă am eu dreptate, continuă Renn, înseamnă că te întorci într-un loc primejdios şi expui şi clanurile... pentru că nu vrei să asculţi.

Torak se răsuci pe călcâie şi plecă.

Era târziu şi pe stânca falezei păsările marine erau agitate. Multe îşi părăsiseră locurile unde stăteau de obicei şi zburaseră în interiorul insulei. Venea furtuna.

Torak se trezi, după un somn scurt şi lipsit de odihnă. În curând trebuia să plece împreună cu Tenris şi cu Bale. Plănuiseră să-i lase pe Asrif şi pe Detlan aici, astfel ca ei trei să se poată întoarce în tabără cât mai repede şi, cu puţin noroc, să ajungă

înainte de a începe vremea rea şi la timp pentru noaptea de Sânziene şi pregătirea leacului.

De cealaltă parte a focului, Detlan dormea adânc, datorită poţiunii de dormit pe care i-o pregătise Tenris, iar Asrif şi Bale sforăiau şi ei epuizaţi. Tenris stătea lângă foc, fumând din pipa lui din cleşte de crab.

Cu ochii împăienjeniţi, Torak se frecă pe obraz. Era obosit, dar ştia că nu va mai putea dormi. Disputa cu Renn îl răvăşise. Mai avuseseră certuri şi înainte, dar niciodată vreuna atât de amară. Se simţea parcă s-ar fi despărţit de ea – şi nu numai din cauza celor rostite între ei, ci şi din cauza celor întâmplate în apă.

Fusese focă. Auzise, simţise lucruri pe care numai o focă le putea simţi. Dar totodată fusese şi Torak...

Tenris îşi scutură pipa de o piatră, zgomot ce-l făcu pe Torak să tresară.

Un colţ al gurii magului se ridică într-un zâmbet uşor; Torak încercă să-i răspundă tot cu un zâmbet. Tenris venise fără să-l fi chemat, spunând simplu: „Am simţit că ai nevoie de mine". Torak nici nu fu în stare să-i spună cât de încântat era. Acum îl privi pe mag încruntându-se, în timp ce-şi umplea din nou pipa, ţinând-o în mâna rănită iar cu cea sănătoasă îndesând în ea un nou cocoloş de frunze aromate.

– Bale mi-a povestit ce s-a întâmplat în apă, începu el. Aprinzându-şi pipa cu un tăciune, pufăi

de câteva ori, îngustându-şi ochii din cauza fumului. De ce nu-mi spui tu restul? De unde ai ştiut că vine vânătorul?

Torak ezită.

– Nu pot să-ţi explic. Nici eu nu înţeleg.

Tenris ridică o sprânceană.

– Dar ştii mai multe decât i-ai spus lui Bale. Dacă te pot ajuta?

Torak îşi sprijini bărbia pe genunchi şi privi fix cărbunii incandescenţi.

– Focile, murmură el, simt cu ajutorul mustăţilor sunetele ce se propagă în apă. Cu coada ochiului, îl văzu pe Tenris încordându-se. Eram împreună cu paznicul, continuă Torak. Şi el a auzit – nu, a *simţit* – vocea vânătorului – de foarte departe. Înghiţi în sec. Aşa am aflat şi eu că vine. Când Tenris nu zise nimic, Torak înalţă capul. Magul Focă stătea cu pipa uitată în mână. Faţa lui era palidă şi înspăimântată. Ce înseamnă asta? şopti Torak.

Pipa alunecă dintre detgetele inerte şi se rostogoli în foc. Tenris nu făcu nici o mişcare s-o recupereze. Se ridică clătinându-se şi se duse la malul apei, unde rămase cu spatele spre Torak. Stătu acolo multă vreme. Când se întoarse la foc, arăta mai bătrân, dar şi ciudat de emoţionat.

– Spune-mi tot, zise el.

Torak inspiră adânc şi începu.

Era o uşurare să-i spună cuiva. Nu realizase ce povară a fost să ţină totul doar pentru el. Dar intensitatea de pe figura magului era înfricoşătoare.

Când termină de vorbit, între ei se aşternu liniştea.

Tenris îşi mângâie barba cu mâna sănătoasă, care-i tremura.

– S-a mai întâmplat asta şi înainte?

– Cred că da.

– *Crezi?* Tenris vorbea neobişnuit de tăios. Ce vrei să spui?

– Am căzut într-o plasă de prins foci. Erau acolo şi nişte capelini... Dar numai pentru o clipă.

– Pentru o clipă? Cât de lungă?

– Câteva bătăi de inimă. Nu ştiu. Ochii cenuşii îl sfredeliră: ca şi cum încercau să vadă ce se află în sufletul lui. Ce... ce înseamnă asta? se bâlbâi Torak. Ce nu e în regulă cu mine?

Tenris nu răspunse imediat. Apoi zise:

– Totul e în regulă cu tine. Îşi aruncă privirea spre ceilalţi, pentru a fi sigur că încă mai dormeau, apoi se apropie mai mult de el. E vorba...

Se opri brusc, scuturând din cap.

– Ce e? Spune-mi!

Tenris oftă.

– Cum să-ţi explic? Luă un băţ şi răscoli focul, care-şi azvârli scânteile spre cer. Tot ce există pe lume, reluă el în sfârşit, are un spirit. Vânător,

pradă, râu, copac. Nu toate pot să vorbească, dar toate pot să audă şi să gândească. Ştii asta, desigur.

Torak dădu din cap, întrebându-se ce va urma.

– Cele trei suflete ale unei fiinţe – sufletele care formează spiritul, duhul – sunt înrădăcinate în trup. Din nou răscoli tăciunii. Sufletul-nume te poate părăsi din când în când, dacă eşti bolnav sau visezi, dar rar se duce prea departe şi revine foarte repede. Aruncă băţul şi întinse mâinile spre foc, ca şi cum ar fi vrut să scoată ceva din flăcări. Însă, o dată la o mie de ierni, se naşte o fiinţă care e... altfel.

În ciuda căldurii, pe Torak îl străbătu un fior.

– Sufletele acestei fiinţe, continuă Tenris, ei pot părăsi trupul... îl pot părăsi pentru mult mai mult timp decât reuşeşte s-o facă orice mag atunci când tratează o boală. Sufletele acestei fiinţe pot călători în viitor. Făcu o pauză. Pot intra şi în alte trupuri. Şi atunci când se întâmplă asta, fiinţa vede, aude şi simte, exact ca trupul în care se află... şi totuşi rămâne ea însăşi. Îşi aşeză pumnii pe genunchi şi se întoarse pentru a întâlni privirea îngrozită a lui Torak. *Această fiinţă,* şopti el, *este un Spirit Călător.*

Torak nu putea nici să respire.

– Nu, rosti el. Privirea cenuşie rămase fermă. Nu! repetă Torak. N-are nici un sens! Dacă sufletele te părăsesc, înseamnă că trupul a murit! Ar fi trebuit să fiu mort, asta înseamnă de fapt să mori!

Tenris îi aruncă o privire plină de milă şi de înţelegere.

– Dar Torak, la un Spirit Călător nu toate sufletele *părăsesc* trupul. Nanuak – sufletul-univers – rămâne întotdeauna. Nu pleacă niciodată, nici chiar în momentul morţii. Numai sufletul-nume şi sufletul-clan pleacă.

Torak începuse să tremure. Nu auzise niciodată despre spiritul care călătoreşte. Nu voia să ştie nimic despre asta.

Tenris îşi lăsă mâna sănătoasă pe umărul lui şi îl scutură uşor.

– Ai dreptate să fii înspăimântat. Călătoria spiritului este cel mai profund dintre mistere. Tot ce ştim despre asta sunt lucruri transmise de la un mag la altul, uneori în mod deformat, uneori înţeles doar pe jumătate. Făcu o nouă pauză, ca şi cum se întreba cât de multe ar mai trebui să afle Torak. Ceea ce ştim este că şi pentru Spiritul Călător însuşi e foarte greu şi foarte periculos.

„Şi doare", gândi Torak, aducându-şi aminte de răul pe care-l simţise, ca şi de durere. Simţise ca şi cum ceva adânc în interiorul lui se răsucise...

Apoi, prin minte îi trecu un gând ce-i dădu puţină speranţă.

– Dar aşa ceva nu poate fi adevărat! zise el cu înflăcărare. Eu nu sunt Spirit Călător. Am dovada! În

codru, am fost încolţit de un mistreţ. Aproape m-a ajuns şi eram îngrozit... şi *nu s-a întâmplat nimic!* N-am avut senzaţia aceea de rău sau durerea şi niciodată, nici măcar pentru o clipă, n-am ştiut ce simţea el!

Magul Focă scutură din cap.

– Torak, Torak, nu e cum crezi tu. Gândeşte-te! Ştii destule despre ştiinţa magiei, aşa că fii sigur că şi magii obişnuiţi, când vor să trateze boala, au nevoie de ajutor pentru a-şi elibera propriile suflete. Există multe feluri de a face asta. O transă. O poţiune de eliberare a sufletelor. Uneori se întâmplă din cauză că ai postit, alteori doar ţinându-ţi răsuflarea. Acelaşi lucru este şi cu Spiritul Călător. Să-ţi fie frică, aşa cum s-a întâmplat cu tine în faţa mistreţului, nu e destul pentru a-ţi elibera sufletele.

Torak se gândi la toate celelalte ocazii când se mai întâmplase asta. La ritualul de vindecare, când apăruse fumul eliberării sufletului lui Saeunn. În plasa focii, când era aproape să se înece. Cu paznicul, când de asemenea se îneca. Începuse să-şi dea seama că există şi un alt simţ, ceea ce-l îngrozea.

– În afară de asta, continuă Tenris şi Torak fu surprins să vadă că jumătatea sa de zâmbet revenise, ai avut noroc că spiritul tău *nu* a intrat în mistreţ. Sufletele lui ar fi fost prea puternice în comparaţie cu ale tale. Ai fi putut rămâne acolo, în el, pentru totdeauna.

Torak se ridică şi merse împleticindu-se până la marginea pietrelor, unde rămase tremurând. Nu

voia să fie altfel. Dar oare... nu din această cauză îl ţinuse tatăl lui departe de clanuri? De ce îi zisese, când era pe moarte: „Există atât de multe lucruri pe care nu ţi le-am spus?“

– E un blestem, zise el clănţănind din dinţi. Nu vreau să fiu diferit de ceilalţi. E un blestem!

– Nu! Tenris se apropie de el. Nu e un blestem, ci un *dar!* Acum s-ar putea să nu gândeşti aşa, dar cu timpul vei vedea că ăsta e adevărul!

– Nu, protestă Torak. Nu!

– *Ascultă-mă,* zise magul Focă cu frumoasa lui voce tremurând de emoţie. Ceea ce tu ai făcut atât de uşor – fără măcar să urmăreşti asta – este un lucru pe care cei mai inteligenţi magi speră toată viaţa să reuşească! Odată am cunoscut un mag – unul bun – care a încercat timp de şase ierni s-o facă. Şase ierni de transe, de poţiuni, de post. Şi, în final, timp de câteva bătăi de inimă, a reuşit. Şi s-a considerat cel mai norocos om din lume!

– Eu nu vreau, zise Torak. Eu niciodată...

– Dar, Torak, acesta este adevăratul *scop* al ştiinţei magiei! Chipul frumos al magului, dar distrus de foc, era luminat de pasiune. Nu învăţăm ştiinţa magiei doar pentru a-i amăgi pe cei naivi cu flăcări colorate! O facem pentru a pătrunde mai adânc! Pentru a citi în inimile celorlalţi! Îşi ţinu răsuflarea. *Gândeşte-te* că tu poţi s-o faci, dacă înveţi să-ţi foloseşti darul! Poţi

descoperi secrete teribile! Poţi înţelege vorbirea vânătorilor şi a prăzii. Poţi dobândi o asemenea putere...

– Dar eu nu vreau! ţipă Torak, şi de cealaltă parte a focului, Bale se agită în somn. Nu vreau, repetă Torak mai încet. Nu se simţise niciodată atât de înspăimântat şi de derutat. Toată viaţa fusese Torak. Acuma Tenris îi spunea că poate fi şi altcineva.

Privi în depărtare, spre marea cea rece şi plină de forţă. Îi lipsea lupul, căruia să-i poată povesti despre toate astea. Dar cum ar fi putut vreodată să-l facă pe lup să înţeleagă? Nu avea idee cum să descrie un Spirit Călător pe limba lupului. Şi ceea ce i se părea mai rău decât orice: faptul că ce aflase îl putea îndepărta de lup.

– Ce trebuie să fac acum? întrebă el marea cea rece.

Încă o dată, Tenris îşi puse mâna pe umărul lui.

– Trebuie să faci ceea ce am plănuit să facem, zise el calm. Îl vom trezi pe Bale şi ne vom pregăti de plecare. Vom lua rădăcina de floare-de-piatră cu noi în tabără. Şi în noaptea solstiţiului de vară – adică la noapte – o vom duce pe pisc şi tu mă vei ajuta să fac leacul. Asta este ceea ce vom face.

Vocea lui era la fel de fermă, ca un stejar rămas neclintit în faţa vijeliei, şi asta îl îmbărbătă pe Torak.

– Da, rosti el. Da. Toate astea nu schimbă nimic din ceea ce trebuie să fac. Nu-i aşa, Tenris?

Se întoarse şi privi în sus, spre chipul magului.

– Nu, răspunse Tenris, nu schimbă nimic.

29

Până la urmă, foamea fu alungată în vizuina ei şi lupul era acum liber să-i caute pe femelă şi pe Marele Făr-de-Coadă.

Dar, în timp ce el înfuleca delicioasele bucăţi fragede din stârvul peştelui negru, se făcuse întuneric. Nu o negură adevărată, ci un întuneric asemănător celui ce acoperă înaltul când se înfurie tunetul. Dar de data aceasta se pare că tunetul nu-l urmărea pe el. În pericol erau cei făr-de-coadă.

Alergă pe solul negru şi cald, apoi sus pe colină şi din nou jos, la bolovanii unde îl aşteptase femela pe fratele ei de haită. Mirosi că Marele Făr-de-Coadă fusese şi el acolo şi că se certase cu femela. *Se certase!* Lupului nu-i venea să creadă ceea ce simţea! Mârâieli, rânjete.

În curând, dădu peste Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte, cu cele două locuri de popas de alături. Apoi, spre groaza lui, mirosi că fratele lui de haită plecase pe apa cea mare, într-una dintre pieile acelea care pluteau.

Scâncind de disperare, lupul se căţără înapoi pe bolovani, adulmecând mirosul femelei. „Ooo, ea a fost mai deşteaptă". S-a întors la torentul liniştit, unde tunetul ameninţa mai puţin şi a scos de undeva o piele plutitoare. După care s-a îndreptat în direcţia vântului, astfel încât lupul îi depistă urma cu uşurinţă. Acuma ştia ce are de făcut. Trebuia să o urmeze. Şi ea îl căuta pe Marele Făr-de-Coadă.

Din înalt se auzi un răcnet. Vântul începu să urle în vale şi apa se porni să cadă. Copacii se îndoiau, păsările marine erau azvârlite de colo-colo ca nişte frunze. Iar lupul continua să alerge, sărind peste pietre şi peste micile şuvoaie furioase de apă furioase ce se scurgeau de pe piscuri.

În timp ce alerga, alt miros îl izbi şi se hotărî să facă un popas. Ridicând botul, adulmecă cu putere pentru a se asigura.

Ghearele i se încordară. Blana i se ridică pe spinare.

Mirosise urmă de *demon*.

– Prinde-mă de mână! strigă Tenris aplecându-se primejdios peste bordul caiacului său pentru a ajunge la Torak.

Acesta făcea eforturi să-şi ţină capul deasupra valurilor şi încercă să apuce mâna întinsă. O prinse, dar alt zid de apă se prăvăli peste el, trăgându-l în adânc.

Se rostogolea din ce în ce mai jos, în bezna copleşitoare. Nu putea să vadă, nu putea să respire.

Apoi marea îl aruncă deasupra valurilor, parcă jucându-se cu el. Hanoracul din intestine de balenă îl ajuta să plutească şi astfel se legăna în sus şi-n jos, înghiţind câte o gură de aer.

Tenris plecase. Bale plecase. Cerul era negru ca bazaltul. Strălucirea trosnitoare a fulgerului nu dădea la iveală nimic altceva decât o mare furioasă.

– Tenris! strigă el. Bale! Dar furtuna îi acoperi vocea. În semiîntuneric îşi zări caiacul răsturnat săltând pe valuri. Înotă spre el, marea îl izbi din nou cu violenţă, dar Torok reuşi să-l apuce cu ambele mâini. *Tenris!* strigă el din nou.

Însă magul plecase.

Deodată caiacul făcu un salt uriaş şi el fu aruncat spre o stâncă. În ciuda vântului, reuşi totuşi să ajungă la ea cu o mână, pe cealaltă ţinând-o încleştată de barcă. Marea încerca să tragă ambarcaţiunea înapoi şi pe el împreună cu ea. Avea numai un interval de o bătaie de inimă pentru a hotărî ce are de făcut.

Dădu drumul caiacului să-l ia apa, iar el se căţără pe stânca. Barca fu dusa departe, în întuneric.

Tremurând, biciuit de furtună, continua să rămână agăţat.

Nu ştia unde se află. Dacă fusese aruncat pe ţărm, mai avea o şansă. Dacă nu – dacă aceasta era doar o stâncă izolată undeva în largul mării – se găsea în încurcătură.

O cercetare pe dibuite a refugiului său îi revelă în curând că stânca nu era mai mare decât adăpostul unei Foci şi că era înconjurată de nimic altceva decât de valuri.

Îl cuprinse panica.

Bale plecase. Tenris plecase. Eşuase pe o stâncă în largul mării.

Furtuna se opri tot atât de brusc cum începuse.

Între timp, Renn ajunse la capătul de răsărit al lacului şi puse jos padela. Mici valuri spălau pietrele, abia mişcând trestiile de la marginea apei.

Nici nu voia să se gândească la cum trebuie să fi resimţit furtuna Torak, aflat în largul mării. *De ce* n-o ascultase şi nu venise şi el pe uscat, în loc să plece cu magul şi cu băiatul Focă cel înalt?

Obosită, trase pe ţărm caiacul împrumutat, scoase din el traista şi sacul de dormit, apoi îl ascunse în spatele unui bolovan. Nu ştia ce ar putea să găsească în tabăra Focilor, dar se îndoia că ar fi avut nevoie de altceva decât de tolbă şi de arc.

Ridicându-se, observă că cerul nu era senin, aşa cum trebuia să fie după furtună. Nori albi, parcă prăfuiţi, coborau de pe vârfuri şi valuri de pâclă se prelingeau spre ea de-a curmezişul lacului. Pâclă după furtună. Nu văzuse niciodată aşa ceva.

O luă la fugă, începând să urce colina şi îndreptându-se spre mica plajă albă de pe partea cealaltă. Când ajunse în vârf i se tăie răsuflarea. Marea dispăruse în spatele unui zid galben de pâclă marină, ce se rostogolea ameninţătoare spre ea.

„Nu se poate *să existe* aşa ceva, îşi spuse. Nu *poate* să fie."

Apoi îşi aduse aminte că era noaptea miezului de vară. Şi în noaptea solstiţiului, totul era posibil.

Epuizată, udă şi speriată, pe jumătate alunecând, pe jumătate poticnindu-se, coborî din vârful colinei şi căzu în genunchi pe nisipul alb şi aspru.

„Totul e posibil..."

Poate era posibil chiar şi ca magul Focă să aibă dreptate: ca Torak să fie cu adevărat Spirit Călător.

La Culmea Vulturilor, aşa cum stătuse ghemuită printre bolovani, respinsese categoric ceea ce îl auzise pe mag spunându-i lui Torak. Nu putea fi adevărat! Trebuie că era un fel de înşelăciune.

Dar în călătoria aceasta de-a lungul lacului, îndelungată şi grea, rasucise întruna în minte ideea şi acuma era convinsă că *e* adevărat.

„Torak e Spirit Călător!"

Spirit călător.

Auzise despre astfel de fiinţe, dar numai în poveştile de demult, pe care uneori Fin-Kedinn i le spunea în nopţile de iarnă: despre felul cum învăţaseră Corbii să se menţină în vânt, cum apăruseră primul copac, primele clanuri şi primul Spirit Călător.

Acum, stând ghemuită şi tremurând pe mica plajă albă, simţea într-un fel pe care nu-l înţelegea că Torak, Spiritul Călător, zăcea în inima oricărui lucru. În Tokoroţi, în boală, în leac. Dacă ar putea învăţa să-l descopere...!

Torak continua să stea agăţat de stâncă. Îi era frig, era ud şi furios şi, deşi furtuna încetase surprinzător de brusc, era prins în capcana ceţii, fără să aibă idee unde se află.

Puteau trece zile întregi până să se ridice ceaţa. Iar el nu avea zile întregi la dispoziţie.

Apoi îşi aduse aminte de micul rulou de carne uscată de balenă, pe care i-l dăduse Detlan înainte de a se despărţi. Mirosea, era sărat şi, dacă îl mânca, nu-i mai rămânea nimic pentru marea-mamă. Oricum, îl mâncă.

Carnea îl făcu să se simtă puţin mai bine. Şi atunci, alt gând i se ivi în minte, care îl îmbărbătă puţin. Nu avea la el rădăcina de floare-de-piatră.

O avea Tenris şi poate că el reuşise să ajungă pe uscat, poate că totuşi clanurile mai aveau o şansă...

Un val îl ajunse, aproape măturându-l de pe stâncă.

„Concentrează-te, îşi spuse el. Trebuie să pleci de aici şi să ajungi pe uscat."

Nu avea prea multe alternative. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înoate pentru a reuşi să scape. Dar era epuizat şi ştia că n-ar fi rezistat prea mult în apă. Avea nevoie de ajutor pentru a pluti.

Caiacul dispăruse şi, împreună cu el, şi padela. Tot ce avea era îmbrăcămintea şi cuţitul lui Pa, precum şi cornul de medicamente al mamei lui, la loc sigur în pungă. Conţinea puţin sânge al pământului, doar atât cât era nevoie pentru însemnele morţii. Dar nu era încă pregătit pentru aşa ceva.

Alte valuri se izbiră de stâncă. Se târî puţin mai sus, strângându-şi hanoracul din intestine în jurul lui.

Hanoracul din intestine.

Îşi aduse aminte de felul cum îl susţinuse în timpul furtunii. Îşi aminti de copiii Focă bălăcindu-se în apa de la mal, cu ambarcaţiunile lor de începători stabilizate cu ajutorul unei prăjini transversale, cu câte un sac de intestine umflat la fiecare capăt.

Trăgându-şi hanoracul peste cap, tăie şnururile de la gât şi le folosi pentru a-l lega strâns în jurul încheieturii unei mâinii, al gâtului şi al pieptului. Apoi îşi duse cealaltă încheietură a mâinii la gură şi suflă.

Suflatul îl ameţi, dar, după un timp, se găsi în posesia unui fel de sac-balon destul de flasc, care totuşi pluti când Torok îl încercă scufundându-l în apă. Dacă îl strângea cu cordonul şi peste mijloc, poate că-l va ajuta să plutească – sau cel puţin să-l împiedice să se înece, dacă ar fi fost prea epuizat pentru a mai înota.

În jurul lui, marea se învolbura, dar ceaţa nu se ridicase. Undeva se găsea ţărmul Insulei Focilor. Dar în ce direcţie?

Tot ce se putea să vadă era apa neagră. Nici păsări, nici ierburi marine în derivă, nici curenţi argintii care să indice apropierea unui promontoriu. Nu putea vedea soarele, nu avea nici un indiciu asupra direcţiei în care trebuia să se îndrepte. Tot ce ştia era că trebuie să o ia de-a dreptul, spre largul mării.

În depărtare, se auzi urletul unui lup.

Torak îşi ţinu respiraţia.

Apoi se auzi din nou. Un urlet lung, urmat de mai multe lătrături scurte şi ascuţite.

– *Unde eşti?* striga lupul.

Torak îşi duse mâinile la buze şi urlă un răspuns.

– *Sunt aici!* Şi din nou apelul – slab, dar clar, străbătând ceaţa şi plutind spre el peste mare. Şi Torak urlă din nou. *Continuă să mă strigi, frate de haită! Strigă-mă!*

Foame, oboseală, frig – totul fu uitat. Nici chiar de Înotătoare-Crestată nu-i mai era frică, pentru că

acum lupul era cu el, arătându-i drumul înapoi. Călăuza nu-l părăsise.

Apa îl îngheţa, dar Torak nu-şi permise să se gândească la asta. Cu sacul-balon legat pe spate, alunecă de pe stâncă şi-şi croi drumul prin ceaţă, pe marea bântuită de balene.

Singură pe mica plajă albă învăluită în ceaţă, Renn auzi un lup urlând şi încremeni.

Părea că e... Da! Lupul! Şi Torak! Recunoştea urletul acestuia oriunde ar fi fost! Asta însemna că Torak era bine!

Probabil se îndrepta spre tabăra Focilor. Asta o făcu să se simtă gata să înfrunte şi ea drumul până acolo.

Ceaţa era atât de groasă, încât nu putea să vadă nici la doi paşi. Cu mâinile întinse înainte, ca o oarbă, îşi căuta drumul dibuind printre mesteceni şi bolovani, spre Golful Focilor.

Apoi copacii se terminară. Dar tot nu putea vedea nimic. Nici tabăra. Nici marea. Şi n-auzea nici măcar un sunet, cu excepţia – undeva aproape – a unor mici valuri spălând nisipul. Urletele încetaseră.

Ieşi dintre copaci şi se împletici spre locul unde spera să găsească tabăra Focilor.

Un scârţâit şi un oftat înăbuşit în apropiere. Sunetul unei ambarcaţiuni trase la mal. Apoi înainte ca

ea să se poată retrage, o siluetă înaltă apăru din ceaţă şi alergă direct spre ea.

Tresăriră amândoi scoţând câte un strigăt.

– Cine eşti tu? ţipă băiatul.

– Unde e Torak? ţipă la rândul ei Renn.

Amândoi rămaseseră cu gurile căscate privindu-se îngroziţi.

Renn îl recunoscu pe băiatul Focă înalt, care plecase de la Culmea Vulturilor împreună cu Torak.

– Cine *eşti* tu? repetă el îngustându-şi privirea.

– Mă cheamă Renn, răspunse ea cu mai multă siguranţă decât simţea că e în stare. Unde e Torak? Ce-aţi făcut cu el?

Privirea lui alunecă spre arcul ei, apoi înapoi la chipul ei. Era gârbovit.

– Furtuna, murmură el. Am fost despărţiţi. Eu... am văzut barca lui răsturnându-se.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

El se frecă la ochi şi Renn văzu cât era de obosit.

– Tenris a încercat să ajungă la el. Şi eu de asemenea. N-am putut... Tenris este tot pe mare, căutându-l. Părea sincer distrus şi dacă n-ar fi fost Focă, Renn l-ar fi compătimit. Am auzit nişte urlete ciudate, continuă el. N-am auzit niciodată ceva asemănător.

Renn fu tentată să-i spună despre ce era vorba, dar îşi impuse să tacă. Nu trebuia să aibă încredere în el, era mai bine să-l lase să creadă că Torak dispăruse.

Ea însă nu credea asta. Îl auzise urlând, drept răspuns la chemările lupului, asta însemnând că amândoi erau salvaţi.

Alt caiac ieşi din ceaţă şi un om coborî din el, trăgând ambarcaţiunea pe plajă. Era magul Focă.

Extrem de preocupat, alergă spre băiatul Focă, o văzu apoi pe Renn şi se opri surprins, întorcându-se din nou spre băiat.

– N-am putut să-l găsesc, zise el. Ca şi băiatul, părea total răvăşit şi Renn începu să se întrebe dacă nu îi judecase greşit pe oamenii Foci. Şi ea cine e? continuă magul Focă, întorcându-se spre ea.

Expresia îi era amabilă, vocea puternică şi liniştită ca marea într-o zi senină. Dar ceva în legătură cu el o puse pe Renn în gardă.

– Eu sunt Renn, zise ea. Fac parte din clanul Corbului.

– Şi ce faci aici, Renn din clanul Corbului? întrebă el.

– Eu... îl caut pe Torak.

Nu intenţionase să spună asta. Dar vocea n-o ascultă.

– Şi noi la fel, zise el îndârjit. Vino. Vom merge în tabără şi vom hotărî ce e de făcut.

În timp ce mergea, îşi trase hanoracul din intestine peste cap şi Renn văzu pentru prima oară magnifica centură a magului şi auzi uşorul clinchet al ciucurilor făcuţi din ciocuri de botgroşi marini.

Încremeni.

Sunetul îi stârni valuri de amintiri. Era acelaşi sunet pe care îl auzise când îl privea pe caiacistul care aluneca pe lac.

Pâcla marină se aşeza rece pe pielea ei. Dar inima începuse să-i bată nebuneşte. Începea să înţeleagă. Tokoroţii. Boala. Devoratorii de suflete...

Magul Focă se întoarse şi o întrebă dacă era vreo problemă.

Sângele îi zvâcnea lui Renn în tâmple, în timp ce privea figura lui frumoasă, dar groaznic de desfigurată. Şi gândurile i se învălmăşeau în minte. *„Există un Devorator de Suflete printre Foci. Există un Devorator de Suflete printre Foci şi numele lui e Tenris. Şi îl caută pe Torak – pe Torak, Spiritul Călător.“*

– Ai pălit îngrozitor, zise Tenris cu vocea lui frumoasă şi blândă.

– Eu... eu trebuie doar să-l găsesc pe Torak, răspunse ea.

– Şi eu la fel, zise el şi un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet. Era un zâmbet plin de căldură, dar când Renn îi întâlni privirea cenuşie şi calmă, fata descoperi cu strângere de inimă că magul văzuse pe chipul ei că îşi dăduse seama. Ştia că ea ştie. Vino, continuă el, întinzând mâna şi apucându-i degetele îngheţate. Să mergem să găsim ceva de mâncare. Apoi el îi văzu plaga de pe dosul mâinii şi faţa i se contractă de milă. Oh, biata mea copilă,

ce e asta? Înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse spre băiatul Focă. Uită-te, Bale. Biata micuţă a luat şi ea boala.

Bale se uită la mâna ei, apoi îşi duse propria mână la pielea creaturii clanului său.

– Nu-i adevărat, protestă Renn încercând să-şi retragă mâna din strânsoarea lui puternică şi fermă. Asta nu e boală, este...

– Dar nu trebuie să fii îngrijorată, interveni magul Focă, luându-i ambele mâini într-ale sale. De acum încolo, voi avea eu grijă de tine.

30

Torak fu trezit de lup, care-i lingea nasul.

Era prea obosit să deschidă ochii. Aşa că se ghemui şi mai mult, îngropându-şi faţa în blana lui moale. Se simţea minunat, la căldură şi în siguranţă – şi totul era atât de *liniştit*. Fără păsări marine. Fără vânt. Doar cântecul mării şi bătăile inimii lupului lângă a lui.

Tic-tac.

Ca prin ceaţă, îşi aminti cum a reuşit să ajungă la ţărm. Apoi lupul îl doborî pe nisip, ţintuindu-l acolo, lingându-l şi mârâind încântat. După care se strânseră unul într-altul şi căzura într-un somn adânc...

Linsul se transforma în mici muşcaturi de avertizare. Apoi un ghiont nerabdator sub bărbie. „*Scoală-te!*“

Torak deschise ochii.

Nisipul scrâşnitor sub obraz; mustăţile lupului gâdilându-i pleoapele. În afară de asta – nimic. Ceaţa era atât de groasă, încât nu putea să deosebească marea de cer.

Oare cât timp a dormit?

Leacul.

Tresări cu inima bătând frenetic. Unde se afla? Unde era Tenris? Era noaptea miezului de vară – pierduseră ocazia? Ceaţa acoperea soarele. Nu-şi putea da seama.

Se ridică şi sângele îi vui în urechi. Era înţepenit şi îl dureau toate oasele. Setea îi ardea gâtul.

Undeva, nu prea departe, auzi un clipocit. Porni prin ceaţă şi intră lipăind într-o apă nu prea adâncă, năpădită de buruieni. Îngenunche şi înghiţi cu lăcomie pumni întregi din apa tulbure.

Lupul veni lângă el, fără să facă vreun zgomot pe nisip. Tot în genunchi, Torak îşi vârî nasul în ceafa lui, mulţumindu-i astfel din toată inima.

Lupul dădu vesel din coadă şi linse colţul gurii lui Torak. „Fratele meu de haită."

Simţindu-se puţin mai bine, Torak se ridică şi privi în jur. Încă nu putea să vadă nici la doi paşi, dar îşi dădu seama că acest nisip îi era familiar. Resturi aspre de cochilii de scoici. Poate că era mai aproape de tabăra Focilor decât îndrăznea să spere...

În dreapta, auzi vuietul mării. Traversă plaja clătinându-se şi brusc, din ceaţă, apărură mesteceni şi bolovani. Alergă într-acolo.

În spatele lui, lupul mormăia încet şi cu teamă.

Torak se răsuci.

Lupul ţinea capul plecat, buzele ridicate dezgolindu-i dinţii.

Scoţând cuţitul, Torak se lăsă la pământ îi adresă un scheunat. „Ce e?“

Alte mârâieli. Blana de pe gâtul lupului era zbârlită.

Torak simţi la rândul lui cum i se ridică părul pe ceafă. Şi totuşi nu putea să vadă nimic nelalocul lui. În faţă, mestecenii erau complet nemişcaţi.

– Trebuie să merg mai departe, i se adresă lupului.

Niciodată până acum nu ignorase avertismentele lupului şi simţea că greşeşte făcând asta. Dar trebuia să-l găsească pe Tenris.

– Trebuie să merg mai departe, repetă el. Te rog. Vino cu mine!

Spre groaza lui, lupul se dădu înapoi continuând să mârâie.

Copleşit de presimţiri rele, Torak se ridică şi intră în pâlcul de copaci, fără el.

Făcuse câţiva paşi printre mesteceni, când o mână puternică îl apucă de braţ.

– Aici erai! strigă Tenris. Mulţumesc mării-mamă că eşti bine! Torak îşi aruncă privirea peste umăr, dar

lupul plecase. Am crezut că te-ai înecat! continuă Tenris, trăgându-l printre copacii ce mai rămăseseră.

– M-ai speriat! zise Torak.

– Îmi pare rău, răspunse Tenris. Vino, să mergem! Timpul e scurt, trebuie să urcăm pe pisc.

– Mai ai rădăcina de floare-de-piatră? întrebă Torak, în timp ce alergau de-a curmezişul plajei.

– Sigur că da!

– Şi Bale, unde e? A reuşit să ajungă la ţărm?

– Da, e bine, e paznic... E bine.

Torak se opri.

– Pe cine păzeşte?

Figura lui Tenris deveni gravă.

– E bolnavă, Torak. A trebuit s-o închidem.

– Pe cine? întrebă Torak. Cine e bolnavă?

– Nu contează, răspunse Tenris. Vino, pierdem timpul degeaba.

– Despre cine e vorba? insistă Torak.

Dar o parte din el ştia răspunsul.

– Torak...

– E vorba despre Renn, nu-i aşa? Tenris, te rog. Trebuie s-o văd.

Tenris oftă.

– Trebuie să ne grăbim. Alergând, îl conduse pe Torak prin tabăra pustie a Focilor şi apoi mai departe, spre peştera de la capătul golfului, unde omul care ucisese balena veghease în singurătate.

Am dus-o unde i-am ţinut şi pe ceilalţi, zise el când se apropiară.

Gura peşterii era astupată cu o uşă masivă din oase de balenă şi piele de focă şi Bale stătea de pază cu un harpon în mână. Când îl văzu pe Torak, figura i se însenină. Torak trecu pe lângă el fără nici o vorbă.

Printr-o crăpătură dintre uşă şi peretele peşterii o văzu pe Renn înăuntru, agitându-se. Era prea întuneric şi nu putea să o distingă bine, dar reuşi să-i vadă părul răvăşit şi expresia furioasă, precum şi inflamaţia de pe dosul mâinii. Un bulgăre de gheaţă i se rostogoli în inimă, ca un pietroi.

Când îl văzu, faţa ei se lumină.

– *Torak!* O, Slavă Duhului! Acum, scoate-mă de aici!

– Renn, nu pot, răspunse el. Eşti bolnavă.

Ea rămase cu gura căscată.

– Doar... nu-i crezi pe ei. Categoric nu sunt bolnavă!

În spatele lui, Tenris îi puse mâna pe umăr.

– Toţi spun asta, murmură el abia şoptit. Dar nu fi îngrijorat, Bale va avea grijă de ea. Şi eu mă voi asigura să nu flămânzească.

Când îl văzu pe mag, Renn se dădu înapoi.

– Pleacă de aici! Nu sunt bolnavă, i se adresă ea lui Torak.

– Tenris are dreptate, răspunse Bale, apucând harponul cu atâta putere încât încheieturile degetelor i se albiră. Şi fratele meu s-a purtat tot aşa.

– Renn, începu Torak punându-şi ambele mâini pe uşa din piele de focă. Îţi voi aduce leacul, îţi promit. Vei avea...

– N-am nevoie de leac, îl repezi ea. De ce nu mă crezi? şi-l arătă pe Tenris. El e! *El e Devoratorul de Suflete!*

– Până la urmă, îi suspectează pe toţi! interveni Bale.

– De ce nu mă crezi? strigă Renn. Cere-i să-ţi arate semnul! Fă-l să-ţi arate tatuajul! E Devorator de Suflete!

Tenris îi atinse lui Torak braţul.

– Torak, trebuie să mergem, altfel va fi prea târziu, atât pentru ea, cât şi pentru toţi ceilalţi.

– Nu, Torak, nu pleca! strigă Renn. Te va ucide! *Torak!*

Se izbi în uşă.

Bale o susţinu cu umărul.

– Du-te, i se adresă el lui Torak. Mă voi asigura să nu-şi facă nici un rău.

– Ai să te faci bine! strigă Torak. Îţi promit! Ai să te faci bine!

– Torak! ţipă ea. *Întoarce-te!*

Cu ţipetele ei răsunându-i în urechi, Torak îl urmă pe Tenris prin ceaţă.

– Repede, murmură magul Focă. Apariţia soarelui e aproape, pot s-o simt.

Lăsând strigătele lui Renn în urmă, începură să urce pe potecă. În curând, tot ce putea să audă Torak era propria respiraţie şi zgomotul apei clipocind pe pietre. Se simţea împovărat de sentimentul cumplit că greşeşte. În interval de doar câteva bătăi de inimă, ignorase avertismentele, atât ale lupului, cât şi ale lui Renn.

Un clănţănit de fălci în spatele lui.

Se răsuci. *Lupul?*

Nu putea să vadă nimic în albul învălătucit, cu excepţia lui Tenris din faţa lui, dispărând în ceaţă.

– Tenris! strigă el. Aşteaptă-mă!

Şi din nou clămpănit de fălci, apoi o siluetă mică şi gheboasă traversând în fugă poteca. Nu era lupul. Era un Tokorot.

Torak alergă mai repede.

– Tenris! *Fii atent!* Un Tokorot!

Apoi durerea îi explodă în cap şi stâncile alergară spre el pentru a-l întâmpina.

Torak se trezi tresărind.

Capul îi pulsa, umerii îl dureau. Cineva îi scosese pieptarul şi îl lungise pe o lespede rece de piatră. Încheieturile mâinilor îi fuseseră legate, braţele întinse deasupra capului şi prinse de o ieşitură în stâncă. Legăturile erau strânse – nu se putea elibera de ele – deşi, dacă ar fi putut să se întindă mai mult,

poate că ar fi reuşit să-şi desprindă încheieturile din locul unde erau agăţate şi...

Cineva îl apucă de glezne, oprindu-l. Cineva cu gheare ascuţite şi cu un cuţit. Când Torak încercă să dea din picioare pentru a se elibera, vârful acestuia îi împunse pulpa.

Deasupra lui se învălătucea ceaţa, colorată în albastru din cauza fumului. Auzi trosnetul focului şi desluşi pocnetele ienupărului. Nu reuşea să audă marea. Trebuie că era foarte sus, pe faleză.

La picioarele lui îl fixau doi ochi drăceşti, dintr-o faţă tatuată cu frunze.

Frica i se răspândi pe trup, ca o a doua piele. Se afla pe pisc, întins pe piatra de altar şi păzit de un Tokorot.

Apoi din fum apăru al doilea Tokorot. O fată cu părul încâlcit, ce-i ajungea până la genunchi, şi cu membre subţiri, pline de zgârieturi. Unghiile de la mâini şi de la picioare erau galbene şi lungi ca nişte gheare ascuţite.

Fără să scoată un sunet, se aplecă peste el şi pielea lui Torak fu străbătută de un fior când smocurile de păr soios îi atinseră abdomenul. Degetele osoase ale Tokorotului scoaseră cuţitul tatălui lui din teaca de la cingătoare.

– Ce vrei? şopti el.

În linişte, ea ridică cuţitul cu ambele mâini.

– Ce *doreşti?*

Tot în liniște, ea depuse cuțitul de ardezie rece pe pieptul lui.

Un clinchet ușor în ceață, și ambii Tokoroți se ghemuiră la pământ.

Apăru o siluetă. La fiecare pas, ciocurile de botgroși marini de la cingătoare scoteau un clinchet.

Torak se simți ca și cum ar fi căzut de la mare înălțime. Toată amabilitatea, toată blândețea... Totul fusese o minciună. Lupul avusese dreptate. Și Renn avusese dreptate. Iar el greșise, greșise, greșise...

Magul Focă își scosese pieptarul, dând la iveală un trup musculos dar lipsit de grăsime, a cărui parte stângă fusese arsă în mod cumplit. Brațele îi erau acoperite de cenușă, acoperind tatuajul clanului. Pe față avea o mască cenușie – „parcă urmărește să stârnească groaza", gândi Torak – prin urmare jelea un mort. Nu purta amulete, cu excepția a ceva roșu răsucit și agățat de gât cu o curea, iar pe pieptul gol nu avea nici un semn, în afară de un tatuaj negru și clar în dreptul inimii. O furcă cu trei dinți, pentru prins sufletele. Semnul Devoratorilor de Suflete.

– Tu! rosti Torak. Ești un Devorator de Suflete.

– Unul dintre cei șapte, Torak. Vocea lui era singura care nu se schimbase. Tot frumoasă, tot puternică și calmă, ca marea într-o zi senină. Dar cu ajutorul tău, continuă el liniștit, mă voi ridica deasupra celorlalți. Voi deveni cel mai mare dintre ei.

Încet, Torak clătină din cap.

– La asta, eu nu te voi ajuta.

Tenris zâmbi.

– N-ai încotro.

Întorcându-şi capul, lătră spre Tokoroţi un ordin, cu vocea devenită brusc aspră şi crudă.

Băiatul alergă să aducă un coş greu, aproape cât el de mare, în timp ce fata fugi până la istmul piscului. Torak descoperi că acolo de-a curmezişul potecii fusese înălţată o stivă de lemne aduse de ape.

Băiatul Tokorot nu apucase să-i lege gleznele prea bine. Aşa că, dacă Torak l-ar ţine de vorbă pe Tenris, poate că între timp ar reuşi să-şi elibereze picioarele. Şi poate dacă ar urla după lup...

Şi după aceea? Tenris avea o lance şi un harpon pregătite lângă foc şi ambii Tokoroţi aveau cuţite la cingători. Trei contra unu. În aceste condiţii, cum l-ar fi putut ajuta lupul?

– Prietenii tăi nu te pot ajuta, zise Tenris, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Unul dintre ei îl păzeşte pe celălalt. O treabă minunată, nu crezi?

Din coş scoase mai mulţi ţăruşi şi nişte obiecte conice ascuţite şi începu să le aşeze în jurul pietrei de altar. De data aceasta, nu părea să ţină seama de liniile argintii cioplite în piatră.

Torak trebuia să-l facă să vorbească în continuare, pentru a-i da lui timp de gândire.

– Boala, zise el. Tu ai fost cel care a trimis-o.

– Nu am *trimis-o*, zise Tenris dându-se înapoi pentru a-şi studia opera. Am *creat-o*. Tokoroţii mei au o măiestrie drăcească de a se furişa în adăposturi. Iar eu... Ei bine, sunt foarte bun la creat otrăvuri.

– Dar... *de ce?*

– Asta e partea cea mai interesantă, răspunse Tenris expunându-şi planul. Când am început acum trei veri să fac poţiunea otrăvită, nu aveam idee la ce o voi folosi; pur şi simplu ştiam că am nevoie de o armă şi atât. Clătină din cap. Uneori nici chiar eu nu pot spune ce-mi rezervă viitorul.

Torak simţi că i se face rău.

– Aşa că frăţiorul lui Bale...

Tenris ridică din umeri.

– Am vrut doar să-i cunosc efectul.

– Şi vara aceasta. Clanurile. *De ce?*

Magul Focă înalţă capul şi ochii săi cenuşii sclipiră.

– Pentru a te face să-ţi dezvălui identitatea. Să aflu ce poţi să faci tu. Deci, până la urmă, Fin-Kedinn a avut dreptate. Şi treaba a funcţionat, continuă Tenris, deşi nu în felul în care m-am aşteptat. Vezi tu, nu ştiam cine eşti. Tot ce ştiam era că există cineva în codru cu o astfel de putere. M-am gândit că, indiferent cine e, va recurge la ştiinţa magiei pentru a-şi scăpa oamenii de boală. Buzele i se strânseră. În loc de asta, tu ce ai făcut? Ai venit la mine – la *mine*! Rugându-mă să fac leacul! Ooo, aşa a fost să fie!

– Şi leacul? întrebă Torak. Şi asta a fost o înşelătorie?

Tenris pufni. Din punga de la cingătoare scoase rădăcina-de-floare de piatră şi o aruncă în foc.

– Nu există leac, zise el. Totul a fost o invenţie a mea.

Flăcările se colorară într-un purpuriu puternic. Cei doi Tokoroţi se traseră mai aproape şi priviră fascinaţi.

Tenris se uită la ei mulţumit.

– Uneori, să fii mag este de-a dreptul uşor. N-ai nevoie decât de câteva flăcări colorate.

Îi dădu fetei o lovitură sălbatică de picior, care o făcu să zboare de acolo. Şuierând, aceasta se întoarse în goană la grămada ei de lemne.

Spre disperarea lui Torak, băiatul se îndreptă spre legăturile de la gleznele lui. Îi dădu un picior puternic. Dar băiatul Tokorot îi înfipse cuţitul în pulpă, pentru a-l face să stea liniştit.

– Deci, acum, că mi-ai aflat identitatea, i se adresă Torak, ce mai urmează?

Tenris se uită în jos la el şi figura i se strânse de durere şi de pasiune.

– Când am descoperit ce poţi face tu, nu mi-a venit să cred. Un *băiat* să deţină o astfel de putere! Puterea de a-i supune pe vânători şi de a prinde prada în capcană. Puterea de a conduce clanurile... Clătină din cap. Ce risipă! Apoi se aplecă mai aproape şi

Torak simţi mirosul amar al cenuşii. În curând, murmură el, această putere va fi *a mea.* O voi lua pentru mine şi voi deveni eu Spirit Călător. *Voi fi* cel mai mare mag care a trăit vreodată...

– Cum? întrebă Torak răguşit. Cum vei face asta?

– E miezul verii, gâfâi magul focă, cea mai rodnică noapte pentru ştiinţa magiei – şi este şi noaptea în care te-ai născut tu! O, e ceva absolut perfect! Toate semnele duc aici, toate îmi spun s-o fac! Întinse mâna cu blândeţe şi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Torak. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre noaptea solstiţiului? Că totul se transformă? Torak încercă să înghită, dar gura îi era uscată. Copacul în frunză, murmură în continuare magul Focă, băiatul în bărbat. Se întinse alături şi respiraţia lui îi arse obrajii lui Torak, când Tenris îi şopti la ureche: *Am să-ţi mănânc inima.*

31

Lupul făcuse ceea ce n-a făcut niciodată un lup. Şi-a abandonat fratele de haită.

Fusese atât de uluit când Marele Făr-de-Coadă i-a ignorat avertismentele – se simţise atât de surprins şi de *trădat* – încât l-a părăsit.

Aşa că, în timp ce Marele Făr-de-Coadă pleca singur spre vizuina pletelor-palide, lupul traversă creasta şi apoi coborî la torentul liniştit, unde, în furia lui, se repezi asupra trestiilor şi muşcă dintr-o bucată de lemn uscat, până când, în sfârşit, îşi scuipă afară toată supărarea.

Şi acum, stând în apă pentru a-şi potoli setea, se gândea la vremea când fusese un pui singur şi fratele lui de haită îl găsise. Marele Făr-de-Coadă împărţise cu el vânatul şi-i dăduse copitele, să le roadă

şi să se joace cu ele. Când labele lupului s-au rănit mergând pe poteci, Marele Făr-de-Coadă l-a cărat în labele din faţă, multe, multe salturi.

„Un lup nu-şi abandonează fratele de haită."

Scoase un scâncet îndurerat şi se întoarse alergând spre vizuină. Trecu în salturi creasta apoi coborî din nou; îşi croi drum fără zgomot printre mesteceni şi apoi pe prundiş.

Nu putea să vadă vizuina, deoarece aceasta fusese înghiţită de respiraţia apei mari – dar putea să o adulmece. Şi să o audă pe femelă păşind de colo-colo într-o vizuină mai mică, din munte. Era furioasă, îngrijorată şi speriată, iar plete-palide mormăia la ea; lupul nu ştia de ce. Dar, în afară de ei, vizuina era pustie.

De fapt, era *prea* multă linişte. Simţi mirosul lemingilor pitulându-se în vizuinele lor. Auzi păsările-pescar de pe faleză ascunzându-şi ciocurile sub aripi. Toţi aşteptau. Prea speriaţi pentru a face vreo mişcare.

Lupul îşi ridică botul pentru a prinde şi alte miresme. Astfel simţi mirosuri de peşte şi cele lăsate de nenumăraţi făr-de-coadă; simţi mirosul peştilor-câine, graşi şi prietenoşi, care înotau în apa mare şi uneori se târau greoi pe pietre. Şi mai simţi şi un alt miros: duhoare de demon.

Şi, pe măsură ce înainta, duhoarea aceasta devenea şi mai puternică. Blana i se zbârli pe ceafă. Când era pui, această duhoare îl îngrozise. Acum îi trezi o

ciudată senzaţie de foame: mai profundă decât îndemnul sângelui, mai puternică decât atracţia muntelui...

Dar unde era Marele Făr-de-Coadă? Cu toate aceste mirosuri învolburându-se în aerul nemişcat, lupul nu putea să depisteze singurul miros pe care dorea să-l simtă.

Iar acum, femela şi plete-palide mârâiau unul la altul şi, în timp ce lupul gonea spre ei, văzu cum plete-palide purta în labele din faţă carne pentru femelă: *carne ce mirosea a demon!*

Lupul simţi că femela e flămândă şi voia să mănânce. Trebuia s-o oprească! Dar ce se va întâmpla dacă ea îi va ignora avertismentul, exact cum făcuse Marele Făr-de-Coadă? Ce se va întâmpla dacă ea nu înţelege ce îi spune?

Lupul îşi lăsă capul în jos şi se furişă mai aproape, punând cu grijă labele pe pământ, pentru a nu face zgomot. Avea o idee. Era ceva ce femela a înţeles întotdeauna.

Mârâitul.

– Nu mi-e foame! se răsti Renn când băiatul Focă puse bolul pe pământ. Şi pentru ultima oară, *nu sunt bolnavă!*

– Mănâncă totuşi, zise băiatul. Ieşind, trase pielea de focă peste gura peşterii, lăsând o despărţitură cam de două palme pentru a pătrunde aerul.

Lui Renn nu-i plăcea băiatul Focă, dar ar fi vrut să nu plece. Era înfricoşător să stea aici singură. Putea să simtă în jurul ei suferinţele pe care le stârnise boala cu trei veri în urmă; pereţii erau îmbibaţi de disperarea lor.

„Dar *tu* nu eşti bolnavă, îşi aminti ea. Eşti doar obosită, flămândă şi îngrijorată din cauza lui Torak."

Hotărî să facă o nouă tentativă cu băiatul Focă.

– Ştii *de ce* a atacat vânătorul? strigă ea. Tăcere. Din cauză că magul vostru i-a ucis unul dintre pui. Am găsit carcasa. L-a prins în capcana unei plase de focă – de felul acelora pe care le face clanul vostru – şi nu a luat nimic de la el decât dinţii. Sună asta ca ceva ce ar face un om bun? Nici un răspuns. Strânse din dinţi. Ştiu că a fost el. I-am auzit clinchetul de la cingătoare, în timp ce traversa lacul în caiac. Tot nici un răspuns, dar era sigură că băiatul o asculta. Putea să-i audă respiraţia dincolo de uşă. Dinţii unui vânător? continuă ea. Numai un mag ar fi avut nevoie de ei. Făcu o pauză. Dacă am dreptate, înseamnă că el a declanşat boala – deci el ţi-a ucis fratele.

Preţ de o clipă, liniştea rămase tot atât de copleşitoare. Apoi, el îi răspunse:

– De unde ştii de fratele meu?

– O, ştiu multe lucruri, răspunse Renn. Ţi-a ucis fratele, repetă ea. Ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi fratele. Eu l-am pierdut pe al meu, nu de mult.

– Taci din gură, o repezi băiatul Focă.

– Gândeşte-te la momentul dinainte de a se îmbolnăvi fratele tău. Tenris s-a dus în vârful falezei, nu-i aşa? A făcut vrăji.

– Şi ce-i cu asta? veni răspunsul. E mag, aşa face de obicei.

– A făcut vrăji şi fratele tău s-a îmbolnăvit.

Era o presupunere, dar era cea corectă. Auzi cum băiatul trage adânc aer în piept.

– Făcea farmece pentru a ademeni prada, şopti băiatul Focă. Făcea farmece pentru a aduce prada...

– Asta e ceea ce ţi-a spus ţie, interveni Renn.

Auzi scrâşnetul nisipului, în timp ce el se plimba agitat prin faţa uşii.

– Nu mai vreau să aud nici o vorbă, zise el brusc. Dar ea sesiză îndoiala din vocea lui.

– Ştii bine că am dreptate, mai zise ea.

– *Am spus că nu mai vreau să aud nici o vorbă!* strigă el.

– Dar de ce nu vrei să *asculţi?* strigă la rândul ei Renn.

Pielea de focă se zgâlţâi şi ea îşi dădu seama că băiatul Focă izbise cu pumnul în ea.

Apoi nici unul dintre ei nu mai vorbi.

Mirosul cărnii umplea peştera. Renn ezită – apoi se îndreptă spre bol pentru a-l cerceta. Carne de balenă afumată cu boabe de ienupăr. Mirosea chiar bine. Dar dacă ar fi mâncat, băiatul Focă ar fi crezut

că cedează. Puse bolul jos şi continuă să se învârtă prin peşteră. Apoi se întoarse şi-l ridică din nou.

Era gata să guste o bucată, când băiatul Focă scoase un strigăt şi prin crăpătura uşii sări lupul – se năpusti asupra ei dărâmând-o şi împroşcând pereţii cu mâncare – după care căzu peste ea. Mârâia, cu buzele negre ridicate, dezvelindu-şi astfel colţii mari şi albi. Ea încercă să ţipe, dar labele lui din faţă îi apăsau greu pieptul. Ce era cu el?

– Lupule! gâfâi ea. Lupule, eu sunt!

– Vin imediat! ţipă băiatul Focă, smulgând pielea pentru a o da la o parte şi sărind înăuntru cu harponul în mână.

Cu o viteză uluitoare, lupul sări de pe Renn şi se răsuci pentru a-l înfrunta.

– *Nu!* ţipă Renn. Nu-l răni! Trebuie că e bolnav... sau... are ceva!

Băiatul Focă o ignoră şi se repezi la lup cu harponul.

Acesta sări într-o parte, căutând să prindă arma cu botul.

Renn sesiză ocazia de a scăpa – gura peşterii era larg deschisă – dar ce se întâmplă atunci cu lupul?

Acesta evitase cu uşurinţă lovitura de harpon.

Aşa că Renn se ridică şi o luă la goană.

În urmă, auzi strigătele băiatului Focă – mai mult de indignare decât de durere – şi, aruncându-şi ochii înapoi, îl văzu pe lup ieşind din peşteră în salturi şi dispărând.

Prea zguduită pentru a-şi da seama de semnificaţia celor petrecute, se întoarse şi o luă la fugă prin ceaţă.

Era mai deasă decât oricând. Renn nu avea idee unde se afla şi nici cum să-l găsească pe Torak.

Se poticni de o grămadă de lemne aduse de apă, apoi de nişte hălci de carne de balenă. Din albul ceţii apăru un adăpost şi Renn îşi duse mâna la gură pentru a-şi reţine ţipătul. În orice clipă risca să-l vadă pe băiatul Focă sărind la ea sau pe Tokorot, sau pe Devoratorul de Suflete.

Deodată, spre miazănoapte, o flacără lumină cerul.

Se opri.

Torak spusese că leacul va fi făcut în cadrul unui ritual, în vârful falezei. Dacă „leacul" nu era tot o capcană a Devoratorului de Suflete.

Se îndreptă în fugă spre focul pe care-l zărise.

Un zgomot în spatele ei. Căută să se ferească. Prea târziu. O mână o apucă de braţ şi o trase înapoi.

Pe pisc nu se mai găsea nici urmă de Tenris, amabilul mag Focă. Acesta renunţase la mască, lăsând în urmă numai cenuşă şi amărăciune.

Bolborosind descântece în surdină, Devoratorul de Suflete stătea ghemuit lângă piatra de altar, pictând semne pe pieptul lui Torak. Pensula era făcută dintr-un mănunchi de mustăţi de focă legate

de o tibie de vultur; vopseaua era un fel de nămol închis la culoare şi rău mirositor. Torak presupuse că era sângele vânătorului ucis; iar obiectele ca nişte ţăruşi aşezate de jur împrejurul lui erau dinţii acestuia.

Un scârţâit la picioarele lui îl făcu să-şi dea seama că băiatul Tokorot se înapoiase, pentru a termina de întărit legăturile. Torak izbi cu putere din picioare, ştiind că singura speranţă stătea în posibilitatea de a se elibera, la momentul oportun.

– Stai liniştit, îl repezi Tenris.

Mesteca o pastă ce mirosea oribil şi care îi îngălbenise albul ochilor şi îi înnegrise limba. Nu mai semăna a om.

Cu coada ochiului, Torak prinse o mişcare furişă.

Acolo, în spatele stivei din lemne aduse de ape şi îmbâcsite de grăsime de focă, pe care o ridicase fata Tokorot, se afla *lupul*.

Inima lui Torak zvâcni de groază. Trei împotriva unuia singur. Dacă lupul va încerca să-l ajute, va fi ucis.

– Torak pufni de câteva ori, avertizându-l pe lup să se retragă.

Lupul îşi ciuli urechile, dar nu se retrase. Găsi o gaură în stiva de lemne, acolo unde fata Tokorot nu reuşise să ajungă, fiind prea sus. Dar se afla exact pe muchia falezei.

– *Pleacă!* încercă Torak pe tăcute să-l gonească. *Nu mă poţi ajuta!*

Din fericire, nici Tenris nici Tokoroţii nu sesizaseră prezenţa animalului. Toţi trei se uitau la Torak.

– *Ce*-ai spus? întrebă Tenris.

Torak gândi repede. Arătând cu capul cercul de dinţi din jurul său, zise:

– Dinţii aceştia sunt ai vânătorului, nu-i aşa? Pentru ce sunt?

Tenris se uită la el îngustându-şi privirea.

– Vrăji, răspunse, înmuindu-şi pensula în sânge. Când mi-ai arătat cuţitul tatălui tău, am bănuit că tu eşti acela. Dar a trebuit să mă asigur.

– Şi pentru asta trebuia să moară un vânător?

– Ce-mi pasă? Nu-mi pot face nici un rău. Cu gheara răsucită a mâinii arse îşi atinse amuleta de la gât: Farmece de camuflaj.

Torak se gândi la Detlan, care îşi încleşta dinţii de durere când Bale îi îngrijea piciorul zdrobit. Dacă va supravieţui, va rămâne şchiop. Şi toate din cauză că Tenris avusese nevoie „să se asigure".

Lupul dibuise drumul prin deschizătura periculos de aproapiată de marginea falezei.

Repede, Torak i se adresă lui Tenris.

– Ai afirmat că eu eram „acela". Ce-ai vrut să spui?

Faţa cicatrizată se întunecă.

– Cel care a distrus ursul.

Torak încremeni.

– Ursul!

– *Eu* l-am creat, rosti Tenris printre dinţi. *Eu* am capturat demonul. *Eu* l-am închis în trupul ursului. Şi tu l-ai distrus.

Pentru o clipă, Torak uită de lup.

– Minţi. Cel ce a creat ursul era şchiop. Un pribeag şchiop.

Tenris îşi lăsă capul pe spate şi râse. Şi, continuând să râdă, se ridică în picioare şi înconjură focul, şchiopătând de mai mare mila.

– E uşor, nu-i aşa? Deşi trebuie să-ţi mărturisesc că treaba asta m-a plictisit teribil.

„Tenris a creat ursul... ursul care l-a ucis pe Pa..."

Torak revăzu în minte luminişul unde el şi tatăl lui îşi ridicaseră un adăpost în ultima noapte, figura lui Pa râzând la gluma făcută de el, figura lui Pa zăcând în agonie...

– Ce sunt astea? rânji dispreţuitor Tenris. Lacrimi?

– Tu l-ai ucis, şopti Torak. Tu l-ai ucis pe Pa... În clipa aceea, băiatul Tokorot îi atinse glezna. Torak îl izbi cu sălbăticie. *Tu l-ai ucis pe Pa!* strigă el, smucind de legături cu toată furia şi durerea din suflet.

Dar pielea netăbăcită nu cedă.

Chiar în clipa aceea, lupul ieşi din ceaţă, repezindu-se la Tenris. Magul Focă îşi înşfăcă harponul,

iar Tokoroţii săriră în sus ca nişte păianjeni şi, scoţându-şi cuţitele, apucară câte o bucată de lemn aprins pentru a-l arunca spre atacator.

– Lupule! zbieră Torak, luptând să-şi scoată braţele din colţul ieşit din stâncă unde erau agăţate, dar tras înapoi de legăturile din jurul gleznelor.

Mârâi.

Tenris fandă cu harponul în mână.

Lupul se răsuci într-un salt uriaş, şi vârfurile mortale străpunseră doar ceaţa.

Tenris lătră un ordin şi fata Tokorot puse bucata ei de lemn aprins pe stiva de leme. Flăcările se ridicară, mângâind cerul. Tokoroţii agitau violent torţele în direcţia lupului – astfel că acesta trebui să se retragă spre stiva aprinsă, mârâind încolţit.

Exact când Torak gândea că acela e sfârşitul, lupul se întoarse şi se căţără în partea de sus a stivei de lemne ce nu se aprinsese încă şi trecu dincolo de ea, urmărit de Tokoroţi cu torţele aprinse. Focul se dezlănţui ridicându-se în slăvi. Spărtura se închise. Iar istmul piscului dispăru în spatele flăcărilor.

Tenris aruncă din mână harponul şi se întoarse spre Torak.

– A plecat, zise el. Nici chiar un lup nu mai poate să treacă prin asta.

– Dar nici Tokoroţii tăi, răspunse Torak. Ambii Tokoroţi plecaseră după lup, alergând cu zgomot în jos, pe panta muntelui.

Tenris ridică din umeri.

– Nu mai am nevoie de ei, zise el în timp ce lua în mână cuţitul care era aşezat pe pieptul lui Torak. De acuma pot să mă descurc şi singur.

Lui Torak îi sări inima. Lupul plecase. Stiva în flăcări îl despărţea de orice speranţă de salvare. Poate ar fi reuşit să-şi elibereze picioarele din legături – poate ar fi reuşit să împingă legăturile de la mâini dincolo de colţul ieşit din stâncă şi să se rostogolească de pe altar – dar apoi ce ar mai fi urmat? Era prins pe vârful falezei ca într-o capcană, faţă-n faţă cu un adult care mânuia un cuţit şi un harpon şi care intenţiona să-l ucidă şi să-i mănânce inima.

Dar trebuia să existe ceva, o modalitate prin care să împiedice asta.

– De ce ai făcut-o? întrebă el în timp ce privea stăruitor în ochii galbeni ai Devoratorului de Suflete. De ce l-ai ucis pe tata?

Tenris dădu din cap, minunându-se.

– A, eşti exact ca el! Tot timpul dornic să ştii *de ce*. De ce, de ce, de ce?

Înconjură piatra de altar, cu degetele crispate pe cuţit şi cu gura strâmbă, ca şi cum ar fi simţit gustul amar al amintirilor.

– M-a trădat, reluă el. Era un om slab. Lipsit de cuvânt. Şi totuşi credea că ar fi putut...

– Nu era lipsit de cuvânt, afirmă Torak.

– Ce ştii tu? mârâi Tenris.

– A fost tatăl meu, răspunse Torak.

Tenris se afla deasupra lui, când îşi descoperi dinţii înnegriţi:

– Şi fratele meu.

32

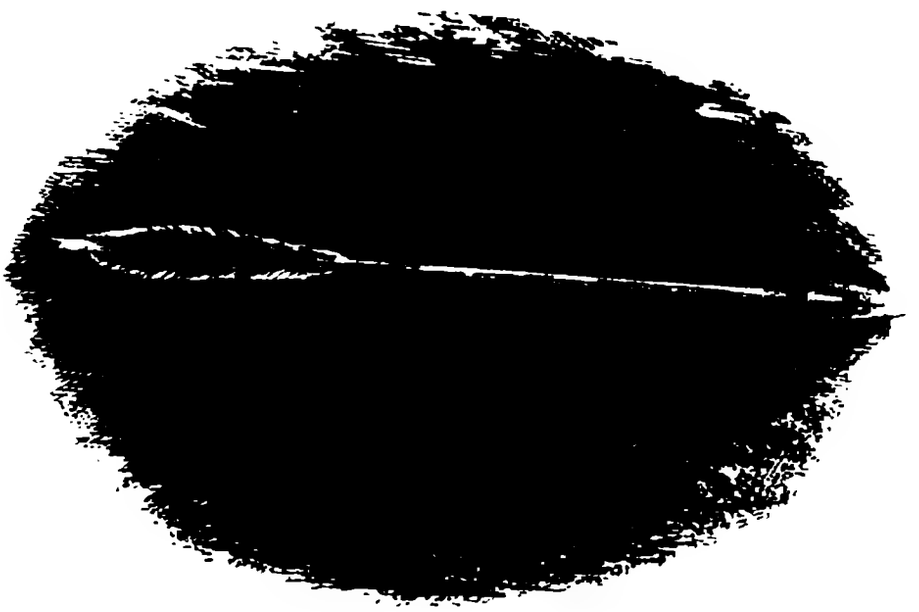

Renn întinse gâtul să vadă ce se întâmplă pe vârf, dar ceaţa era prea groasă şi protuberanţa stâncii prea adâncă. Doar când Devoratorul de Suflete se retrase spre marginea din dreapta, îl zări: întunecat şi impunător, pe fondul flăcărilor.

– Are cuţit, zise ea.

– E prea sus, răspunse băiatul Focă de lângă ea. Nu vom reuşi să ajungem acolo la timp.

– Dar nu putem...

– Priveşte focul! Barează intrarea pe istm! Ce vrei să faci? Să zbori?

Renn îi aruncă o privire plină de suspiciune. În ciuda declaratei lui schimbări de atitudine, ea tot nu avea încredere în el. Dar când deschise gura să protesteze, se auzi urletul unui lup.

– Ce e asta? întrebă băiatul Focă.

– E un lup, răspunse Renn. Îşi făcu urechile pâlnie pentru a asculta. O, e îngrozitor, se află undeva spre apus! *De ce?* De ce nu e acolo sus, să-l ajute pe Torak? Dacă nici măcar lupul n-a putut ajunge la el... Gândi cu rapiditate. Ai dreptate, i se adresă băiatului Focă, nu putem ajunge acolo la timp. Adu-mi arcul.

Bale o privi nedumerit.

– N-am să te las să tragi în el! Indiferent ce a făcut...

– Cum altfel am putea să-l salvăm pe Torak?

– Este totuşi magul nostru!

– Bale, i se adresă Renn insistent. Nici eu nu vreau să-l ucid, dar trebuie să facem ceva!

Chiar atunci, Devoratorul de Sufletele plecă de pe muchia falezei şi dispăru. Cu un ţipăt Renn se retrase imediat, încercând cu disperare să-l vadă din nou.

– Proeminenţa e prea adâncă, comentă Bale. Repede, caiacul.

– Ce? strigă Renn.

Bale o apucă de încheietura mâinii şi o trase după el.

– Nu poţi vedea piatra altarului de pe uscat, doar de pe mare!

Coborâră în goană spre apă. Bale intră într-un adăpost, apoi ieşi şi-i întinse lui Renn tolba şi arcul.

Smulgându-şi caiacul de pe un rastel, îl aşează în apa de la mal şi aproape că o aruncă pe Renn la proră, apoi sări după ea şi luă în mâna padela. Renn trebui să se apuce cu amândouă mâinile de marginea bărcii, în timp ce porneau, cu o viteză mai mare decât şi-ar fi putut închipui ea că e posibil.

Începuse să bată vântul: un vânt din spre răsărit, din codru. Când Renn se întoarse pentru a se uita spre faleză, în ceaţă se produse o breşă şi astfel reuşi să-l descopere pe Devoratorul de Suflete – ţinea ridicat deasupra capului un cuţit, ca pe o ofrandă. La picioarele lui se afla întinsă o siluetă. Imobilă.

– Îi văd! strigă Renn.

Cu o măiestrie uluitoare, Bale îşi întoarse ambarcaţiunea. Renn stătea la pândă şi ar fi căzut peste bord, dacă el n-ar fi apucat-o de pieptar şi n-ar fi tras-o înapoi.

Mâinile îi tremurau când scoase o săgeată şi o fixă în arc. În ciuda eforturilor uriaşe ale lui Bale, caiacul se răsuci din cauza hulei. Nu va reuşi niciodată să se ridice în picioare, va trebui să tragă stând în genunchi.

În vârful falezei, Torak tot nu se mişca. O cuprinse o teamă teribilă să nu fie prea târziu.

– Suntem încă departe, murmură Bale, nimeni nu reuşeşte o astfel de lovitură.

Strângând din dinţi, Renn se strădui să-l ignore – să nu se gândească decât la ţinta ei, aşa cum o învăţase Fin-Kedinn.

Privind fix, trase.

Săgeata porni trasând un arc de cerc pe bolta cerului şi se înfipse adânc în palma lui Tenris. Cu un urlet, acesta căzu în genunchi, iar cuţitul alunecă departe de el, pe stâncă.

Torak îşi întrezări şansa şi, reuşind să scape de legăturile de la glezne, se propti pe călcâie şi se întinse. Braţele îi erau grele şi sângele nu mai circula în ele, dar reuşi să-şi ridice încheieturile mâinii peste ieşitura stâncii unde erau agăţate, apoi se rostogoli jos de pe altar.

De partea cealaltă, Tenris stătea în genunchi tăcut, strângându-şi mâna rănită. Apoi se ridică în picioare, depărtându-se de marginea falezei – în afara bătăii unei alte săgeţi.

Torak reuşi să se ridice şi el în picioare şi se depărtă de altar, pentru a nu fi ajuns. Umerii îi ardeau, încheieturile mâinilor pulsau din cauza legăturilor. Se aflau faţă în faţă, despărţiţi doar de piatra de altar, iar muchia falezei era exact în spatele lui.

Şuierând, Tenris apucă săgeata şi o smulse din palmă. Sudoarea îi şiroia pe faţă, trasând urme în

cenuşa care-i mânjea chipul şi scoţând la iveală carnea roşie de dedesubt.

– Renunţă, Torak, gâfâi el. S-a terminat!

Din nou urlete lupului. „Demonii au plecat!“ spunea acesta.

– E departe, comentă Tenris, apucându-şi harponul. Nu mai poate să te ajute.

– M-a ajutat destul, zise Torak.

Tenris pufni.

– Eşti singur, Torak. Prietenii tăi nu mai pot încerca să tragă în mine, pentru că riscă să te nimerească pe tine.

Torak nu răspunse. Avea nevoie de toată puterea, doar pentru a rămâne în picioare.

– Renunţă, Torak, recomandă insistent magul, cu vocea lui frumoasă şi puternică. Te-ai descurcat bine, dar e timpul să treci puterea unuia care ştie cum s-o folosească.

Torak aruncă o privire peste umăr. Vântul dinspre răsărit se înteţise, alungând ceaţa. O rază de lumină argintie lumina marea.

– Termin repede, zise Tenris. Îţi promit.

Jos, departe, sub el, Torak văzu marea neobosită, strălucitoare. Simţea vântul dinspre codru mângâindu-i faţa; se gândi la lup, la Renn, la Fin-Kedinn şi la toate clanurile pe care nu le va mai întâlni niciodată. Dacă îl lăsa pe Tenris să-i preia puterea – dacă îl lăsa pe Devoratorul de Suflete să devină Spirit

Călător – atunci nici unul dintre ei nu va mai fi niciodată în siguranţă.

– N-ai de ales, murmură Devoratorul de Suflete. Ştii asta.

Torak îşi îndreptă umerii şi-i întâlni privirea cenuşie, intensă.

Tenris realiză prea târziu ce intenţiona băiatul – şi ochii i se deschiseră mari, neîncrezători.

– Întotdeauna există o alternativă, zise Torak şi făcu un pas în spate, dincolo de marginea falezei.

33

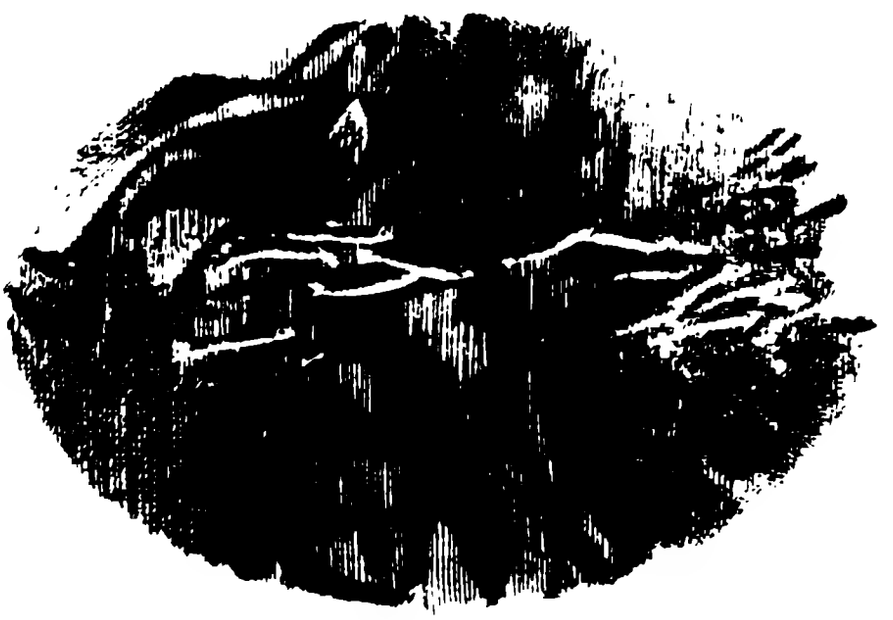

Se scufunda din ce în ce mai jos, în marea ce se deschisese să-l primească, în pădurea aurie a vareculuí, în bezna adâncă.

Cobora mai jos şi mai jos, dând uşor din picioare, cu ultimele puteri. Dar nu era suficient. Încheieturile mâinilor îi erau legate atât de strâns, încât nu putea să se elibereze; pantalonii de piele îmbibaţi de apă îl trăgeau în adânc. Nu va mai ajunge niciodată la suprafaţă.

Dar ştiuse asta când a păşit peste marginea falezei. A ştiut că de data aceasta nu va mai exista nici un paznic prietenos, nici un lup care să sară să-l salveze. De data aceasta exista doar Torak şi marea înfometată. De data aceasta va muri.

Îşi întoarse faţa pentru a arunca o ultimă privire luminii şi văzu sus, cumplit de departe, o siluetă întunecând soarele. Înota spre el, mai repede decât un ţipar.

Speranţa îi reveni. Era lupul? Renn? Bale?

Tenris îl apucă de păr şi îl ridică.

Torak se luptă să scape, dând din picioare, dar Devoratorul de Suflete era prea puternic. Cu ambele mâini, Torak se apucă de varecul din jur. Se luptară cu frenezie, până ce plămânii le luară foc, până ce apa deveni stacojie de la sângele scurs din rana Devoratorului de Suflete.

Magul Focă smulse mâinile lui Torak din varec şi se ridicară din nou, încleştaţi unul de altul ca nişte năpârci, în timp ce urcau şerpuind spre lumină.

Şi ţâşniră din mare tot împreună.

– Deci, mai bine te omorai, nu-i aşa? gâfâi Tenris. Câtă noblеţe! Dar n-am să-ţi ofer ocazia!

Încă ţinându-l pe Torak de păr, se îndreptă spre ţărm, înotând doar cu un braţ, dar reuşind să înainteze, datorită loviturilor puternice şi rapide.

Torak încercă să-l muşte de mână, dar Tenris îl izbi cu braţul liber, aplicându-i o lovitură sălbatică în tâmplă.

Năucit, Torak se scufundă. Şi, în timp ce era din nou ridicat la suprafaţă, auzi un şuierat asurzitor şi văzu o înotătoare neagră uriaşă brăzdând apa spre ei.

Teroarea îi paralizează membrele.

Tenris nu văzuse vânătorul; era prea ocupat să ajungă la ţărm. Torak avea la dispoziţie numai o clipă pentru a acţiona...

Cu o ultimă explozie de energie, se răsuci şi se întinse spre Devoratorul de Suflete, smulgându-i amuleta de camuflaj de la gât.

Tenris mârâi surprins şi-l scăpă pe Torak din mână. Acesta zvâcni din picioare cu ultima rămăşiţă de putere şi se depărtă înotând, pentru a nu mai fi ajuns.

Tenris se întoarse să-l prindă şi atunci văzu vânătorul. Mâna i se îndreptă spre gât ca să apuce amuleta de camuflaj, dar i se înfipse în pielea goală. Văzu obiectul în mâna lui Torak şi se întinse să-l apuce. Dar Torak îl evită şi aruncă amuleta vrăjită departe, în valuri. Tenris scoase un urlet de furie şi plonjă după ea, însă aceasta se dusese deja la fund.

Acum, amândoi se aflau la discreţia vânătorului, fără nici un ajutor.

Torak îl văzu pe Înotătoare-Crestată îndreptându-se spre ei şi aruncând jeturi de apă în înaltul cerului. Cu coada ochiului, prinse imaginea unui caiac ce înainta spre ei, dar nu avea să ajungă la timp...

Şi marea, cerul, ambarcaţiunea – totul fu estompat de imaginea vânătorului. Prin apa verde se vedea marele cap teşit conturându-se din ce în ce mai aproape...

În ultima clipă, vânătorul făcu o mişcare laterală, împroşcându-l cu apă pe Torak în timp ce se îndrepta spre Tenris.

Brusc, pe chipul distrus a Devoratorului de Suflete se aşternu liniştea, în timp ce-şi privea ucigaşul despicând valurile spre el.

În ultima clipă, întoarse capul şi întâlni privirea lui Torak.

– Întreabă-l pe Fin-Kedinn despre tatăl tău! strigă el. Fă-l să-ţi spună adevărul...

Apoi se pierdu într-o rafală de stropi argintii.

Torak auzi un urlet îngrozitor, întrerupt brusc când uriaşele fălci îl traseră pe Devoratorul de Suflete jos, în adânc.

34

Focul de pe pisc ardea înăbuşit şi fumul cenuşiu se ridica spre cer, când caiacul ajunse la mal.

Bale îşi ridică ambarcaţiunea deasupra capului şi se duse să o pună pe un rastel, lăsându-i pe Renn şi pe Torak pe ţărm. Nici unul nu vorbea, în timp ce înaintau târându-şi picioarele pe plajă, spre cel mai apropiat adăpost.

Renn şterse picăturile de apă de pe arc şi-l atârnă de o grindă, apoi intră şi ea pentru a cotrobăi după alimente.

Torak luă dintr-o grămadă câteva lemne aduse de ape şi încercă să trezească focul. Se simţea slăbit şi-i era frig, dar cel puţin marea îi spălase semnele de pe piept. Din minte însă, semnele nu-i vor fi spălate cu uşurinţă.

Voia să-i spună totul lui Renn: despre ce se întâmplase pe pisc, despre faptul că e Spirit Călător. Dar era încă prea devreme.

– Iartă-mă. Chiar am crezut că eşti bolnavă. Arăţi ca şi cum ai fi, îi spuse el.

Renn puse un bol pe pământ şi se aşează şi ea.

– Ei bine, zise ea, şi eu am crezut despre tine că ai murit. Se pare că nici unul n-am avut dreptate. Împinse bolul spre el. Am găsit ceva carne de balenă. Mi-e teamă că fără boabe de ienupăr. Totuşi are gust destul de bun şi fără.

Amândoi se uitau la bol, dar nici unul nu se apucă să mănânce.

Apoi Torak reluă:

– Renn. Nu există nici un leac. Nimic din ce a spus despre rădăcina de floare-de-piatră nu era adevărat. El a declanşat boala. Renn îşi încolăci braţele în jurul genunchilor şi se încruntă. Ai auzit ce am spus? continuă Torak. *Nu există nici un leac.*

Deodată chipul lui Renn se destinse şi fata ridică privirea. Se uită la Torak, apoi la carne.

– Boabele de ienupăr, pronunţă ea.

– Ce?!? întrebă Torak.

– Când eram în peştera aceea, Bale mi-a dat ceva să mănânc, dar lupul a sărit pe mine şi a aruncat mâncarea pe jos. Am crezut că a turbat. Dar... Torak, de fapt m-a *salvat!* Avertizându-mă în privinţa boabelor de ienupăr! Sări în picioare şi începu

să umble încoace şi-ncolo. Aşa a declanşat magul Focă boala! A trimis Tokoroţii să otrăvească boabele de ienupăr! Şi acestea, intrând în compoziţia turtelor de somon, erau mâncate de oameni, care se îmbolnăveau. Făcu o pauză. De aceea m-a oprit lupul să mânânc din bolul acela, pentru că mâncarea era otrăvită. Şi... de aceea nu m-am îmbolnăvit nici până atunci, deşi mâncasem turte de somon, dar erau din cele furate de la Saeunn, pe care le păstra de vara trecută...

– Şi de aceea nici eu nu m-am îmbolnăvit, completă Torak, pentru că nu am luat nici o turtă cu mine.

Se uitau unul la altul.

– Aşa că, dacă cineva va evita boabele de ienupăr, zise Renn, *şi* turtele de somon...

– S-ar putea face bine...

– Poate nici nu e *nevoie* de vreun leac.

Acesta era răspunsul. Torak simţea că aşa e. Răspunsul conţinea o subtilitate ce-i amintea de Tenris. Cât trebuie să fi râs magul, când îi privea străduindu-se să găsească un leac care de fapt nu exista! Ce inteligent trebuie că s-a simţit! Ce puternic!

Şi chiar şi aşa, Torak nu putea să-l urască. Tenris era rudă de sânge cu el. Torak *îl plăcuse*. Ar fi vrut ca şi magul să-l fi plăcut.

Aşezându-şi capul pe genunchi, încercă să-şi înăbuşe durerea pe care o încerca. Figura aceea

frumoasă, dar purtând urmele focului, era tot acolo, în faţa lui, vocea aceea încă îi mai răsuna în urechi. *„Întreabă-l pe Fin-Kedinn despre tatăl tău! Fă-l să-ţi spună adevărul!“*

Care adevăr? Ce voise să spună?

În clipa aceea, Bale intră în fugă în adăpost.

– Veniţi repede! gâfâi el.

Îi conduse în partea de miazăzi a golfului, dincolo de cursul de apă format de cascadă.

Tokoroţii zăceau pe pietrele pe care căzuseră. Stropii de apă le acoperiseră feţele nespălate şi membrele frânte ca nişte beţe.

Ridicând capul, Torak se uită la peretele muntelui şi se întrebă ce-i făcuse să cadă de acolo, de sus. Apoi îşi aminti urletul lupului: „Demonii au plecat!“

– Ce *sunt* ăştia? murmură Bale.

– Tokoroţi, răspunse Renn cu voce scăzută.

Lui Bale i se tăie respiraţia.

– Am crezut că sunt doar născociri. Am crezut...

Fata Tokorot gemu şi un spasm îi zgudui făptura costelivă.

– Trăieşte, zise Toark.

Simţi un fior de milă. Arătau atât de tineri! Nu aveau mai mult de opt sau nouă primăveri.

– Sunt ucigaşi, zise Bale nemilos. Scoţându-şi cuţitul, se îndreptă spre ei.

Lupul apăru de după un bolovan şi-l avertiză să se oprească, mârâind.

Bale încremeni.

– Ce...

Torak puse un genunchi în pământ şi lupul veni spre el mormăind, adulmecându-l şi vârându-şi botul în obrazul lui. Torak o privi pe Renn.

– Spune că el i-a alungat pe demoni.

– Unde? întrebă Renn. Unde s-au dus?

Torak întâlni pentru o clipă privirea lupului, apoi dădu din cap.

– Nu-l mai întreb. Au plecat. Atâta e suficient.

Bale îl privea uluit.

– Poţi vorbi cu aşa ceva?

– Cu el, vrei să spui. Lupul e o fiinţă.

– Deci ăsta e un lup, comentă Bale. Şi punându-şi o mână pe inimă, făcu o plecăciune. E frumos!

Tokorotul se agită din nou.

Renn alergă şi îngenunche lângă ei. Chipul îi era grav.

– Nu mai durează mult, zise ea. Apoi către Torak: Cornul cu medicamente. Ai ceva sânge al pământului în el?

Torak i-l dădu; în timp ce Bale părea tulburat.

– Ce faci?

– Însemnele morţii, răspunse Renn.

– Nu le merită! strigă Bale.

Renn se întoarse spre el.

– Cândva, au fost copii! Sufletele lor sunt încă în ei, adânc înăuntru! Au nevoie de ajutor pentru a fi eliberate...

– Sunt ucigaşi, repetă Bale rigid.

– Las-o să facă ceea ce trebuie, interveni Torak. Ştie totul despre astfel de lucruri.

În timp ce ei o priveau, Renn adăugă puţină apă şi transformă ocrul roşu într-o pastă, apoi îi mânji cu însemnele morţii pe ambii Tokoroţi: pe frunte, pe inimă şi pe călcâie.

Lupul se aşeză lângă ea, scheunând uşor şi măturând iarba cu coada. Apăruse un fel de lumină în ochii lui de aur. Torak se întreba ce putea să vadă.

Chipul lui Renn deveni impasibil când fata începu să murmure de-abia auzit. Torak simţi o undă de nelinişte. Ghici că invita sufletele copiilor să iasă din adâncuri, chemându-le afară din locurile unde se ascundeau.

Deodată băiatul Tokorot îşi încleştă pumnii. Fata Tokorot se răsuci, apoi deschise ochii.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Renn.

– Mergi în pace, şopti ea. Acum eşti liberă. Liberă...

Băiatul Tokorot se cutremură, apoi rămase nemişcat. Fata scoase un oftat lung şi sonor, apoi se sfârşi – în linişte.

Briza legăna florile de pe faleză. Lupul întoarse capul, ca şi cum ar fi urmărit trecerea cuiva care se grăbea.

– Au plecat, zise Renn.

A doua zi, Focile reveniră de pe Insula Cormoranilor şi Torak, Renn şi Bale petrecură multă timp stând de vorbă cu căpetenia clanului.

Surprinzător, Islinn nu fu mişcat la vestea morţii magului său, cum se aşteptaseră. De fapt, certitudinea că trebuia să ia din nou frânele conducerii în mâini părea să-i confere o nouă vigoare. Arăta vizibil întinerit, în timp ce trimitea pe unii dintre mesagerii lui să zboare în codru, pentru a preveni clanurile în legătură cu otrava, iar pe alţii să-i aducă pe Asrif şi pe Detaln acasă. Trupurile Tokoroţilor fură urcate într-un caiac, scoase de pe uscat şi dăruite mării-mamă.

Când totul fu rezolvat, Islinn ordonă tuturor să iasă din adăpostul lui, cu excepţia lui Torak.

– Mâine îl trimit pe Bale cu tine, zise el. Va avea grijă să ajungi cu bine acasă.

– Mulţumesc, căpetenie, zise Torak lipsit de expresie.

Căpetenia îl studie.

– Greşeşti dacă te simţi vinovat. Şi pe mine m-a înşelat. Iar eu am trăit cu mult mai multe primăveri decât tine.

Torak nu răspunse.

– Îl regreţi, constată bătrânul.

Torak fu surprins că acesta înţelesese adevărul.

– A fost amabil cu mine, comentă el. Vreau să spun... înainte de faza finală. Totul a fost o minciună?

Căpetenia clanului Focilor îl privi cu nişte ochi ce fuseseră martori la tot felul de slăbiciuni şi de nebunii omeneşti.

– Mă îndoiesc să fi ştiut chiar el răspunsul la această întrebare. Făcu o pauză. Du-te înapoi în codru, Torak. Acolo este casa ta. Dar, dacă vreodată vei avea nevoie de un cămin, aici vei găsi întotdeauna unul.

Torak îşi duse pumnii la inimă pentru a-i arăta recunoştinţa, dar nu avea de gând să răspundă vreodată invitaţiei lui Islinn. Pentru el, această insulă era prea plină de fantome.

Plecară a doua zi dimineaţa. Lupul urcă în ambarcaţiunea lui Torak şi Renn în a lui Bale. Era o zi senină şi strălucitoare şi o adiere veselă dinspre apus îi ajută să înainteze cu repeziciune. Când părăsiră Golful Focilor, Torak se uită înapoi pentru ultima oară. Fumul se ridica deasupra adăposturilor rotunde, iar copiii se împroşcau cu apă la mal. Scoruşii şi mestecenii se legănau la picioarele pereţilor de piatră, de unde păsările marine albe se ridicau zburând în cercuri.

Ştia că nu aparţine acestei lumi nesigure şi stâncoase, ce va fi întotdeauna la discreţia mării. Totuşi,

datorită mării insula era bogată şi frumoasă şi, în sfârşit, înţelese de ce Bale o iubea atât de mult.

Apoi ridică privirea şi, zărind piscul, buna dispoziţie îi pieri. N-a mai fost în stare să se întoarcă acolo. S-a dus Bale singur, a găsit cuţitul lui Pa şi i l-a adus fără nici un cuvânt.

Prinseră o viteză bună, având însoţitori doar botgroşi marini şi vulturi-de-mare. Când ajunseră la o oarecare depărtare, Torak avu impresia că vede o înotătoare crestată înaltă, ce îi urmări o bucată de vreme. Apoi, brusc, aceasta dispăru.

Într-un târziu, lupul scoase un lătrat surd, apoi se ridică în picioare la proră cu urechile îndreptate înainte şi dând din coadă. În curând după aceea, Bale îi strigă ceva ce Torak nu reuşi să audă, dar Renn zâmbi şi-şi ridică arcul.

Când Torak se întoarse, văzu codrul apărând din valuri.

Era noapte când ajunseră la mal, deşi soarele uriaş de ambră încă mai atârna jos, deasupra mării.

Repede, Torak îşi schimbă hainele, punându-şi pe el vechiul pieptar din piele de ţap şi debarasându-se de îmbrăcămintea din piele de focă. Se simţea bine având iar la el pielea creaturii clanului său, ca şi traista, arcul şi sacul de dormit. Dar, în timp ce-l ajuta pe

Bale să îngrămădească în caiacul lui îmbrăcămintea ce-i fusese împrumutată, se întrebă când – sau dacă – îl va revedea vreodată pe băiatul Focă.

Bale hotărâse să plece imediat înapoi. Era tăcut când se apropiară de mal şi Torak putea să-şi dea seama că se gândea la ultima dată când el şi prietenii lui fuseseră pe această plajă şi la felul dur în care îl trataseră pe străinul din codru.

Torak zise:

– Sper să te mai văd, Bale. Cândva am să-ţi arăt codrul.

Bale privi pinii înalţi ce înconjurau plaja.

– Acum câteva zile, n-aş fi crezut să fie posibil. Dar pe atunci nu-mi imaginam nici că o să văd un lup într-un caiac! Aşa că...

– ...Aşa că, de ce nu şi o Focă în pădure? completă Torak, zâmbind.

Bale râânji.

– Într-adevăr, de ce nu, frate?

Apoi, cu un semn de adio adresat lui Renn şi lupului, se urcă în caiac şi se îndreptă spre apus, cu părul blond fluturând în urma sa şi marea din jur transformată de soare în aur topit.

În noaptea aceea, Torak şi Renn construiră un adăpost adevărat, ca în codru, din puieţi vii de mesteacăn, într-o poiană plină de ferigi verzi şi de florile de un roz-închis al răscoagelor. Aveau şi hrană

adevărată din codru: frunze de spanac sălbatic fierte şi rădăcini de iarba vulturului coapte, însoţite de câteva boabe de zmeură timpurie pe care Torak le găsise în mlaştina unde îi atrăsese cândva pe Detlan şi pe Asrif.

– Şi nici o boabă de ienupăr prin preajmă, zise Renn cu un suspin de satisfacţie.

După aceea se aşezară lângă foc, inspirând parfumul fumului de pin şi ascultând minunatele triluri ale păsărilor codrului. Pentru prima oară după atâtea zile, se aflau în întunericul de sub copacii ce şuşoteau. Totuşi, printre ramuri se puteau zări câteva stele palide.

Luplul plecase la una dintre vânătorile lui nocturne şi Renn căscă larg.

– Îţi dai seama, zise ea, că în curând vine luna-murelor-pitice? Îmi plac murele.

Torak nu răspunse. Nu mai putea amâna. De când plecase Bale încerca să-şi adune curajul pentru a-i spune lui Renn cine – sau ce – este el.

– Renn, începu el, încruntându-se la foc. E ceva ce trebuie să-ţi spun.

– Ce? întrebă Renn întinzându-şi sacul de dormit.

El inspiră adânc.

– Când am fost la Culmea Vulturilor, magul Focă mi-a spus ceva. Ceva în legătură cu... mine.

Renn lăsă sacul.

– Că eşti Spirit Călător, zise ea calmă.

El o privi atent.

– De când ştii?

– De când ţi-a spus. Îşi pipăi o cusătură slăbită de pe pantalonii de piele. În noaptea aceea în care ne-am certat. Eram îngrijorată, aşa că te-am urmărit. Am auzit totul.

El se gândi la asta. Apoi spuse.

– Te deranjează?

– Ce vrei să spui?

– În legătură... cu ceea ce sunt eu.

Spre surpriza lui, ea zâmbi.

– Torak, tu eşti *cineva*, nu ceva! Eşti totuşi o fiinţă. O perioadă de timp, între ei se aşternu liniştea. Apoi Renn reluă: Când am aflat, n-am fost chiar atât de surprinsă. Întotdeauna am ştiut că eşti altfel. Torak încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Nu fi trist, mai zise ea. Şi apoi, probabil că de asta poţi vorbi cu lupul.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, întotdeauna acest lucru m-a neliniştit, răspunse ea reînnoindu-şi atacul asupra cusăturii de la pantaloni. Erai doar un prunc când tatăl tău te-a lăsat în vizuina lupilor; mult prea mic pentru a învăţa să vorbeşti ca oamenii, să nu mai vorbim de graiul lupilor. Aşa că, oare cum ai ajuns s-o faci? Îşi înclină capul. Poate că sufletele tale au intrat în vreun lup sau ceva asemănător. Nu crezi?

Torak îşi muşcă buza de jos.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

Lupul se întoarse de la vânătoare cu botul înroşit. Îl şterse de ferigi şi adulmecă focul, apoi se îndreptă spre Torak şi-i mirosi bărbia.

– Crezi că ştie? întrebă Renn.

– Despre mine? întrebă la rândul lui Torak scărpinând urechile lupului. Cum ar putea? Iar eu n-aş putea s-o spun în graiul lupilor.

Renn se strecură în sacul de dormit şi se făcu colac.

– Dar a rămas prietenul tău, zise ea.

Torak dădu din cap. Asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Renn căscă din nou.

– Hai să dormim, Torak.

Torak intră în sacul lui de dormit şi rămase întins pe spate. Era obosit, dar nu credea că va putea să adoarmă.

Lupul se ghemui lângă el şi în curând tresărea în vis.

Torak stătea cu ochii larg deschişi, privind focul.

Mult mai târziu, Renn zise:

– Torak, eşti treaz?

– Da, răspunse el.

– La sfârşit, când amândoi eraţi în apă, magul Focă ţi-a strigat ceva. Ce a spus?

Torak sperase că n-o să-l întrebe.

– Nu pot să-ţi spun, raspunse el. Cel puţin, nu acum. Mai întâi trebuie sa vorbesc cu Fin-Kedinn.

35

– Spune-mi adevărul, îi ceru Torak lui Fin-Kedinn şapte zile mai târziu.

El şi Renn avuseseră nevoie de patru zile pentru a ajunge în tabăra Corbilor, străbătând codrul unde boala regresa lent, iar mirosul tufelor de ienupăr aprinse atârna greu în aer. Mesagerii lui Islinn îşi îndepliniseră repede misiunea. Fusese uşurată şi de faptul că Fin-Kedinn a convins clanurile Codrului Deschis să rămână împreună şi să se ajute unul pe altul în privinţa bolii. Mulţi dintre cei atinşi îşi reveneau. Dar Corbii pierduseră deja cinci oameni.

Timp de două zile după ce s-au alăturat clanului, Torak n-a putut sa-l gaseasca pe Fin-Kedinn singur. Capetenia Corbilor era ocupata sa aiba grija de clan

şi să se asigure că fiecare grup de vânători din codru e avertizat în legătură cu boabele de ienupăr.

Dar în cea de a şaptea zi, lucrurile începură să revină la normal. Unii dintre Corbi plecaseră la vânătoare, în timp ce alţii rămăseseră la râu să pescuiască păstrăvi. Renn era cu Saeunn, explicându-i cum eliberase sufletele ascunse ale Tokoroţilor. Lupul, care nu-i simpatiza pe câini, dispăruse în codru.

Torak o găsi pe căpetenia Corbilor pe malul unui râu ce se vărsa în Apa Întinsă, pregătind scoarţă de tei. Era o zi toridă, dar copacii păstrau o umbră verde, răcoroasă. Dulceaţa parfumului florilor de vară târzie umplea aerul şi ramurile zbârnâiau de albine.

– Deci, doreşti să ştii adevărul, zise Fin-Kedinn încercând cu degetul mare tăişul securii. Despre ce?

– Despre tot, răspunse Torak, fierbând de frustrarea ce se adunase în el de zile întregi. De ce nu mi-ai *spus* mai de mult?

Cu o lovitură, Fin-Kedinn tăie o aşchie dintr-un tei şi începu să o jupoaie de scoarţă.

– Ce-ar fi trebuit să-ţi spun? întrebă el.

– Că sunt Spirit Călător! Că magul Focă era fratele tatălui meu! Că boala s-a ivit din vina mea!

Fin-Kedinn încremeni.

– Să nu mai spui niciodată aşa ceva.

– A trimis boala din cauza *mea,* zise Torak. Din cauza *mea* l-a ucis pe Oslak şi pe ceilalţi. E vina mea!

– Nu! Ochii albaştri sclipiră. Tu n-ai greşit cu nimic! Nu poţi fi învinuit pentru răul făcut de omul acela. El e vinovat, Torak. Să nu uiţi asta. Preţ de o clipă se priviră unul pe altul, iar aerul din jurul lor parcă vibra. Apoi căpetenia Corbilor adăugă scoarţa jupuită la grămada de la picioarele lui. Şi mai greşeşti, pentru că eu n-am ştiut că eşti Spirit Călător, până ce nu mi-a spus Renn noaptea trecută. Nimeni dintre noi n-a ştiut.

Torak se încruntă.

– Dar am crezut că Pa i-a spus lui Saeunn. Când eram mai mic, la adunarea clanurilor de lângă mare.

Fin-Kedinn dădu din cap.

– I-a spus că te-a lăsat într-o vizuină de lupi când erai prunc; şi că într-o zi ai putea fi cel care-i va învinge pe Devoratorii de Suflete. N-a spus şi de ce.

– Dar de ce a păstrat secretul şi faţă de ea?

– Cine ştie? Multă vreme a fost vânător. Devenise prudent.

„Prudent şi faţă de fiul lui, gândi Torak. Acesta era lucrul cel mai dureros dintre toate: uneori îi era necaz pe Pa. Pentru că nu i-a spus...

– A făcut ceea ce a crezut el că e mai bine, continuă Fin-Kedinn. N-a vrut să-ţi umbrească copilăria vorbindu-ţi despre destinul tău.

Torak se aşează pe pământ şi, agitat, începu să rupă iarba.

– Tu i-ai cunoscut pe amândoi, nu-i aşa? Şi pe tatăl meu şi pe fratele lui. Fin-Kedinn nu răspunse. Vorbeşte-mi despre ei. *Te rog.*

Căpetenia Corb îşi mângâie barba şi oftă.

– Prima dată i-am întâlnit acum douăzeci şi opt de primăveri, începu el. Eu aveam unsprezece, tatăl tău avea nouă. Făcea parte din clanul Lupului, ca şi tatăl lui. Fratele său – care avea vârsta mea – era din clanul Focii, ca mama lor. Am petrecut cinci luni împreună, îngrijiţi de clanul Lupului.

– Clanul Lupului? interveni Torak surprins. Nu i-am văzut niciodată amatori de aşa ceva...

– N-au fost întotdeauna atât de prudenţi ca acum. Timpul aduce schimbări. Oamenii devin mai puţin încrezători. Cu o fâşie de răchită legă grămada de scoarţă într-un snop. Toţi trei am devenit prieteni, continuă el. Eu trăiam pentru vânătoare; dar pentru ceilalţi pe primul plan a stat întotdeauna ştiinţa magiei. Tatăl tău învăţa cu uşurinţă misterele copacilor, ale vânătorilor, ale prăzii. Fratele lui... Smuci puternic de nodul făcut. Fratele lui voia doar să conducă. Să domine. Ridicând snopul pe umăr, coborî la apă şi-l puse la macerat, sub o piatră. Zece ierni au venit şi au trecut şi noi am rămas tot prieteni buni. Cea de a unsprezecea iarnă a schimbat totul. Apa se învolbura în jurul gambelor lui, când se aplecă să scoată alt snop, ce se macerase acolo de zile întregi. Tatăl tău a fost numit magul Lupilor, zise el, aruncând

snopul pe mal. Fratele lui – deşi mai mare, şi unii ziceau că şi mai priceput – n-a fost numit magul Focilor. Clătină din cap. Aceasta a fost o lovitură amară pentru el. Dar nici unul dintre noi n-a ştiut cât de amară, până ce n-a fost prea târziu. Şi-a părăsit clanul şi a început să hoinărească de unul singur.

– Unde s-a dus? întrebă Torak.

Tristeţea întunecă figura lui Fin-Kedinn.

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată. Dar şase primăveri mai târziu, am auzit de la tatăl tău că fratele lui a reapărut. Se alăturase unui grup de magi – Vindecătorii.

– Dar... el nu era mag, comentă Torak.

Gura lui Fin-Kedinn se strânse.

– Era foarte convingător. Dintre toţi oamenii, tu trebuie să ştii cel mai bine asta. Căţărându-se înapoi pe mal, îngenunche lângă snopul scos din apă. Cândva ţi-am istorisit cum au devenit Vindecătorii Devoratori de Suflete. Cum au răspândit teroarea în codru. Făcu o pauză. Apoi a venit focul cel mare, care i-a lovit. Unii au fost răniţi grav. Toţi s-au împrăştiat şi s-au ascuns.

– Şi el a fost ars, murmură Torak. Faţa şi o parte din trup.

– Ceea ce nimeni dintre noi n-a ştiut, reluă Fin-Kedinn, a fost că a revenit la clanul lui. Tot ce ştiam era că Focile se depărtaseră de ceilalţi. Au încetat să colaboreze cu cei din Codrul Deschis,

făceau negoţ doar cu clanurile mării. Şi aveau un mag nou.

Torak aruncă iarba în apă şi o privi cum e purtată de curent. Se gândea la Tenris, tras spre adâncuri.

– M-a căutat pe mine pentru că sunt Spirit Călător. Pentru că dorea să aibă el această putere. Privi fix apa. Ceilalţi Devoratori de Suflete o vor dori şi ei.

Fin-Kedinn ezită.

– S-ar putea ca ei să nu ştie încă nimic despre tine. Poate că magul Focă a acţionat singur.

– Sau poate că nu, zise Torak. Poate că a avut şi ajutoare. Brusc, codrul părea că-l înăbuşa. Zumzetul albinelor deveni ciudat de ameninţător. În minte, Torak văzu din nou ochii galbeni ai lui Tenris, magul Focă. Se gândi la ceilalţi Devoratori de Suflete – cei fără chip şi al căror nume nu-l ştia, dar care se aflau acolo, undeva. Aşteptând. Vor afla ce pot face. Vor veni după mine.

Căpetenia Corb dădu din cap.

– Tu poţi să-i faci mai puternici decât au visat ei vreodată. Sau poţi să-i distrugi.

Torak îi întâlni privirea.

– De aceea nu te-ai oferit niciodată să mă protejezi? Pentru că reprezint un pericol?

Ceva străluci în privirea albastră.

– Eu trebuie să mă îngrijesc de siguranţa clanului, Torak. Tu ne poţi ajuta să-i învingem. Sau ne poţi distruge.

– Dar nu le voi face niciodată rău Corbilor! strigă Torak sărind în picioare.

– N-ai de unde să ştii! zise Fin-Kedinn vehement. Nu ştii ce vei deveni. Nimeni dintre noi nu ştie!

– Dar...

– Răul există în fiecare dintre noi, Torak. Unii îl învinge. Alţii îl alimentează. Aşa a fost întotdeauna.

Torak pufni nemulţumit se întoarse cu spatele.

Fin-Kedinn nu făcu nici o mişcare pentru a-l linişti. Tăie legătura snopului macerat, alese o fâşie de scoarţă şi începu să o rupă în fâşii mai subţiri.

Torak se simţea buimac şi îngrozit. Se simţea ca şi cum ar fi stat pe marginea unei faleze, gata să sară în abis.

Adunându-şi curajul, puse întrebarea care-l chinuise de când îşi aflase Tenris sfârşitul.

– Iarna trecută, când mi-ai vorbit despre Devoratorii de Suflete, ai spus că au fost şapte. Dar i-ai descris doar pe cinci. Căpetenia Corbilor încremeni. Magul Focă a fost al şaselea, continuă Torak. Trebuie să ştiu cine e cel de-al şaptelea. Îşi încleştă pumnii. Tatăl meu avea o cicatrice pe piept. Aici. Îşi atinse sternul. Aceasta m-a încurcat când... când i-am desenat însemnele morţii. Încercă să înghită. Magul Focă mi-a spus ceva care m-a făcut să cred... că al şaptelea Devorator de Suflete... Fin-Kedinn îşi trecu mâna peste faţă. Apoi lăsă să cadă fâşiile de tei

în iarbă. ... A fost tata, continuă Torak. Aşa e? O pală de vânt mişcă ramurile, răspândind dulceaţa ce plutea în aer. Copacii încercau să îmblânzească adierea vântului. Nu, ţipă Torak, căzând în genunchi. *Nu!*

Citise răspunsul în ochii căpeteniei Corbilor.

După o vreme, Fin-Kedinn veni şi se aşeză lângă el.

– Îţi aminteşti, începu el, când ţi-am spus că la început n-au fost răi? Tatăl tău a crezut în asta. De aceea li s-a alăturat. Să lecuiască boli, să alunge demonii. Privirea îi deveni distantă şi încărcată de durere. Mama ta n-a crezut niciodată aşa ceva. Ea ştia. Dar când el a văzut care era adevărul, a fost prea târziu. Îşi desfăcu larg braţele. A încercat să-i părăsească. Dar nu l-au lăsat.

– De aceea l-au ucis? întrebă Torak.

Încet, căpetenia Corb dădu afirmativ din cap.

Torak stătea cu capul plecat pe genunchi, zguduit de hohote violente, dar lipsite de lacrimi. Fin-Kedinn stătea lângă el: fără să-l atingă, fără să-i vorbească, susţinându-l doar prin prezenţa lui.

În sfârşit, căpetenia Corb se ridică în picioare.

– Acum mă duc înapoi în tabără. Tu rămâi aici. Jupoaie restul de fâşii din snop. Spală-le în apă. Şi atârnă-le la uscat. Torak dădu din cap, prea afectat pentru a putea vorbi. Mâine, reluă Fin-Kedinn, am să te învăţ cum să faci din ele o funie.

Torak alergă până ce nu mai putu, dar gândurile nu i se liniştiră. „Pa a fost Devorator de Suflete.“ Pa, tatăl lui...

Torak simţea în piept un nod care-i îngreuna respiraţia. Un vârtej de furie, de supărare, de teamă.

Ajunse la un torent violent, ce sălta peste nişte bolovani mari, acoperiţi cu muşchi, şi se opri. O veveriţă se căţără pe un sicomor. O vidră se opri pentru a ronţăi un păstrăv, după care fugi printre ferigi.

Torak îngenunche să bea apă şi sufletul-nume îl privi dintre unde. Torak din clanul Lupului. Torak, Spiritul Călător.

Cu un ţipăt smulse un mănunchi de ciuboţica-cucului şi le aruncă în apă. Nu mai aparţinea Corbilor. Nu mai aparţinea nici unui loc...

După o vreme, vidra se întoarse după păstrăvul ei mâncat doar pe jumătate şi se opri să-şi termine prânzul. În sicomor, veveriţa începuse să roadă scoarţa, pentru a ajunge la sângele copacului, dulce şi cleios.

Torak se aşeză cu spatele sprijinit de trunchi privindu-le – şi o parte din zbuciumul lui se linişti. Lor nu le păsa că tatăl lui fusese Devorator de Suflete. Nu le păsa că el e Spirit Călător. Atâta timp cât le lăsa în pace, erau încântate să rămână şi Torak cu ele.

Îşi puse palma pe scoarţa aspră a copacului şi simţi puterea acestuia pătrunzându-l.

Puterea codrului.

Adânc în el, simţi îndemnul de a lua o hotărâre. *Acesta* era locul căruia îi aparţinea: codrul. De fiecare dată când se întâmplase ceva îngrozitor, codrul îi dăduse putere. Puterea de a învinge ursul. Puterea de a-i supravieţui lui Tenris şi mării-mamă. Puterea de a face faţă destinului său. Şi poate că duhul lui Pa – indiferent unde se afla – ştia asta şi era mândru.

Deasupra, sicomorul se legănă în adierea vântului: desfăcându-şi larg braţele, protejându-l. Torak îşi ridică privirea şi se uită la frunzele verzi şi strălucitoare. Cu ajutorul codrului, va face faţă destinului. Va face tot ce-i va sta în putere pentru a-i învinge pe Devoratorii de Suflete.

– Asta voi face, zise el cu voce tare. Asta *voi face.*

Lupul îl găsi pe fratele lui de haită stând lângă micul torent rapid şi rupând cu labele din faţă bucăţi de petale cenuşii, strălucitoare.

Lupul sări în apă pentru a-şi răcori labele, apoi îşi făcu de lucru cu câteva flori. Dădu din coadă. Dar Marele Făr-de-Coadă nu-i zâmbi. Lupul îi simţi supărarea şi fu uimit.

El se simţea *foarte* fericit. Nedumerirea lui dispăruse. Acum ştia care era rostul lui. Pui fiind, l-a ajutat pe Marele Făr-de-Coadă să se lupte cu ursul-demon. Apoi, pe insula păsărilor-pescar, alungase demonii

departe de cei doi tineri făr-de-Coadă. Pentru *aceasta* era făcut: să-l ajute pe Marele Făr-de-Coadă să se lupte cu demonii.

Asta însemna că nu se va mai înapoia niciodată la haita lui din munţi, dar nu-i păsa prea mult, pentru că în felul acesta va rămâne cu fratele lui de haită. Doar dacă Marele Făr-de-Coadă n-ar fi atât de trist!

Pentru a-l face să se simtă mai bine, lupul se lungi lângă el şi-i îmbibă pielea cu mirosul lui.

Marele Făr-de-Coadă se întoarse spre el şi spuse:

– *Tu ştii ce sunt eu?*

Lupul era surprins.

– *Fratele meu de haită.*

– *Dar ştii ce fel de fiinţă sunt? Ştii ce pot face eu?*

– *Da, ştiu,* răspunse lupul puţin cam nerăbdător.

Ştiuse dintotdeauna.

Spre surpriza lui, Marele Făr-de-Coadă îl privi fix – ceea ce nu era tocmai politicos. Apoi începu să zâmbească.

– *Deci ştii?* comentă el.

Lupul dădu din coadă.

Hotărî că purtaseră o conversaţie suficient de lungă şi se lăsă pe labele din faţă, lătrând şi cerându-i Marelui Făr-de-Coadă să se joace cu el. Cum fratele lui de haita nu se mişcă, lupul îl împinse cu botul.

Fratele de haită scoase un urlet lung şi surprinzător şi se răsturnă pe spate, pe mal. Lupul îl înghionti

cu botul în coaste. Fratele de haită îl apucă pe lup de ceafă şi, în joacă, îl muşcă de o ureche.

În curând se rostogoleau prin iarbă împreună şi Marele Făr-de-Coadă scotea sunetele acelea scurte, ciudate şi lipsite de suflare, care erau felul lui de a râde.

Nota autoarei

Lumea lui Torak e o lume de acum şase mii de ani: perioada ce a urmat Erei Glaciare şi premergătoare descoperirii agriculturii, când întregul nord-vest al Europei era acoperit de păduri.

Oamenii din timpul lui Torak arătau exact ca tine sau ca mine, dar modul lor de viaţă era foarte diferit. Nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata, dar nici nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori desăvârşiţi. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele codrului. Când voiau ceva, ştiau de unde să şi-l procure sau cum să-l facă.

Trăiau în clanuri mici şi majoritatea umblau foarte mult: unele stăteau în tabără doar câteva zile, ca Torak din clanul Lupului; altele stăteau o lună întreagă sau un sezon, precum clanul Corbului şi al Mistreţului; iar altele stăteau tot anul: clanul Focii. Şi, în caz că te întrebi, Corbii şi Mistreţii şi-au mutat şi ei tabăra, de când au avut loc evenimentele din *Frăţia lupilor,* după cum se poate vedea din harta de la sfârşit.

Când făceam cercetări pentru *Spiritul Călător*, am petrecut mult timp în insulele Lofoten din nord-vestul Norvegiei şi de asemenea în Groenlanda. Am studiat modul de trai tradiţional al samoezilor şi al inuiţilor şi am învăţat felul lor de a construi ambarcaţiuni, de a vâna foci şi de a-şi face îmbrăcămintea.

Ideea privind piscul mi-a venit în timpul unei vizite la vechile peşteri aflate în stâncile de la Dyreberget, din Leiknes, în nord-vestul Norvegiei.

Inspiraţia privind vânătorii mi-a venit cu ocazia partidelor de înot, alături de balenele ucigaşe din Tysfjord, în nordul Norvegiei. N-aş fi putut scrie despre experienţele lui Torak în apă, dacă n-aş fi fost şi eu acolo; ca şi Torak, am găsit că înotatul în mare, împreună cu balenele ucigaşe, mi-a schimbat pentru totdeauna percepţia în legătură cu aceste creaturi uimitoare.

Vreau să le mulţumesc celor care îngrijesc animale de la Centrul Polaria, din Tromso (Norvegia), pentru că m-au ajutat să înţeleg ce înseamnă să fii focă; oamenilor din vestul Groenlandei, pentru ospitalitatea, inima deschisă şi umorul lor; Trustului pentru Protejarea Lupilor (Marea Britanie), pentru timpul de neuitat petrecut cu unii dintre lupi; oamenilor din Tysfjord, pentru că m-au ajutat să mă apropii de balenele ucigaşe şi de vulturii cu coada albă;

precum şi d-lui Derrick Coyle, yeomanul responsabil cu îngrijirea corbilor din Turnul Londrei, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele sale vaste despre unii corbi foarte speciali. Şi, în cele din urmă, ca întotdeauna, vreau să le mulţumesc agentului Peter Cox şi editoarei Fiona Kennedy, pentru entuziasmul şi sprijinul lor statornic.

MICHELLE PAVER

Londra, 2005

N
V
E
S
MAREA
Clanul Potâmichii
Clanul de lângă Mare
Clanul Mistrețului
Tabăra Clanului Corbului
Clanul Focilor
Clanul Balenei
Clanul Corbului
Clanul Somonului
Clanul Salcei
Clanul Viperei

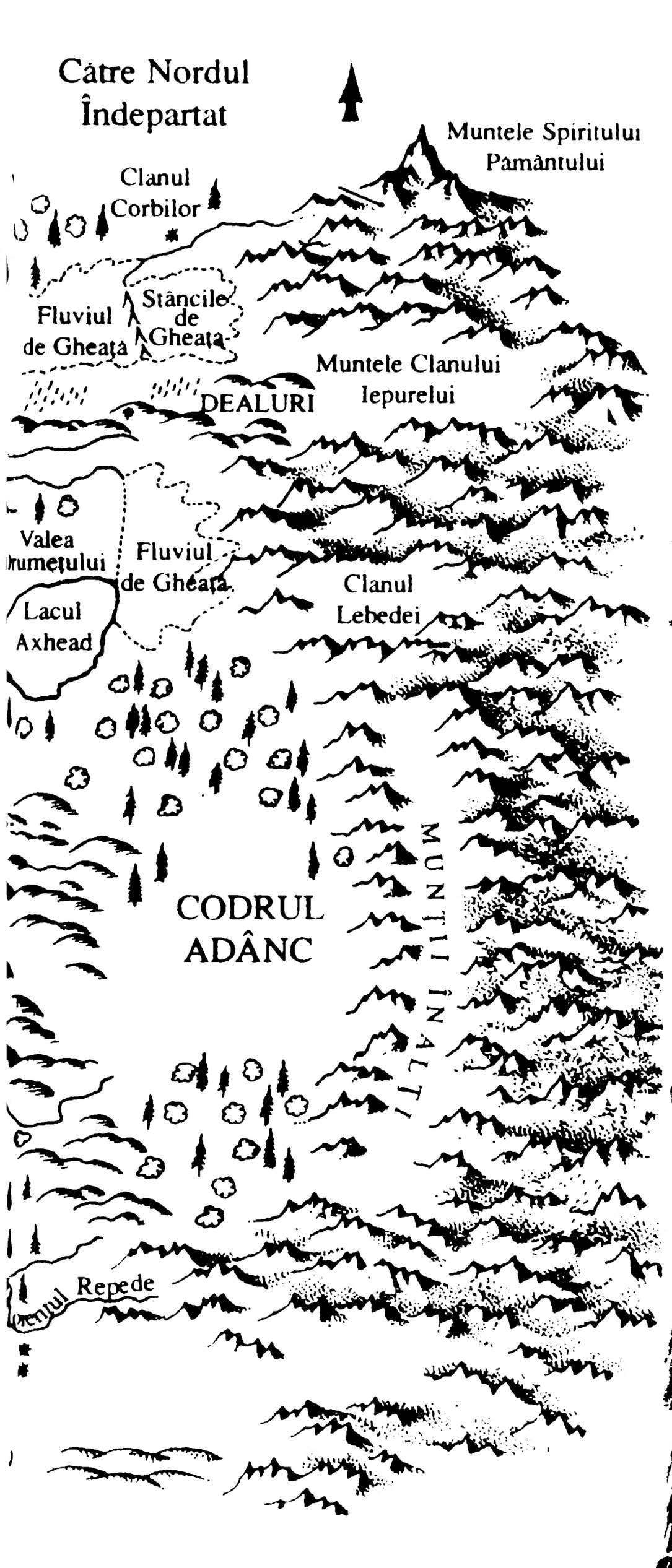
Către Nordul
Îndepartat
Muntele Spiritului
Pământului
Clanul
Corbilor
Fluviul
de Gheață
Stâncile
de
Gheață
Muntele Clanului
Iepurelui
DEALURI
Valea
Drumețului
Fluviul
de Gheață
Clanul
Lebedei
Lacul
Axhead
MUNȚII ÎNALȚI
CODRUL
ADÂNC
Ținutul Repede

În seria

CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

a apărut

FRĂȚIA LUPILOR

va apărea

DEVORATORUL DE SUFLETE

A venit iarna, iar lupul, fratele de haită al Torak a fost capturat de către un dușman necunoscut.

În dorința disperată de a-l salva, Torak și Renn trebuie să înfrunte gerul năprasnic din Nordul Îndepărtat, chiar mai mult decât atât, Torak trebuie să se apropie de dușmanii lui mai mult ca oricând, pentru a-și înfrunta destinul.

Atunci când clanul Corbilor este atins de o boală necunoscută, care amenință întregul codru, Torak se hotărăște să pornească în căutarea leacului. Urmând semnele, băiatul ajunge la mare, unde se împrietenește cu clanul Focilor. Cel mai apropiat îi este însă chiar magul Focă, cel care îl face pe Torak să înțeleagă că este un Spirit Călător.

Problemele încep când băiatul codrului – cum îl numesc Focile – află că în spatele măștii magului se ascunde criminalul vinovat de moartea tatălui său, dar și de răspândirea bolii care bântuie toate clanurile. În pădure domnește teroarea, iar aerul pare a fi otrăvit, și nimeni nu știe din ce cauză. Singurul care poate descoperi leacul tămăduitor pentru a salva clanurile e Torak.

O minunată poveste despre prietenie, sacrificiu, care te poartă în trecut, într-o lume în care miturile îi călăuzesc pe oameni.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-139-2

9 789731 031392

www.rao.ro
www.raobooks.com